

Kıbrıs'ta

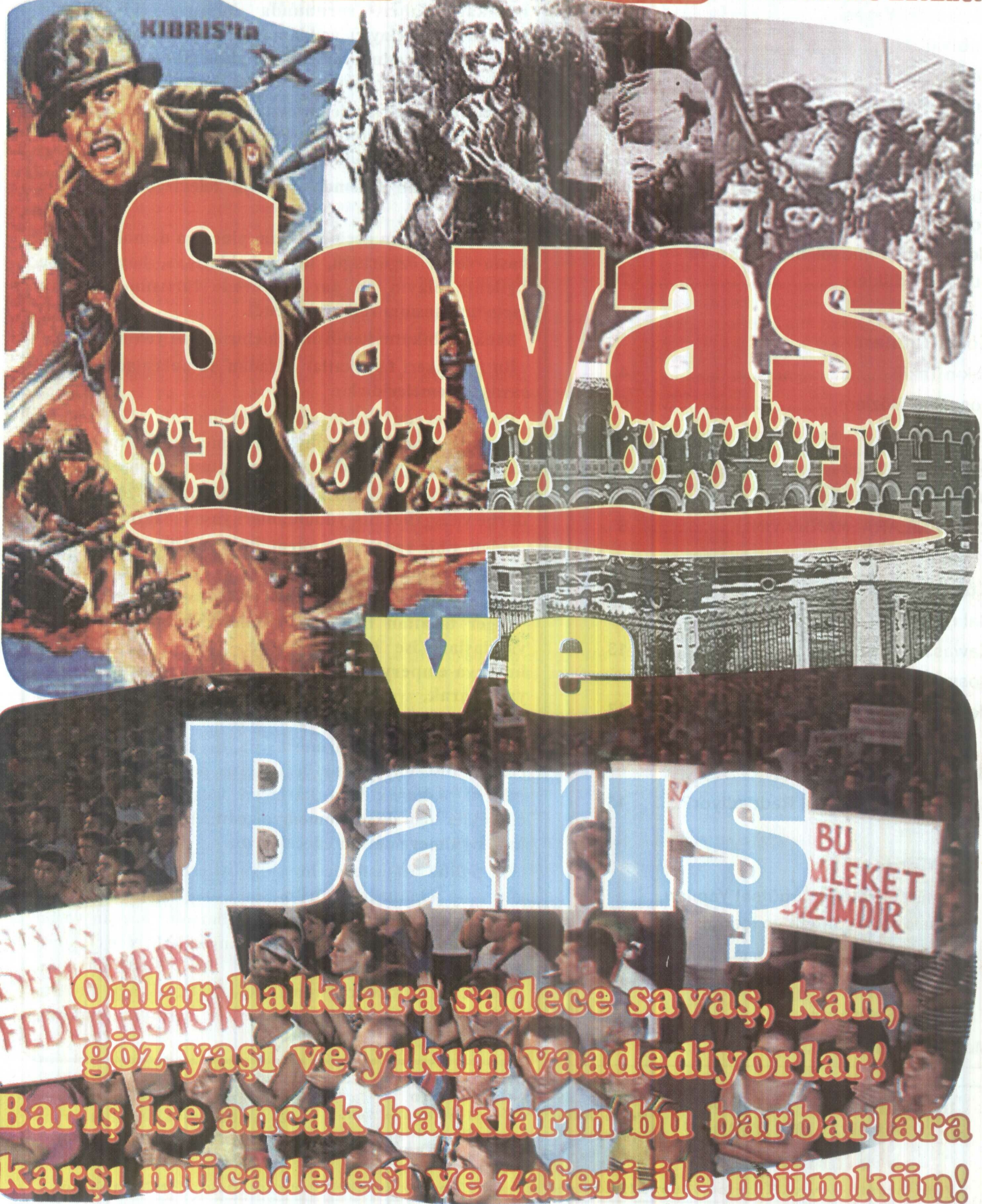
Aylık Siyasi Gazete

SOSYALİST GERÇEK

Temmuz 2007, Yıl 11, Sayı: 248 Fiyatı: 1.50 YTL (KDV dahil) İngiltere: 1 Sterlin

**YAŞASIN ANTI-İMPERİYALİST
BİRLEŞİK-GERNE-HÜKÜMETİ!
ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΝΩΜΕΝΟ
ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ!**

Savaş

ve

Barış

**Onlar halklara sadece savaş, kan,
göz yaşı ve yıkım vaadediyorlar!**

**Barış ise ancak halkların bu barbarlara
karşı mücadelesi ve zaferi ile mümkün!**

Bu Sayı Neler Var...**Makaleler**

Komplo Teorileri Ve Diyalektik.....	3
Reel Politik.....	4
Muhaceret Yasası.....	5
Tatbikat.....	7
Bir Soru.....	8
Kılavuz Ve Koltuk.....	9
Ev Sahipleri Çıldırdı.....	10
Örgütsel Durumumuz Üzerine.....	16-17
Türkiye Seçimlere, TSK da K. Irak'a Koşuyor.....	18
Mehmetali Tremeşeli'nin Anıları ve Düşündürdükleri.....	20

Köşe Yazıları

Yakın Takip.....	4
Sosyalist Gözlem.....	6

Haber-Yorum

OKULLAR İMAM DOLDU!.....	5
REKLAMLARA İNANMAYIN!.....	6

Kültür-Sanat

Halayık 12	
Kawasakili Şaziya.....	13
Sosyalist Mücadelede Sanatın Rolü Nedir?.....	13

Bilim Dünyası

Burjuvazi Bilimi Nasıl Reddediyor?.....	15
---	----

Basıklar

Leninist Partilerin Örgütsel Yapıları, Çalışmalarının Yöntem ve İçeriği: Bölüm I.....	21
---	----

Tarihten Sayfalar

Mao Ve Diyalektik.....	22
------------------------	----

**KSG'den
Okuyucuya****Şavaş ve Barış**

Bir ay daha hızla geçti ve gündemimizde yine birçok konu vardı.

Bunlar arasında kuzeyde gerçekleştirilen askeri tatbikat, Kıbrıs sorununda burjuva liderliklerin birbirlerini suçlayıcı açıklamaları ve adamızın yeniden birleştirilmesi adına sarfedildiği iddia edilen çabalar öne çıkan başlıklar arasındaydı.

Haziran ayı içerisinde kuzeyde gerçekleştirilen tatbikata Genelkurmay'ın talimatı ile bazı yerel gazete ve televizyonlar alınmadı.

Hatta bunlar arasında devletin televizyonu BRT de vardı...

Elbette ki aydın geçinen kesim yine işin demokrasicilik, basın-yayın özgürlüğü, insan hakları vs. boyutları ile ilgilenip olayın bu dar çerçevede tartışılmasının ve tartışılmasının rolünü üstlendi.

Sanki tatbikatın kendisinin hiçbir önemi yokmuş gibi...

Bu tip askeri tatbikatlar adından da anlaşılacağı üzere savaş denemeleridirler.

Bu çerçevede bizim açımızdan önemli olan askeri, politik ve ekonomik burjuva sürtüşmelerinin temel amacı karşı tarafa 'ayağını denk al!' mesajının verilmesidir.

Aynı şekilde Temmuz ayı içerisinde yine 15-20 Temmuz darbe ve işgallerinin yıldönümleri yaşanacaktır.

Adanın bir yarısında matem, öfke ve intikam duyguları hakim olurken diğer yarısında ise "güçlüyüz, cesuruz, zafer bizimdir" çığlıkları atılacaktır.

Diğer taraftan burjuva aydınları ve burjuva çözüm yandaşları ise BM'ye, AB'ye, ABD'ye ve bilim burjuva-emperyalist kurum, devlet ve kuruluşlara yalvararak, çağrılar yaparak barış dileklerini haykıracaklar.

Haykıracaklar haykırmasına da, bu kurumları yöneten emperyalist burjuvalar ve onların politik aktörleri bu tabloya bakarak hem kârlarını katmerlemeye devam edecekler hem de bu komediye kendilerini kaptırıp katıla katıla gülmeye devam edeceklerdir.

Bu politik atmosferde biz sosyalistlere düşen en büyük görev ise adanın birleştirilmesinin, bağımsızlığın, insani, ekonomik ve kültürel yaşam koşullarının, barışın ve bu memleketi bizim yapmanın yolunun Kıbrıs işçi sınıfı önderliğinde Anti-Emperyalist bir hükümeti bu topraklarda iktidar yapmaktan geçtiğini her fırsatta vurgulamak ve bu mücadeleyi Kıbrıs çapında örgütlemektir.

KOMPLO TEORİLERİ VE DİYALEKTİK

Komplot teorileri düşkününü biri değilim.

Kimi insanlar hemen her şeyi komplot teorileriyle alâkalandırır. Böyle yapılmasına oldum olası karşı çıkmaya çalıştım. Böylesi yaklaşımların, her şeyden önce yaşamın ve dolayısıyla da sınıf çelişkilerinin ve mücadelenin giriftliğini yok ettiğine inanıyorum. Böylesi yaklaşımlar her şeyi belli senaryoların önceden planlanmış parçaları olarak görürler. Bir anlamda "kaderci" düşünmekten kaçamazlar. Tıpkı dünyanın, yaşamın ve insanoğlunun oluşumu ile ilgili "kaderci" yaklaşımlar gibi...

Halbuki yaşam, ve yaşam içinde ortaya çıkan olaylar çok daha karmaşık, yaşamın ve mücadelenin kendi diyalektiği çerçevesinde ve bu diyalektiğe uygun şekillerde ortaya çıkmak zorundadırlar.

Örneğin CTP'nin iktidar olduktan sonra içine düştüğü çıkmaz ve bu çıkmazın ona dayattığı politika ve davranış şekillerini komplot teorileriyle açıklamak ne kadar doğrudur?

Yani, CTP iktidar olmadan tüm bu gelişmeleri hesaplamış, TC ile işbirliği içinde tezgahlamış ve bile bile Kıbrıs halkını kandırıp iktidar olmuş ve olduktan sonra da esas politikalarını uygulamaya başlamıştır... Ne kadar gerçekçi?

Yoksa, CTP aslında halkının mutluluğunu arzulayan bir yapı olmasına rağmen, kendisine temel yaptığı ideolojik duruş ve pratik bu emeline ulaşmasına elvermeyen bir durumda olduğundan eklektizme düşmekten kaçınamayan ve süreç içerisinde de iktidar hırsına yenik düşerek halkının çıkarlarını bu hırsla değiştirmek durumunda kalan bir yapı mı?

CTP'nin yıllar önce, daha muhalefet partisiyken "TC ile işbirliği içinde olmadan Kıbrıs sorunu çözülmez" saptaması bugünlerin habercisi değil miydi?

Ya da, KTÖS'ün "TC, ne paranı, ne paketini, ne de memurlarını istemiyoruz..." şiarına karşı

duruşu ve bu şiarın BMBP şiarı olmaması için gösterdiği çaba bugünlerde bu pozisyonda olan sendikalarla köprüleri atmak zorunda kalacağını habercisi değil miydi?

Tüm ilerici söylemlerine rağmen, CTP'nin dayandığı burjuva ideolojik zemin, onu ta o zamandan gerici yapmaktaydı. Tıpkı, feodalizmden kapitalizme geçerken burjuva sınıfın ikili karakteri gibi... Bir yanda feodalizmi yıkmakta olan ilerici bir sınıf, diğer yanda dayandığı zemin gereği gericileşmek zorunda kalan bir sınıf...

İşte bu yüzden, "CTP beceremez biz beceririz" diyen diğer burjuva partilere karşı bizim tavrımız; "Hayır beyler, gerçekte sizin de CTP'den bir farkınız yoktur, tek fark CTP iktidarda siz muhalefettesiniz..." şeklindedir.

BKP, YKP ve TDP'nin bugünkü konumu CTP'nin muhalefettyenki konumundan farklı mı? Hayır!

Peki, BKP, YKP ve TDP'nin iktidar olunca konumları bugünkü CTP'den farklı olabilir mi? Hayır!

Onlara sorarsanız olabilir, hatta olacaktır derler. Gereğeleri de "dürüst" ve "samimi" oluşları...

Dikkat beyler, CTP de UBP-Denktaş'ı samimi olmamakla suçlayarak iktidar oldu!

Bugün yaşanan bazı olaylar CTP muhalefettyen yaşansa, CTP ne yapardı?

Örneğin, KTHY Müdürü bugünkü bir yöntemle görevden alınsa CTP ne yapar, Yenidüzen ne yazardı, ve CTP'nin de üyesi olduğu BMBP bu denli sessiz kalır mıydı?

Veya, bakanlar düzeyinde yaşanan yolsuzluk, hırsızlık ve iltimas suçlamaları, görevden almalar vs. UBP ve ortağı DP iktidarı döneminde yaşansaydı CTP ne yapar, Yenidüzen ne yazardı, ve CTP'nin de üyesi olduğu BMBP bu denli sessiz kalır mıydı, yoksa seksen binler

değilse de otuz/kırk binleri sokağa dökmez miydi? Hiç kuşkunuz olmasın ki dökerdi. Ve gene hiç kuşkunuz olmasın ki, bugünkü muhalefetin -buna BKP, YKP ve TDP de dahildir- o gücü olsa onlar dökerdi binleri sokaklara...

Şimdi tüm bunları komplot teorileri mantığıyla mı açıklamalıyız?

Yoksa, bir partinin yaptıklarını anlamak ve daha da önemlisi yarın neler yapacağını kestirebilmek için onun programını, programının dayandığı zemini iyi tahlil etmek mi gerekir?

Yani, "sosyalist parti" olduğunu iddia eden partilerin gerçekten sosyalist zemine sahip olmadıklarını dikkate almayı, günü geldiğinde "bu nasıl sosyalist parti" diye sızlanmanın anlamı var mı?

Zamanında CTP, KSG temsilcilerini kastederek "Siz Kıbrıs sorununu TC'ye rağmen çözmedi öngörüyorsunuz, biz ise TC ile birlikte. Bu yüzden BMBP olarak yapılanamayız" derken bugünün muhalif parti ve sendika liderlerinin tavrı ne olmuştu? Tabii ki, CTP yanında yer almak ve BMBP'nin yapılanmasını engellemek...

Diyelim ki, bugün yanlışlarını görmüş ve anlamışlardır.

Kabul, "bir musibet bin nasihattan iyidir" diyelim.

Ama, unutmayın ki halkımızın her bir partiyi tanımak için birer musibet yaşamaya takati yoktur.

GENERALE AÇIK MEKTUP 2

Aydın ADAMOĞLU

Bandonun caddeden gelip geçişi kulak verdiğim içindir.

Tanklarının beni ezmeleri önlerinde durmadığımdan.

Bayrağının nazlı nazlı dalgalanması külhanbeyi rüzgarımdan.

Uçaklarının kırmızı - beyaz duman atmaları Napalm yerine - havalarda - uslu çocuk olduğumdan.

Boşuna kabarma.

Sen hiç bir zafer kazanmadın, ben verdim ne verdimse sana.

Madalyaların, işbirlikçiliğimden.

Kahramanlığın, korkaklığımın.

Yurdumun kenarına ilişmişliğim, davetimden.

Yurdumun yarısına oturuşun, yaribuçuk insanlığımın.

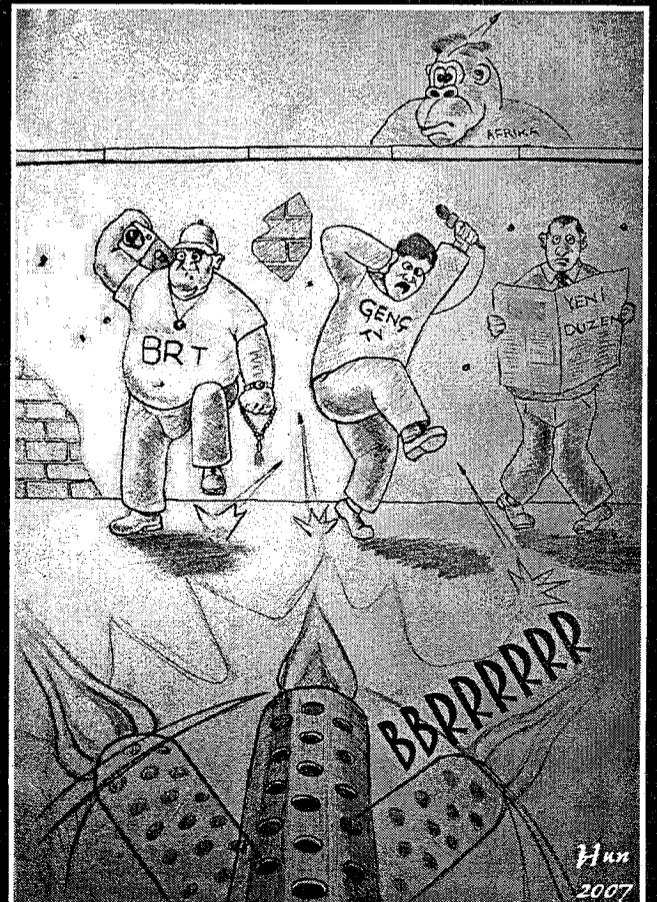
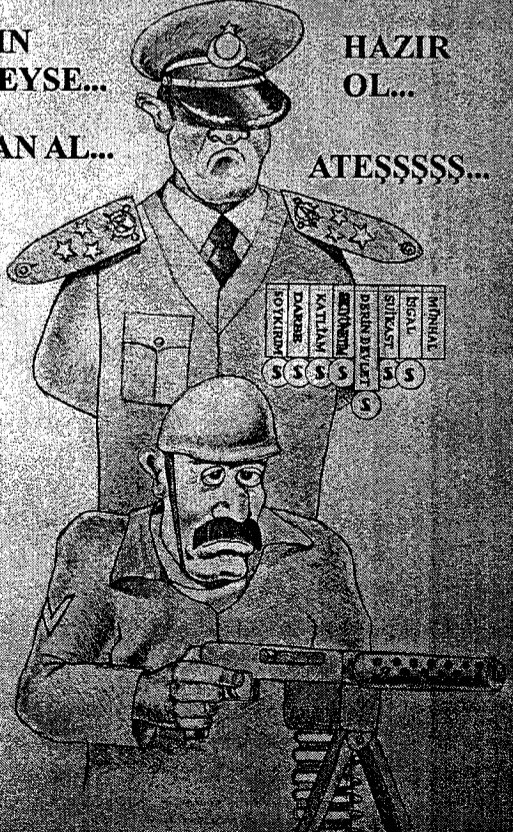
TATBİKAT MI İSTİYORSUNUZ?

ALIN ÖLEYSE...

HAZIR OL...

NIŞAN AL...

ATESSSSSS...

Yakın Takip

akif_aksakal@yahoo.com **Akif AKSAKAL**

KIZMAYIN KARDEŞİM SAKİN OLUN

Askeriye teşkilatlarının düzenledikleri tatbikatlar, hem yeni silahları ve teknikleri deneme amaçlıdır, hem de "dosta güven, düşmana korku salma" niyetini taşır.

Yıllardır Kıbrıs'ta Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) düzenlediği tatbikatlar da, devamlı tetikte tutulan bir ordunun bir anlamda gövde gösterisidir.

Dikkat eden var mı bilmem, ne zaman güneyde bir tatbikat olsa, kısa bir zaman sonra kuzeyde de tatbikatlara başlanır.

Ve de tam tersi...

Başka bir devlet olduğu iddia edilen, vatandaşlık yasalarından tutun da oturma iznine, çalışma izninden tutun da gümrük kontrollerine dek binbir türlü uyduruk prosedürün sadece emekçilere uygulandığı bir ülkede başka bir devletin tankı, topu, gemisi, uçağıyla tatbikat yapması da bir o kadar acayıptır esasında... Çünkü iddia edilen şey, KKTC'nin başka bir devlet olduğu ve her şeyin kontrol altında olması gerektiği iken, iş TSK'ya gelince bu "egemenlikten" ne eser kalır ne de tutarlılık!

Bu durum, Çin'de Fransız ordusunun, ABD'de Rusya Silahlı Kuvvetleri'nin askeri tatbikat yapmasından pek farklı değildir.

Yöneticilerimizin "olsa öpüp başına koyacaklarından" emin olduğum NATO üyeliği gerçekleşirse, belki bu tip tatbikatlara "işbirliği, ortak askeri çıkarlar" gibisinden burjuva bahanelerle kılıf bulunabilir.

Ama minareyi çalma cüretinde bulunabilen mangal yürekli hırsızlarımız bu durumu da açıklayacak kılıf uydurmakta zorlanmıyorlar.

TSK'nın kuzey Kıbrıs'ta tatbikat yapıyor olması, onun garanti anlaşmalarından doğan hakkı, Kıbrıslı Türkleri kurtarması falan ve de filandan ileri geliyormuş...

Olmayacağı oldurmak diye buna denir.

İşgali gizlemek ve reddetmek diye buna denir...

Katıksız işbirlikçiliği diye buna denir...

TSK'nın son yaptığı tatbikata bazı basın yayın kuruluşlarının katılmasının engellenmesi üzerine memlekette yine kıyamet koptu.

Sağ cenah, "Askere söversen o da sana böyle yapar, oh olsun, yaşasın TSK, yaşasın TC" naralarıyla cengi kurarken,

Sol cenah durumu "demokrasinin boyunun ölçüsünün görülmesi, basın özgürlüğünün kısıtlanması, askerinin ayıp etmesi" boyutundan yakaladı.

"Emir eri değil, basınız" ilanlarıyla demokratik tepkilerini gösteren basın-yayın örgütlerinin tepkisi sadece tatbikata alınmamakla da sınırlı değildi.

Bu muameleye karşı sesini çıkartmayan ve tatbikata katılan Cumhurbaşkanı M. Ali Talat'ı da kınadılar, ayıpladılar...

İyi hoş ama, tüm bu yaşananların doğal bir süreç, daha doğrusu ekilenin biçilmesi faaliyeti olduğu açık değil midir?

Sağ cenahın keyfi yerindedir, onlara göre "oh olsun"dur.

Ama sol cenahın tepkisi, yine geçmiş ve şimdiki siyasetini sorgulama faaliyeti olmaksızın hiçbir işe yaramaz.

Askerin basını engelleyici tutumunu feryat figan "basın özgürlüğü ayaklar altında, hani demokrasi" diyerek protesto etmeden önce, hangi hakla, hangi cüretle bizim topraklarımızda başka bir ülkenin katliamcılığıyla tanınan, NATO üyesi bir askeri kurum tatbikat yapabilir diye düşünmek gerekmez mi?

TC'nin buradaki askeri, siyasal ve ekonomik varlığı bu kadar mı kabullenilmiş durumdadır?

İşgali açık açık haykırmak, emperyalizme karşı sözde anti-emperyalistlerin de foyasını meydana çıkaracak şekilde birleşmek ve bu temelde örgütlenmek dururken, zurnanın son deliğinden ahenksiz bir nota çıkmış diye fevran etmek de neyin nesi?

Ne yani, siz TSK'nın tatbikatına katılabilseniz demokrasi yara almamış, asker demokratça mı davranmış olacaktır?

TSK tatbikatına alınsaydınız, memlekette basın özgürlüğü ve bağımsızlık mı hüküm sürüyor olacaktır?

Bu memleket emperyalizme bağımlıdır baylar bayanlar.

Bu bağımlılığın üzerine gitmediğimiz sürece de, bugün tatbikattan, yarın evlerimizden, öbür gün de kellelerimizden edilirdi.

Talat'a hiç darılmayın.

Askeri hiç ayıplamayın.

Kızmayın kardeşim, sakın olun!

Yıllar yılı, olmazla işgal siyasetinin zaferi için çalışan, hele ki bu şartlarda hala daha BM şemsiyesinde, AB üyesi, iki bölge, garantörlü, üslü, "birleşik" Kıbrıs siyasetinin devamında ısrar eden sendikalar, partiler ve kitle örgütleri, bu siyasetten vazgeçmedikleri takdirde, TC işgaline onay vermeye devam edecekler ve bu tür sonuçlarla her daim karşılaşacaklardır!

Çünkü bu siyaset ülkeyi işgalden, anti-demokratik uygulamalardan ve bilimüm kangrene dönmüş sorundan kurtarmaz, onun içine çeşitli değişikliklerle hapseder!

Bu memlekette emperyalizmin kesin egemenliği ve işbirlikçi burjuvazinin iktidarı vardır.

Bu yüzden, meselenin köküne eğilerek hareket etmenin,

Yani yıllar önce yapılması gereken şeye -kafamız dank ettiyse- şimdi başlamanın zamanıdır.

Tüm Kıbrıs işçi ve emekçilerini, emperyalist planlara, onların kurumlarına, işgalci ordulara, yabancı üs ve askerlere, yerli zengin takımına, büyük mülk sahiplerine karşı birleşik bir cepheye örgütlemek zamanıdır.

Talat'ı ayıplamışız, askeri kınamışız...

Bunlar, emperyalizme karşı bilinçli ve örgütlü bir kavganın ürünü olmadığı sürece ülkedeki "protesto etme özgürlüğü"nü bir göstergesi olarak lanse edilmekten başka bir işe yaramayacaktır.

REEL POLİTİK

CTP'nin hükümet deneyimi, CTP çevrelerinde, tabanında ve hatta CTP dışında kalan federal çözümcü 'sol' içerisinde derin çalkalanmalara yol açıyor. Özellikle tabanda bulunan ve sosyalizme sempati duyan kitlelerin iyice kafası karışmış durumda. Yıllardır, devrimci, demokrat sandıkları M.A.Talatların, Ferdi Sabitlerin, Kalyoncuların politik duruşları, teslimiyetçilikleri karşısında hayal kırıklıklarını açığa vurmaya başladılar.

Bu açığa vuruş, zaman zaman "Bu memlekette hiçbir şey olmaz, işte sol da başa geçti, gene birşey değişmedi" şeklinde kendini yansıtıyor, zaman zaman da hep birlikte sokağa dökülmek gerektiği vurgulanmaktadır. Gazete sayfaları bu konudaki tartışmalarla doludur. Tartışmaların ortak özelliği ne yapılması gerektiğinin bilinmemesidir.

Tüm bu tartışmalar, ülkemizdeki somut gerçekliği doğru olarak kavrayamayışımızdan, gerçeği olduğu gibi tespit etmek yerine, kendi isteklerimizi gerçek yerine koymaktan, Türkiye'nin adadaki işgalinin ve sömürgeci politikasının statüko denen olguyu oluşturduğunu anlamamaktan, tüm bunları bizlere önderlik etme adına saptıran CTP'nin devrimci bir parti olmadığını ve CTP politikalarının işgalin işbirlikçisi politikalar olduğunu anlayamamaktan kaynaklanıyor. İşgale ve emperyalizme karşı ada çapında tüm milliyetlerden halkın ortak mücadele

cephesini oluşturmadan, emperyalist çözüm planları peşinde koşarak statükoyu değiştiremeyeceğimizi ve barışı elde edemeyeceğimizi anlamazsak, çok kısa bir süre sonra bugünlerimizi de mumla arayacağımızı ve nostalji ile anacağımızı bilmeliyiz.

Talat, geçenlerde BMBP temsilcilerine "Ben artık militan değilim, herkes kendi rolünü oynamalı" dedi. Ferdi'nin bir yanağına tokat attıklarında bir de öteki yanağını uzatıyor!

'Sol' görünümünü korumak için yapmak zorunda kaldıkları ufak çabalardan dolayı (Parti Genel Kurulu'nda "Bella Çav" çalınması gibi) komutanlardan sürekli azar işitiyorlar. Buna rağmen rejimin gerçek yüzünü teşhir etmek için istifa edecek bir yürek bile taşıyorlar. Neredeyse yüzlerine tükürseler yağmur yağdı diyecekler. Tüm bu karmaşanın içinde bazıları da çıkıp ahkam kesercesine diyalektikten bahsederek, mevcut durumu 'diyalektik uydurarak', CTP'nin somut durumu dikkate alan bir politika izlediğini iddia ediyor ve statükoyu yıkmaya mücadelesine övgüler düzüyor.

Diyalektikten bahsedecek kadar Marksist isek eğer, yaşananları Marksizm ışığında bir yorumlamaya ne dersiniz?

Biz zaten mevcut gerçekleri temel almayan politikaların doğru politikalar olamayacağını

söylüyoruz. Kıbrıs sorununu çözmek için de Kıbrıs'ın somut gerçeklerinden hareket edilmesi gerektiğine inanıyoruz. Bu gerçekler bize emperyalizmle bağlarımızı koparmadan Kıbrıs'ta çözüm olamayacağını gösteriyor.

Teslimiyetçi kafaların itirazını duyar gibiyim! Kıbrıs'tan emperyalist güçleri çıkarmak ütöpik bir anlayıştır, değil mi baylar?

Peki ya emperyalist vahşet düzeninin koruyucularından barış ve çözüm beklemek ne kadar gerçekçi? Irak ve Afganistan kasaplarından, Filistin soykırımcılarından barış beklemek ne kadar inandırıcı? İsrail-Filistin sorunu 60 yıldır çözüldü mü? Peki bu gidişle bir 60 yıl daha çözülecek mi?

Kıbrıs sorunu da aynı İsrail-Filistin sorunu gibi çözümsüzlük ve kriz yöntemi ile ele alınmıyor mu emperyalist vahşiler tarafından?

O halde hangisi daha gerçekçi? Emperyalistlerden çözüm beklemek mi yoksa onları ülkemizden kovmak için mücadele etmek mi?

Marksizm mi demiştiniz? Diyalektik mi demiştiniz? Bir zahmet bu soruların yanıtlarını Marksizm'in, diyalektik ve tarihi materyalizmin ışığında vermeyi deneyin saygıdeğer işkembeci aydınlar!

Yoksa artık Marksist dogmaların modası geçti mi? Yoksa biz sadece işimize geldiğinde Marksist, diyalektikçi, işimize gelmediğinde de 'reel politikacı' mıyız?

Muhaceret Yasası

Hükümetin en büyük iddiası, "ülkedeki çalışma hayatının reforma ihtiyacı var" noktasındadır. Bu iddialarında CTP hükümeti çok haklı ve doğru bir karar almıştır, fakat karar almak yetmez, bu kesimleri ilgilendiren reformları hayata geçirmek için önemli olan.

Hükümet de bunu yaptı ve bir dizi kararlar alarak bu kararların hayata geçirilmesi için yasalar çıkarttı, özellikle çalışma yaşamı ile ilgili çıkan yasalar incelenmeye gerçekten değer.

Bu yasaların reform yasaları olup olmadığını anlamak için önce reformun ne anlama geldiğine bir bakalım.

Reformlar, egemen sınıfın iktidarını yıkmaksızın, çalışan insanların koşullarının iyileştirilmesine ilişkin önlemler için verilen mücadeledir. Ancak tek hedefi sınıf mücadelesi olan ve işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele edenler ise, reformları sınıf mücadelesinin yan ürünü olarak kabul eder ve bu bilinç ile hareket ederler.

Bu kısa bilgiden sonra gelelim "emek en yüce değerdir" diyerek hükümete gelenlerin emekçiler için yaptıkları reform çalışmalarına. Ülkedeki çalışma hayatını kayıt altına alacakları iddiası ile "Muhaceret yasası" diye bilinen yasayı değiştirmekle işe başladılar.

Bu yasa ülkeye giriş çıkışları kayıt altına almakla kalmıyor, emeğinden başka satacak bir şeyleri olmayanları da, yani bu ülkeye çalışmaya gelenleri de patronların kölesi durumuna getiriyor.

"Bu nasıl oluyor?" diye bir soru akla gelebilir.

Türkiye'de yaşayan bir işçi Kıbrıs'ta çalışmak için herhangi bir patron ile anlaşmış ise, önce patron o işçi için ilgili bakanlıktan (Çalışma Bakanlığı'ndan) ön izin almak şartı ile, ilgili işçi ülkeye giriş yapabilir. İşte bu andan sonra işçi ne biçim bir cenderenin içine girdiğini çok iyi düşünmelidir. Ülkeye giriş yapan işçi, limanlardaki giriş vizesinin alındığı andan itibaren, patronun malı gibi olur, örneğin o işçi ilk altı ay içerisinde, daha iyi maaşı olan veya koşulları daha iyi olan bir başka iş bulursa, çalıştığı yerden ayrılıp da diğer iş yerinde işe başlayamaz, bu reform diye yapılan yasa ile kısıtlanmıştır.

Peki aynı işçi altı ay dışını sıkır da, altı ay sonra iş değiştirmek isterse ne olur?

Çok basit, eğer çalıştığı patron ile gideceği patron uzlaşırlar ise, işçi çalıştığı iş yerini değiştirebilir.

Bu ne demek?

İşçinin çalışma izni patronun elinde, yani işçinin ayrılmak istediği patronu o izni iptal etmek için ilgili bakanlığa başvuramaz ise, yeni patronu işçiye çalışma izni çıkartamaz. Ancak yeni patron, eski

patronu memnun edecek bir miktarı (parayı) gözden çıkarır da o işçiyi almak için öderse, işçi de iş değiştirebilir.

"Ne yahu işçi köle mi?" dediğinizi duyar gibi oluyorum, maalesef reform diye yola çıkanların yaptıkları yasa işte bu.

Peki işçi "ben çalışmıyorum gideceğim" derse ne olur?

O zaman da işçi ülkeyi terk etmek zorundadır, yani üç, dört ay çalışıp da birkaç kuruş biriktirebilenler, biriktirdikleri parayı bu sefer de gemi armatörlerine, uçak şirketlerine ve devlete, bilet masrafı ile çıkış vergileri adı altında ödemek zorundadır. Bir diğer deyişle işçinin üç dört ay çalışıp cebine koyduğunu, bu rezil sistem bir başka yöntem ile işçinin cebinden alıyor.

Ülkede çalışma hayatının reforma ihtiyacı var mı? Var, fakat bu çıkan yasanın reform ile uzaktan yakından ilgisi yok. Çalışanların, çalışma koşullarını iyileştireceklerine, çalışanların sosyal haklarını geliştireceklerine, patronların haklarını koruma altına alıyorlar, patronların işçileri daha rahat sömürebilmeleri için imkânlar yaratıyorlar. Bunun da adına kayıt dışı olan işçileri kayıt altına alma faaliyeti diyorlar. İşçileri kayıt altına mı alıyorlar, yoksa patronların elinde "iliğine" kadar sömürülecek köle orduları mı yaratıyorlar siz değerlendirin.

Şimdi de biz soruyoruz "Sizce reform diye yola çıkanların yapmış olduğu bu yasanın reform ile ilgisi var mı?"

OKULLAR İMAM DOLDU!

CTP hükümeti, takipçisi olduğu AKP'nin izinden gitmeye devam ediyor. Uyguladığı liberal politikalarla işçi ve emekçilerin her geçen gün yaşamlarını daha da zora sokan, emperyalizme bağımlılık politikalarıyla ülkeyi her geçen gün daha da sömürüye mahkûm eden CTP hükümeti, şimdi de dinsel gericiği hortlatacak bir "eğitim" projesiyle gündemde.

Hükümet, ilk önce uygulama kararı aldığı ve sonra geri adım atmak zorunda kaldığı, yaz tatili döneminde Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı okullarda Kuran kursları düzenleme girişimiyle tepki çekti.

Okul müdürleri, okulların tatile girmesiyle birlikte boşalan okullarında bir anda imamları görmeye başladı. Okullara akin eden imamlar, müdürlerden öğrenci listelerini istiyor, nedeni sorulduğunda da "Yaz tatilinde Kuran kurslarına başlanacağı" yanıtını veriyorlar.

Bu uygulamaya ilk tepki KTÖS'ten geldi. "Laik eğitime darbe" olarak nitelenen bu girişim şiddetle protesto edildi ve dinin yerinin okullar değil camiler olduğu ifade edildi. Yerinde ve zamanında bir tepkiydi. Ancak eğitimin layığıyla "laik" olduğu konusu şüphe götürür niteliktedir. Okul müfredatlarında bulunan din dersleri, tüm burjuva ülkelerde olduğu gibi ülkemizde de sulandırılmış bir laikliğin ifadesidir.

Bunun dışında, genel anlamda baktığımızda Din İşleri Başkanlığı'nın varlığı ise, başlı başına bir çelişkidir. Ülkede yuvalanmış cemaat yurtlarının varlığı, ESKAD türünden dinci örgütlenmelerin, "Nurcular, Süleymancılar, Fethullahçılar" gibi tarikatların faaliyetleri, Lefke'de Prens Charles'in dahi sünnetli olduğunu iddia eden Nakşibendi Tarikatı Şeyhi Nazım ve dünyanın her yerinden müritlerinin tekke-cüppe-çarşaf üçlemesi ile dolaşiyor ve örgütleniyor oluşu, bu ülkede laiklik denen olgudan eser kalmadığının göstergesidir.

Din, (her zaman iddia ettiğimiz ve edeceğimiz üzere) kitlelerin düzene başkaldırmalarını önlemek için devreye sokulmuş bir emniyet sübabıdır. Sınıflı toplumlara geçişle birlikte din olgusunun kurumlaşması ve topluma egemen olması tesadüfî bir durum değildir. Cehalet korkuyu, korku da

katıksız itaati getirir. Dünyanın en gelişmiş ülkeleri oldukları iddia edilen devletlerin halklarında dahi dinsel gerici, inanışlar, tabular ve bunlara üç aşağı beş yukarı uygun düşünüş ve yaşama tarzı, esasında burjuva devletlerin halkların, işçi ve emekçilerin kültür seviyelerini, bilimsel düzeylerini artırmak gibi bir niyetlerinin olmadığını da gösterir. Çünkü, ufku açılan insan, sistemin kendine giydirdiği kapkara gözlükleri çıkarabilen kitleler, sorgulamaya, düşünmeye ve eyleme geçmeye başlarlar. Kuşkusuz sorgulamak, düşünmek, eyleme geçmek kavramları, salt dinsel gericiğin ve inanışların yok edilmesiyle başarılacak bir durum değildir. Bunun temelinde ekonomik ilişkilerdeki çatışma, üretici güçlerin gelişme seviyesi gibi durumlar asal neden olurlar. Ancak burjuva devletlerin elindeki birçok aracın yanı sıra dinsel gerici ve yaşayış tarzı, kitlelere yöneltilmiş en tehlikeli silahlardan birisidir.

Din, insanlara sorgulamadan itaat etmeyi dayatır. Din, insanlara başkaldırmayı ve hakkını aramayı değil haline şükretmeyi, "beterin beteri var" diyerek yerinde oturmayı şart koşar. Din, insanlara suratına bir tokat indirdiğinde öteki yanağını çevirmeyi, kendisini dövenlere karşı gül uzatmayı, bu dünyada ne kadar acı, çile, yoksulluk vs. çekilirse bunun mükafatının öteki dünyadaki harika bir sonsuz yaşam olduğunu, zalimlerin ise "Allahlarından bulmalarını" ve dahası onların yerinin cehennem olduğunu, ezilenlerin öteki dünyada ezenleri cehennemde görerek kıs kıs güleceklerini vaaz eder. Din, statikliği, değişmezliği, hareketsizliği temel aldığı için de aynı zamanda yaşamlarından memnun olmayan ve harekete geçme tehlikesi arzeden kitlelere "Böyle gelmiş böyle gider" düşüncesini aşılar. Bunları sorgulamanın cezası ise kimi zaman öldürülmektir, sürgündür, dışlanmaktır vs... Çünkü din sorgulanamaz, ancak ona itaat edilebilir!

Dinsel inanışın, yaşam ve düşünüş tarzlarının topluma hakim olması açıktır ki sömürücü sınıfların işine gelir. İşte bu yüzden sömürsömürülen ilişkisinin olduğu hiçbir coğrafyada dinsel gericiğin üzerine devlet eliyle gidilmez, aksine bunlar zamanı geldiğinde güçlendirilir,

zamanı geldiğinde de (kontrolden çıktıklarında; örn. Hizbullah) hizaya getirilir.

Gelişmişliğin ve bilimin zirvesi olarak gösterilen ABD başta olmak üzere birçok büyük devletin son dönemde dinsel gericiğe karşı bilimsel bir "silah" olan Darwinizm'e yönelik geliştirdiği saldırılar, "Akıllı Tasarım, akıllı yaratıcı" türünden zırvallar da bunun güncel örneklerinden birisidir.

Din, çığnendikçe çığnemen ve bir türlü bitirilmeyen bir afyon olarak böyle bir işlev görür.

CTP hükümetinin Kuran kursları icraatı da bu amaçlar dahilindedir. CTP, üzerine eğreti bir şekilde yapıştırdığı; "devrimci, demokrat, sosyalist" yaftasını tamamen atmakta, dinsel gericiğin Kıbrıs toplumunda ve özellikle gençlerinde zemin bulması için Kuran kurslarıyla startı vermektedir.

Türkiye'nin izinden gitmekte kararlı olan CTP'ye, gittiği yolun yol olmadığını bazı örneklerle belirtmek isteriz.

Türkiye'de bugün 67 bin okul, 1.220 hastane, 6.300 sağlık ocağı varken, cami sayısı 85 bindir!

Her 60 bin kişiye 1 hastane ve her 870 kişiye bir doktor düşerken, 350 kişiye 1 cami düşmektedir!

Türkiye'de 90 bin doktor varken, 90 bin din görevlisi bulunmaktadır!

Türkiye'de toplam 1.435 kütüphane var. 13 kentinde devlet tiyatrosu bulunuyor. Ancak 81 ilde Kuran kursu mevcut ve bunların toplam sayısı 3852!

Türkiye'nin 1 opera, 11 bale, 10 heykel, 18 resim, 18 sinema ve 38 tiyatro derneği varken, 35 bin adet cami yaptırma derneği hali hazırdadır!

Türkiye'deki Diyanet İşleri Başkanlığı'na 2007 rakamlarına göre 1.3 katrilyonluk bir bütçe ayrılırken, Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın 632 trilyon, Ulaştırma Bakanlığı'nın 678 trilyon, Bayındırlık ve İskân Bakanlığı'nın ise 677 trilyonluk bir bütçesi var.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütçesi 8 bakanlığın bütçesine eşit!

22 üniversitenin bütçesine denk!

TC politikalarının peşinden yürümeye devam et CTP!

Bakalım bu memleketi daha ne hallere sokacaksınız!

Sosyalist Gözlem

Özdemir GÖÇER

SOLDA İLERİ SÖYLEMLERİ OLAN BİR PARTİ ARANIYOR

'Sol'da yeni bir parti oluştu; TDP (Toplumcu Demokrasi Partisi).

TDP daha kuruluşunun başında, yine 'sol'dan bir dizi eleştiri aldı. Bu eleştirilerin özü, TDP'nin 'sol'a yeni bir katkı koymadığı ve ciddi bir fark oluşturamadığıdır.

Aslında eleştirilerin bu yanına pek sözümüz yok. Haklı eleştiriler.

Bu eleştiriler ağırlıklı olarak Afrika gazetesi çevrelerinden geldi.

3/6/07 tarihli Afrika'da Serhat İncirli'nin köşe yazısı bu konuya ayrılmış. Özetle söylenenler şunlar;

"Yeni bir parti hayırlı olsun! Ama söylemlerinde mevcutlardan daha ileri gidebilecek bir görüntü var mı?"

"Kıbrıs'ın solda yeni bir partiye ya da seçimlerde daha çok oy almak için birleşmeye ihtiyacı yoktur.

"Kıbrıs'ın, farkli söylemler ortaya koyabilen, en azından Yeni Kıbrıs (YKP) gibi partileri "marjinal" diye suçlamaktan ve eleştirmekten vazgeçip, ciddi anlamda çözüme oynayacak politikalara ihtiyaç vardır!"

"Türkiye'den getirilen ve nüfus yapımızın değiştirilmesi amacıyla bilinçli olarak Ada'ya yerleştirilen göçmenler meselesine, "işçi sınıfıdır, insan haklarıdır, 30 seneyi geçmiştir" falan gibi mazeretler uydurmak yerine, bu insanlar için de en ciddi anlamda belirginlik sergileyecek politikalara sahip çıkılmalıdır.

"Yeni bir sol parti kurmak yerine YKP'nin politikalarına kişisel çıkar gütmekten bir bakıvermek benim aklıma daha yakın duruyor."

Yine 4/6/07 tarihli Afrika'da, Afrika'dan Mektup köşesinde şunlar yazılmaktadır;

"Geçtiğimiz günlerde bir yabancı diplomat TDP ile ilgili bizim de fikrimizi sordu..."

Söylediğimiz kısaca şu; Ülkemizde işgal altında olduğumuzu söyleyen YKP (Yeni Kıbrıs Partisi) gibi bir parti varken, bu partinin çizgisinin gerisinde parti kurulamaz..."

Kurulsa da büyük bir umut olamaz..."

Bizim iki CTP'miz olacağına iki YKP'miz olsun daha

iyi..."

Görüldüğü gibi Afrika takımı, 'sol' içinde YKP çizgisi dururken yeni bir sol partiye gerek yoktur diyorlar. Ya da, solda oluşacak yeni bir partinin söylemlerinde mevcutlardan daha ileriye gidebilmesi, en azından YKP çizgisinde olması gerekiyormuş!

Gazetemizin hemen her sayısında ülkemizde, CTP'den YKP'ye kadar, KSP dışında kalan solun çizgisi eleştiriliyor. Bu 'sol' partilerin, bir eksik, bir fazla birbirleriyle aynı söylem içinde olduğu vurgulanıyor. Bunların Kuzey Kıbrıs'ta hükümete gelmeleri halinde CTP'den daha farklı bir konumda bulunmalarının mümkün olamayacağı anlatılıyor. Nitekim bu ülke bugünkü TDP'nin de TKP olarak hükümette yer aldığına tanıklık etmiştir. Tabii CTP gibi teslimiyetçi politikalar yürüttüklerine de.

Peki YKP'nin farkı neymiş TKP (TDP) ve CTP'den?

YKP Türk işgaline açıkça işgal diyormuş!

Doğrusu biz de işgale işgal deme cesaretini gösterdiği için YKP'nin hanesine on puan yazdık bile!

TDP'nin, CTP'nin, BKP'nin daha kıvrak ifadelerle ortaya koydukları olguyu YKP açıkça seslendiriyor! İşgal diyor. Peki ya sonrasında?

Ülkede yalnız Türk işgalini gören, ama İngiliz emperyalizmine karşı mücadeleyi 'çözüm' sonrasına erteleyen, AB'ye methiyeler düzen ve diğer 'sol' partilerden özde hiçbir farkı olmayan emperyalist çözüm planlarını stratejik hat olarak programına koyan ve bundan ötesini kabullenmeyen YKP gerçekten halkımızın "Barış" ümidi olabilir mi? İşgale karşı AB gibi başka ve YKP'ye göre daha "demokrat" işgalcileri ülkeye çağırın bir strateji neyin ümidi olabilir? Emperyalist dalaşında emperyalist güçler arasında saf tutan, "iyi emperyalist-kötü emperyalist", "karşı çıkılması gereken emperyalist-karşı çıkılması gerekmeyen emperyalist" ayrımı yapan bir YKP neyin alternatifi olabilir? Arada sırada emperyalizme karşı söylem geliştirmek, ancak programında dahi nasıl anti-emperyalist bir ülke yaratılacağını yazmayan bir YKP nasıl ileri bir sol söylem içinde olabilir? Özel mülkiyeti, sömürüyü ortadan kaldırmanın sadece "yaşasın sosyalizm" demekle olmayacağını kavramamış, bankaları, parababalarını ehilleştirerek sosyal-demokrat bir ülke kurma sevdalısı bir YKP aslında neyin yanındadır? Sosyalizm lafını diline dolamış bir YKP, sosyalizmden ne anladığını ve Kıbrıs'ta sosyalist inşayı nasıl gerçekleştireceğini bile belirlememişken, daha da fenası, "emeğin Avrupası" türünden burjuva lafazanlıklarla sosyalizmin önünü tıkayan YKP'nin bu söylemleri onu sosyalist yapmaya nasıl yeter?

Mesela Serhat'ın Türkiye'den gelen göçmenlerle ilgili olarak arzu ettiği belirgin politika, YKP'de var mı? Yoksa tam tersine YKP şuursuz bir 'Kıbrıslılık' şovenizmi ile bu insanları topyekün dışlamakta, karşısına mi almaktadır?

Afrikalı yazarlar solda daha ileri söylemlere sahip bir parti ararken nedense KSP'yi yok saymaktan hoşlanıyorlar.

Söylemleri ile gerçek bir anti-emperyalist duruş sergileyen, özel mülkiyeti ve toprak mülkiyetini devletleştirme politikasıyla tüm yoksulların konut sorununa kesin çözüm getireceğini ilân eden, Kıbrıs'ta yaşayan yasal statüdeki ve kaçak göçmen işçilere (Kuzeyde işgalcilerin sömürgeleştirme politikalarına alet ettikleri, güneyde ise farklı Ortadoğu ve Uzakdoğu ülkelerinden gelen, ve tümü de ağır baskılar altında ve insanlık dışı yaşam koşullarında ezilen emekçilere) yönelik politikalarıyla; parmağının arkasına saklanmadan, programını açıkça ortaya koymuş olan KSP niye ısrarla gözardı edilmeye çalışılıyor?

KSP Anti-Emperyalist Birleşik Cephe Hükümeti programıyla, Kıbrıs halkına barış, huzur ve refah getirecek mücadele yolunu göstermiştir. KSP bu programla, dünya halklarına karşı, barış ve sosyalizm uğrunda halkımızın önünde duran sorumlulukları da net bir şekilde ortaya koymuştur. Bu program, Kıbrıs'ın somut koşullarını dikkate alışı ile yerel bir programdır. Aynı zamanda uluslararası durumu ve uluslararası proletaryanın çıkarlarını da ayrıntılı olarak dikkate aldığı için tam anlamıyla enternasyonalist bir programdır.

Sevgili Afrika yazarları, gazetenizde umutları kırılmış, düzene öfke duyan kitlelere 'sol' satmakla belki gazetenizi ayakta tutar ve sahiplerinin geçimini de sağlayabilirsiniz. Ancak unutmayın ki bunun da sonu gelecek. Çünkü kimse kullanmadığı, yararlanmadığı bir hizmeti uzun süre satın almaya devam etmez.

Halka hiçbir farklı seçenek sunmayan partileri ehven-i şer gösterip umut tacirliği yapmak halkın mücadelesine zarar vermektense başka bir işe yaramaz.

Gerçekten solda ileri söylemlere sahip bir parti arayışı içindeyseniz Kıbrısımızın böyle bir partisi vardır. Siz yeter ki ne istediğinizi bilin ve kimin yanında saf tutacağınızı belirleyin; emperyalist vahşet düzeninin yöneticileri ile emperyalizmin çizdiği sınırlar içerisindeki çözüm planları ile uzlaşanlarla mı, yoksa emperyalizm ile kesin olarak bağları koparak gerçek bir barış ve sosyalizm için mücadele eden devrimci sosyalistler, komünistlerle mi?

REKLAMLARA İNANMAYIN!

Geçenlerde bir özel hastahanenin broşüründe gördüğüm reklam sloganı epeyce dikkatimi çekmişti. Şöyle deniyordu sloganda: 'kaliteli sağlık hizmeti herkesin hakkı!'. İlk bakışta gayet insani görünüşü bu sloganın aslında büyük bir eksiği vardı. O da sloganın önüne konulması gereken parasız ifadesiydi. Aslında, bu ifadeyi o bahsi geçen özel hastahanenin reklamının içerisinde görmeyi beklediğim yoktu. Çünkü bu bir özel hastahanenin broşürü idi ve her özel girişimin olduğu gibi onun da tek bir motivasyonu vardı: Edebildiği kadar kâr etmek.

Şimdi anlatacağım ise sanırım bu kâr mantığının bizleri nerelere kadar götürebileceğini anlatabilecek basit ama anlamlı bir örnek olacaktır. Broşürü okumamın üzerinden birkaç gün geçmişti. Bir arkadaşım isyan etme noktasındaydı. O'nu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu anlamak için sordum: 'hayırdır ne oldu?'. Dostum açtı ağzını yumdu gözünü: 'Yahu herşey bu kadar mı iğrençleşebilir. Artık bunlar bizim sağlığınıza bile hiçe sayacak kadar manyaklaşmışlar. Karımın yumurtalıklarında kist görüldü ve gittiğimiz doktor bozuntusu hiçbir tetkike bile gerek duymadan hemen ameliyat olması gerektiğini söyledi. Üstelik durumun çok acil olduğunu ve birkaç güne kadar bu

ameliyatın gerçekleşmesi gerektiğini söyledi'. Dedim ki "ne var bunda ameliyat da bir çözüm şekli ve gerek duyulduğu zaman uygulanır". İşte o zaman dostumun anlattıkları karşısında resmen hayretler içinde kaldım. Meğer bu bizim doktor ameliyatı kliniğinde yapacağını ve bunun da maliyetinin 3000 YTL civarında olacağını söylemiş. Ama 'doktor'(siz pazarlamacı diye okuyun) "size birşeyler yaparım" demiş. Ticaretle alakam pek yoktur ama bildiğim kadarıyla 'birşeyler yaparım' yaklaşımı müşteriyi ikna edebilmek için esnafta, tüccarda görünen bir mantıktır. İnsanların sağlığı ile ilgilenen bir tıp doktorunda böylesi bir mantık nasıl görülebilir? Arkadaşımın daha sonra anlattıkları ise beni daha da sınırlendirdi. Bu doktor devlet hastahanesinde de görevliymiş ve randevuyu özel kliniğine vermiş. Yani, 'dükkana gel anlaşırız' hesabı..

Neyse ki daha gözünü o kadar para hırsı bürümemiş bir doktora daha görünmüşler de onları rahatlatarak ilaç tedavisi ile hastanın iyileşebileceğini söylemiş. Böylelikle onları hem gelecekte çocuklarının olmasını engelleme riski olan bir ameliyattan hem de 3000 YTL'iden (indirimsiz ama KDV'siz!) kurtarmış. Peki eğer bu dostlarımız ilk gördükleri doktora ameliyat olmaya kalksalar ne olacaktı? Buna da cevabı Sağlık

Bakanımız Eşref Vaiz verir herhalde. Verir vermesine de öncelikle devletin hastahanelerini öven radyo reklamlarına, pohpohlamalara ayırdığı vaktin bir kısmını da bu gibi konulara ayırması lazım. Ne deniliyor reklamlarda? Hastahanelermiz modernleşti, hasta bakıcılar ve doktorlar gayet kibar vs. vs... Zaten çocukluğumda bırakmıştım reklamlara inanmayı. Reklamlarda gördüğüm çikolatayı ya da başka bir yemişi ertesi gün alırdım bir de bakardım ki ne boyut olarak reklamlarda gösterdiği gibi büyük ne de lezzeti o kalın dudaklı kadınların iştah kabartarak yedikleri çikolataya benziyor. O yüzden bakana bir hatırlatmada bulunayım reklamların gerçekle alakası bile yok!

Aslında bu yaşanan örnek bile basit bir gerçeği yeniden gözler önüne seriyor. Her sektörde olduğu gibi sağlık hizmeti de konut ve eğitim sektörleri gibi özel sektöre(kapitalistlere) bırakılmayacak kadar önemli ve değerlidir. Yoksa konut sorununda olduğu gibi evsiz, eğitimde olduğumuz gibi eğitimsiz, sağlıkta da sağlıksız kalırız. Burjuva devletin mülkiyeti ise, hiçbir garantisi olmayan, o sosyal devlet denilen ucubenin ta kendisi değil midir zaten! Sahi, eğitimin, sağlığın ve yaşanacak bir konutun eşit ve parasız bir şekilde sağlanması gerektiğini savunan ve pratikte de uygulayan komünistler miydi?? Yoksa, 'solda' birleşmesini tamamlayan TDP'nin programında var da ben mi göremedim??

TATBİKAT

"12 Haziran-14 Haziran tarihleri arasında Şehit Teğmen Caner Gönyeli-2007 Arama Kurtarma Tatbikatı, Doğu Akdeniz'de Kuzey Kıbrıs karasularındaki Türkiye ve KKTC arama ve kurtarma bölgeleri içerisinde gerçekleştirilecek ve tatbikat 14 Haziran'a kadar sürecek. Sivil ve askeri unsurların katılımıyla yapılacak tatbikat basına ve yabancı gözlemcilere açık olacak. Tatbikata, Türk Arama Kurtarma Teşkilatı'nda yer alan sağlık ve ulaştırma bakanlıklarının ilgili kuruluşları, Denizcilik Müsteşarlığı Ana Arama Kurtarma Koordinasyon Merkezi'nin yanı sıra Kara, Hava, Deniz Kuvvetleri Komutanlıkları ile Sahil Güvenlik Komutanlığı'ndan çeşitli tipte gemi, uçak ve helikopterler katılacak."

Yukarıdaki duyuru, 12 Haziran günü askeri yetkililer tarafından yapıldı, sendikacı yoldaşlarımıza ve basın mensubu arkadaşlarımıza göre buraya kadar her şey normal görünmesine rağmen, ne olduysa 13 Haziran günü oldu ve bu duyuruya rağmen askeri yetkililer söz konusu tatbikatın ikinci günü GKK karargahı'nda basına tatbikat ile ilgili vereceği bildirilen brifingde Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı Sivil İşler Dairesi'ne ait bir subay tarafından yapılan açıklama Kıbrıs Türk basınına bomba gibi düştü.

Açıklamada, Türk Silahlı Kuvvetleri, KIBRIS gazetesi, KIBRIS TV, BRT, Genç TV, Afrika, Yenidüzen, Star Kıbrıs ve Kıbrıslı'nın o gün gerçekleşecek "Şehit Teğmen Caner Gönyeli-2007 Arama Kurtarma Tatbikatı"ni izlemelerini yasakladı.

Gereğe olarak da "BRT logosuyla, internet sitesindeki Türk ve KKTC bayraklarının kaldırılması ve "Duvarımız" belgeselinin bu kanalda yayınlanmasına yönelik olduğu söylendi. Bu bir günah ise, ki işgal güçlerine göre günahdır, diğer medya kuruluşlarının ve gazetelerin bu günah ile ilgisi nedir, bu da anlaşılabilir değildir. Bu olaydan sonra basın kuruluşları ve sendikalar söz konusu olayı protesto adına bir dizi eylem yaptılar, bu eylemler sırasında da sendikaların açıklamaları ardı sıra gelmeye başladı.

Halbuki sömürgeci güçlerin militarist kanadı, bu tatbikatı her yıl yapıyordu, ve bizim basın kuruluşlarımız da büyük bir gurur ile bu tatbikatları izliyor ve gazetelerinde tatbikat ile ilgili de sayfalar dolusu haberler yapıyorlardı. O zaman sorun yoktu da, şimdi mi sorun var, yoksa sorun basının bu tatbikata alınmaması mı? Hele hele söz konusu basın-yayın kuruluşlarının tüm yaşananlara rağmen TAK'tan aldıkları tatbikatı övücü haberi geniş bir şekilde yayınlamaları "Hem küserim, hem de görevimi yaparım!" mantığından başka birşey olamaz. Yıllardır bu ülkenin karasularında sömürgeci ülkeye ait askeri gemiler tatbikatlar yapıyor da, hiçbir sendikacı yoldaş veya basın kuruluşu tepki göstermiyorsa, bu durum onlara göre normal mi? İşgali kabullendiler mi? Tüm yaşananlara rağmen tatbikata katılıp "uslu çocuk" rolünü oynayan Mehmet Ali Talat gibi, onlar da bu ülkede işgal olmadığını mı düşünüyorlar? Şimdi basın bu tatbikata alınmayınca "Kıbrıs halkının haber alma hakkı kısıtlandı" diyerek feryat figan ediyorlar. Eğer asker bu kararı almasa ve tüm basın bu tatbikata dahil edilse bu kadar feryat koparırlar

mı? Yani sorun basına uygulanan ambargo mu? Yoksa bu coğrafyadaki TC ile yerli işbirlikçilerinin yayılmacı zihniyetlerinden doğan işgal gerçeği mi?

Açıklamalara baktığımız zaman ise durumun tam da böyle olduğunu, sendikacı yoldaşlarımızın ve siyasi partilerimizin açıklamalarında sorunun TC'nin yayılmacı emelleri sonucu, ülkedeki militarist güçlerin varlığı sorunu olduğunu gizleyerek halkı yanıltmaya çalıştıklarını ve sorunun basını bölme sorunu, Kıbrıs Türk halkının iradesine saygısızlık sorunu, basın özgürlüğüne saygısızlık sorunu gibi saçma gerekçeler sıraladıklarını görebiliriz. Özgür olmayan bir ülkede basın özgürlüğünden bahsetmek ne kadar inandırıcıdır?

BASIN-SEN açıklamasında şu görüşlere yer verildi:

"Parçası olduğumuz Kıbrıs Türk halkının bilgi ve haber alma hakkını kullanan Kıbrıs Türk basınına bölme, farklı düşüncesi ve yayın politikası nedeniyle bir kısmının, kamuoyuna açık herhangi bir etkinliği ve/veya eylemi izlemesinin engellenmesi kabul edilemez. Kimden ya da nereden gelirse gelsin, halkını ve basını düşünceleriyle yayın politikaları nedeniyle ayırma tabi tutulmasını kabul etmedi ve etmeyecektir. Sendikamız ve tüm gazetecilerin bir tek Kıbrıs Türk halkına karşı sorumlu olduğunu yineleriz."

KTÖS: "Kıbrıs Türkünün güvenliği için adada bulunanlar seçilmişlerin emrinde olmalıdır. Yapılan Kıbrıs Türkünün iradesine saygısızlıktır"

TDP: "Türkiye kurumları Kıbrıslı Türklerin kurumlarının üzerinden elini çeksinsin."

YKP: "Bu coğrafyadaki militarist rejim bir kez daha yüzünü gösterdi ve sivilleri tehdit etti"

KTAMS: "Güvenlikten sorumlu komutanın yaptığı uygulama tamamen Kıbrıs Türk halkının iradesine yöneliktir"

Peki işgal güçlerinin yaptığı bu tatbikat ve tatbikat sırasındaki basına yönelik tavrı ile hem Kıbrıs halkına hem de dünyaya vermek istediği mesaj, siyasi parti yetkililerimizin ve sendikacı yoldaşlarımızın dile getirdiği kadar basit mi? Tabii ki değil. Bakın askeri makamlar ne diyor;

"Şehit Teğmen Caner Gönyeli-2007 Arama Kurtarma Tatbikatı, Doğu Akdeniz'de Kuzey Kıbrıs karasularındaki Türkiye ve KKTC arama ve kurtarma bölgeleri içerisinde gerçekleştirilecek"

İşte şeytan bu satırlarda gizli, Doğu Akdeniz'de ve Kuzey Kıbrıs karasularındaki arama kurtarma bölgeleri ne demek? Asker diyor ki; "Doğu Akdeniz'de, İskenderun'dan Mağusa'ya kadar, Anamur'dan da Lefke'ye kadar olan denizin tek hakimi benim, sakın ola kimse bu bölgelerde hakimiyet kurmaya kalkmasın, kimse petrol

arayacağım düşüncesi ile denize inmesin, ben buradayım, henüz daha Kıbrıs üzerindeki hakimiyetimi yitirmedim" TC askeri ve sivil güçleri, "kimse benden izin almaksızın bu bölgede canlı sinek bile kurtaramaz, ben varken güney Kıbrıs, hiçbir ülke ile petrol anlaşması yapamaz" der gibiydi.

TC askeri ve sivil güçleri ile yerli işbirlikçileri bunu planlamışlardı. Planlamasına planlamışlardı da, bu tatbikatın dünyaya duyurulması nasıl olacaktı? İşte bu noktada Kıbrıs'taki basın ve sendikalar biçilmiş kaftan idi onlar için. "Reklamın iyisi kötüsü olmaz" mantığı ile asker postallarını basının alnına dayadı mı, basın ve sendikalar da feryat figan edecekti, bundan daha iyi reklam mı olurdu?! Nitekim de bu böyle oldu, bu tatbikat dünya basınına öyle bir yansıdı ki, sınır tanımayan gazetecilerden tutun da, sınır tanıyanlarına kadar herkes bu konuda yazdı, çizdi. TC askeri ve sivil güçleri ile onların yerli işbirlikçileri, bir kez daha dostu ve düşmana bu "çöplüğün horozunun" kim olduğunu gösterdiler.

Evet değerli siyasi parti yetkilileri ve sendikacı yoldaşlar, sorun sizce basının ayırma tabi tutulması mı? Kıbrıs Türk halkının olmayan iradesini ayaklar almak mı? Seçilmişlerin atanmışların emrinde olması mı? Yoksa sorun bu coğrafyada emperyalizmin paylaşım kavgasının henüz daha son bulmadığı sorunu mu?

Eğer sorunu doğru okumazsanız veya okumak istemezseniz ne yapmanız gerektiğini de bilemezsiniz veya bilmez gibi görünmeye çalışırsınız. Ancak kendi kendinizi kandırırsınız. Sonra da çıkar "kahramanlar" gibi eylem yapıyoruz diyerek, Mehmet Ali Talat'a, Ferdi Sabit Soyer'e ve TC Elçiliğine mektup verip bunun da adına sözüm ona "nota" dersiniz ve günü kurtarmanın mutluluğunu yaşarsınız.

Şunu daima akıllarımızda tutmalı ve geç olmadan üzerimize düşeni yapmalıyız; unutmamamız gereken şey günümüz egemen sermaye sınıfı ve onun en gerici egemenlik aracı olan askeri kurumlar ihtiyaç duyuldu mu anında devreye konulur ve kardeş halklar bir anda düşmana dönüştürülür, kanlar akar, işgaller yapılır ve ülkeler sermaye sınıfının çıkarlarına uygun olarak bölünür. Üzerimize düşen görev ise insanlık düşmanı suç işleyen bu barbarların yapabilecekleri yıkıcı ve yok edici faaliyetleri önleyebilmek için örgütlenmek ve iktidarı onların elinden alıp insanca bir düzen kurmaktır.

Üzerimize düşen görevi yerine getirmek için iş başına!

Bir Soru

Gazetemizin mail grubunda yapılan yazışmayı siz okuyucularımıza da aktarıyoruz...

Bir Soru:

Arkadaşlar, diyalektik ile ilgili bir sorum var. Sorum şöyle;

Doğanın spiral bir hareketi ve herşeyin durmaksızın bir hareket halinde olduğuna göre ve ilk toplum "ilkel komünal toplum" sa spiral harekete göre gelişmiş modern komünal topluma gider. Ama ondan sonra sonsuzluk durur mu? Mantiken durmaması gerek ama spiral harekete göre ilkel komünal toplumun gelişmiş olan modern toplumdur. Ondan sonra ne olur? Durması imkansız diyalektiğe göre, çünkü hareket durmaz, ama spiral hareketin başlangıcı olan ilkel komünal toplum beni o noktaya çekti. Tekrar bir "gelişmiş "big bang"e geri mi döner? Bir çelişki mi var kitapta? Yoksa ben mi yanlış anladım? Ya da ilerisi için henüz bilinmeyen bir bilinmezlik mi var?

Biraz karışık olduysa pardon.

Cevap:

Hareket genel olarak ele alındığında maddenin hareketidir.

Madde ise, materyal olan herşeyi kapsayan bir kavram. Şu anda Bern'de aradıkları parçacıktan tut da, yeni elektronik vb. teleskoplarla görmeye başladığımız uzaklığıyla -sonsuz büyüklüğüyle- evrendeki herşey madde kavramı içindedir.

Yani maddenin hareketi bunların sonsuz çeşitliliğiyle tüm hareket türlerini kapsar.

İnsanın yaşamı, bu hareket türlerinden biridir.

Bu hareket-gelişme türü, ilk başta biyolojik bir olaydır. Türlerin gelişmesi-değişmesi olayıdır. Darwin tarafından (eksik olarak) ele alınan ve izah edilen hareket türüdür.

İnsan oluşuktan sonra canlıların değişmesi

biyolojik hareket türü yanında toplumsal hareket türü devreye girer. İkel komünal toplum, malum olduğu üzere hemen hemen hayvanlarla bir olduğumuz, yani onlardan daha yeni ayrıştığımız dönemle başlayan bir toplum türüdür. Kendi içinde gelişir.

İkel komünal toplum = sınıflı toplum = modern komünal toplum dönüşmesi bu hareket türüne, yani toplumsal hareket türüne özgüdür.

(Bu arada "Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni" kitabını yoldaşlar dikkatli incelerse, onun ilk bölümlerinde şunu görecektir: Toplumsal gelişmede belirleyici olan faktör sınıf savaşı değildir. Kan bağlarıdır. Ana hattıyla cinsel ilişki ve bununla ortaya çıkan akrabalık bağlarının her geçen gün daha uzak akrabalar arasında izin bulması -DNA'larla bağıntılı olay- ancak bu devir sona erdikten sonradır ki toplumsal faktörler, üretim araçları ve toplumsal guruplaşmalar daha aktif rol oynamaya başlar, ta ki gelişmeler üretim araçlarının gelişmesini, buna bağlantılı olarak üretim ilişkilerinin, yani sınıfların (sınıflar oluşurken) ilişkisini belirleyici konuma getirsin.

Bir kere toplumsal faktörler belirleyici hale gelince, sınıflı topluma doğru doludizgin gidip, sınıflı toplum (ki o da kendi içinde üç aşamadan geçer, yani ilkel komünal toplum-sınıflı toplum-modern komünist toplum üçlüsü (yadsımanın yadsıması) arada sınıflı toplum aracılığıyla birbirine bağlanırken (mediated-ing) o aradaki sınıflı toplum da üçlüdür (Köleci-feodal-kapitalist) vb.

Bu hareket türü modern komünist topluma yol açtıktan sonra toplumsal gelişmenin temelini sınıfsal çatışma oluşturmayacaktır. Gelişme, toplumdaki gruplar arası çatışmalar üzerinden olmayacaktır. Ne üzerinden olacaktır? Bir bütün olarak toplum ile tabiat arasındaki kavga üzerinden. Belirleyici faktör bu olacaktır. Yani yine bir nevi ilkel komünal topluma dönecektir. Gelişmede belirleyici olan faktörler anlamında... Ve bu gelişme, "sonsuz kadar" böyle sürecektir:

Bu sonsuz nedir, ne zamandır? Dünyanın sonuyla, Samanyolu'nun sonuyla bağlantılı mıdır

yoksa insanlar dünyanın sonuna rağmen başka dünyalara kaçarak nesillerini sürdürebilir mi? Samanyolu'nun sonuna rağmen başka galaksilere gidip türlerini sürdürebilir mi? Bunlar belki sorulabilir ama cevaplanamaz.

Şimdilik bir hareket gerekliliğine geri dönebiliriz

Doğan her şey ölmeyi hak etmiştir!

Nasıl ki bireyler için geçerli,

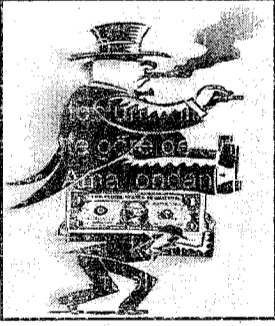
Toplum için de geçerli.

Dünyanın sonuna -Samanyolu'nun sonuna rağmen- devam etse bile, evrenin sonundan kurtuluşu yok insan türünün. İnsan türü de herşey gibi yok olup başka madde türlerine dönüşecek. Nasıl ki yaşamaya; madde türlerinden yaşayan madde türleri türedi ve oradan insanlar türedi, aynen geri dönüş olacak. Canlı madde türleri cansıza geri dönecek. Doğan her şey ölecek -bunlar arasında doğan cansız madde hareket türleri de vardır-. Sürekli değişim mutlak olan tek şeydir.

Spiral konusuna gelince. Lenin de spiralden bahsediyor ama, bu spirallik gelişmedeki az gelişmişten daha üst gelişmeye gidişi izah için kullanılan bir spiralliktir. Sonsuz bir spiral ise ters, çünkü gelişme gelişme de sonunda başlangıca geri gitmek zorunda -yani spiral şeklinde de olsa dairesel hareket (son baş- baş son) kaçınılmaz. Ve dairesel hareket-gelişmeli olarak, esas hareket türüdür. Birbirine geçmiş -alt tür üst türe bağlı, ve en gelişmiş bile en geriye bağlı) hareket türüdür. Dairelerin dairesi (işte spiral şekilde, daha doğrusu yüksekliği taşıyan, eğri olarak, onu izah spiral olarak) genel hareket türüdür. Toplumda gördüğümüz İKT-ST(KT_FT_KT)-MKT (İkel komünal toplum-sosyalist toplum (köleci toplum-feodal toplum-kapitalist toplum)-modern komünist toplum da bir daireler zinciri.

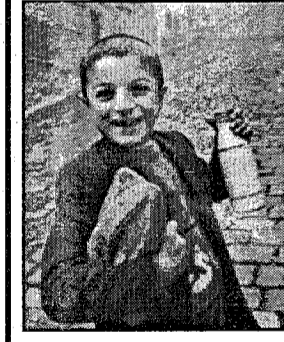
Toplumda gördüğümüz İkel komünal toplum(ILKEL SINIFSIZ TOPLUM)-sınıflı toplum (köleci toplum-feodal toplum-kapitalist toplum)-modern komünist toplum (MODERN SINIFSIZ TOPLUM) şeklindeki hareket ve gelişme de bir daireler dairesini yansıtır.

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

**Vergimizi Ödüyorum,
İşçi Sınıfının Verdiği
Vergilerden Elde
Edilen Kaynaklarla
Sermaye Sınıfı Daha
da Güçlendiriliyor!**

Vergisini Ödeyen Vatandaşın Maliye Bakanlığına Cevabı:

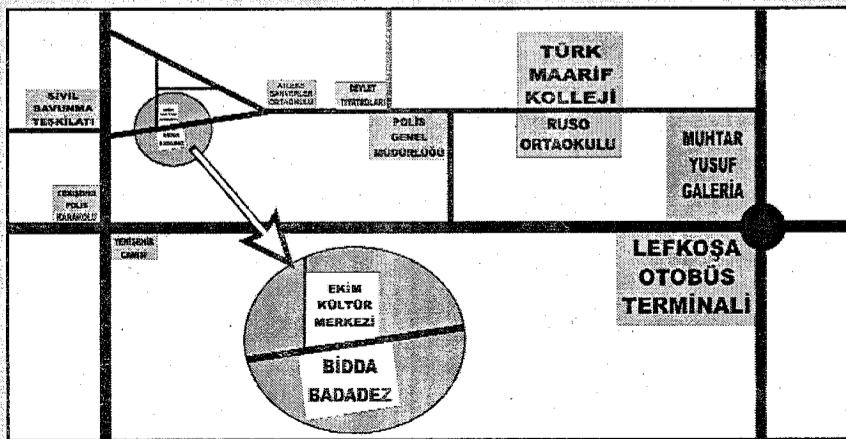

**Vergimizi Ödüyorum,
Yine de 950 YTL
Asgari Ücretle
Çalışmaya Mahkum
Ediliyoruz!**

E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi Sizi Bekliyor!

Uzun bir aradan sonra yeni binası ile faaliyete geçen E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi tüm ilerici ve demokratları birlikte çalışmaya bekliyor! Emegın Kurtuluşu için Mücadele'de kültür-sanat alanında mücadele eden E.K.İ.M, tüm işçi ve emekçilere bu mücadeleye katılma çağrısı yapıyor!

E.K.İ.M Kültür Sanat Üretim Merkezi adresi: Şht. Sıtkı Hasan Sokak No: 5 Kızılbaz Lefkoşa

www.OzgurKibris.net
**Özgür Bir Kıbrıs
İçin mücadelenin,
İnternetteki
Adresi Yeni
Kurulumu İle Yine
Sizlerle...**

Kılavuz Ve Koltuk

18 Temmuz 2000 tarihi, bu ülke için önemli bir dönemecin adıydı. Uzun yıllar ÜBP-Denktaş idaresi altında kalan geniş halk kitleleri, bu kez demokratik, hatta kimi kez devrimci taleplerle alanları doldurmaya başladılar. Avrupa gazetesi başyazarı Şener Levent ve arkadaşlarının bir komplo sonucu hapse atılmaları, yıllardır baskı altında yaşayan halkın sesini yükseltmesinin bir kıvılcımı olmuştu.

Halk, o günden sonra gittikçe artan bir şekilde alanlara akmaya başladı. Kıbrıs'ın kuzeyinde ilk kez bu denli bir sokak hareketi başlıyordu. Hem de işgalin sonuçlarına, bölünmüşlüğe, faşizme ve halkı canından bezdiren iktidarlara karşı... Bu hareket, yıllar sonra bir anlamda "başkaldırı" niteliği taşıdığı için önemliydi. Bu hareket, "gelen aşam giden paşam, kaderimizse çekeceğiz" mantığının yerle bir edilmesi açısından önemliydi. Bu hareket, kuzey Kıbrıs'ta ilk defa TC askerine, işgale karşı büyük çaplı bir sesin yükseltilmesi anlamında önemliydi. Bu hareket, çiftlik gibi idare edilen bir ülkede insanların seslerini çıkartma edimini göstermeleri bakımından önemliydi. Bu hareket, sonraki yıllarda Kıbrıs'ı "kasıp kavuracak" olan sokak mücadelesinin ilk ateşi olması açısından önemliydi. İşte tam da bu yüzden 18 Temmuz 2000, 18 Temmuz'un ruhu tarihe kazandı.

Kitlelerin en başta gelen taleplerinden birisi, Kıbrıs'ta yıllardır süren çözümsüzlüğe son verilmesiydi. Ada birleşmeli, Kıbrıslı Türkler ve Rumlar bir arada, arada tel örgüler ve silahlı askerler olmaksızın yaşamalıydılar. Barış ve çözümün önünde şimdiki Başbakan'ın o zamanlar dediği gibi "dikilitaş" olarak duranlar artık başımızdan gitmeli, yerine çözüm, demokrasi ve barış isteyenler gelmeliydi.

İşgal rejimi kitleleri canından bezdirmişti. Askerin keyfi uygulamaları, postallı demokrasi, bir gecede adaya gelip ertesi gece gazetecileri öldürüp "evine" dönen faşist katillerin faaliyetleri, ülkü ocakları türünden örgütlenmelerin Kıbrıs'ta iki halk arasındaki gerginliği devamlı diri tutma çabaları, devrimci, ilerici, demokrat insanlar üzerinde estirilen devlet/sivil terörü... Yani mevcut düzenin insanların artık canlarını yakan unsurlarına karşı mücadele de sokaklarda haykırılmaya başlanan taleplerdendi.

Süreç ilerledi. Kıvılcım çakılmıştı ve sendikalar, çeşitli kitle örgütleri, partiler, dernekler, örgütsüz/örgütlü insanlar sokaklara çıkmaya başladılar. Süreç sancılı geçiyordu. Emperyalistler ve yerel burjuvalar arasında Kıbrıs sorununa dair çözüm bulunması umutları ise halen sürüyordu. Görüşmeciler Denktaş ve Kleridis'ti... Annan Planı'nın ortaya çıkması ile devasa bir kitleye kavuşan hareket, ideolojik zaafı taşıya da insanların sokağa çıkıp birlik olabilmesi açısından yine önem taşıyordu. Görüşmeler tam gaz devam ederken, "Ha imzalandı, ha imzalanacak", "Ha çözüldü, ha çözülecek" umutlarıyla sokaklarda ateşler yakan, her köyü bir miting alanına çeviren insanların umutları eyleme dönüştü. Bir zamanlar "Denktaş'a baskı yapalım ki anlaşmayı imzalasın" mantığı artık iflas etmiş bir plan olarak görüldü ve "Denktaş yönetimini alaşağı edelim ve kendi temsilcilerimizi iktidar yapalım" düşüncesi kitlelerde hakim oldu. İnönü Meydanı'nda seksen bin insanın "doğrudan demokrasiye göz kırpar" bir şekilde ortak çözüm ve barış planı ve mücadele yöntemlerini kabul etmesi, BMBP önderliğinde halk iktidarının kurulması fikri, işte o dönemlerde ortaya çıktı.

Anlaşma imzalanması umuduyla gecenin ayazında Kuşulu Park'ta toplanan binlerce insanın tavrı, referandum kararının çıkması için Meclis'i kuşatmaya doğru yön alıyordu...

Meclis'in "25'e 25" kilitlendiği ilk seçimlere kadar BMBP'nin etkinliği ve gücü doruk noktasındaydı. Ancak seçimlerle birlikte BMBP'yi yönlendiren siyasi grupların etkinliği ve seçim yarışına giriyor olmaları, BMBP'nin de etkisinin ve gücünün azalmasına/azaltılmasına neden oldu. KSP, TKP, BKP ve bazı sendikalar ile aydınların oluşturduğu BDH ile CTP, Meclis'te 26'yı bulamadılar. "Çözüm düşmanlarıyla işbirliğine hayır" diye meydanlarda nutuk atanlar, çareyi DP ile koalisyona gitmekte buldular. İkinci genel seçime gidilirken BDH parçalandı. Parçalanmanın nedeni ise, tüm partilerin kendilerini feshedip Avrupalı bir sosyal demokrat partide erimeleri isteği idi. Kabul edilemezdi, birliktelik dağıldı.

Seçimler, referandumlar, Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve Denktaş'ın siyaset sahnesinden çekilmesi... İşte her şey yerli yerindeydi... Çözüm yanlısı parti hükümetin büyük ortağıydı, görüşmecimiz CTP'liydi, Denktaş ve yandaşları ise "silinip" gitmişlerdi... Her şey tamamdı, sıra 20 Temmuz ruhunun et-kemik bulmasına gelmişti...

Olmadı, olmadı, olamazdı da... 20 Temmuz 2000, mevcut işgal rejimine, ÜBP-Denktaş saltanatına karşı bir başkaldırı, devrimci-demokratik talepler içeren bir hareket olsa da, ideolojik önderlik, Kıbrıs'taki ulusal sorunun emperyalizmden kopmak sorunu olmadığını iddia edenlerin elindeydi. Mesele, daha ilk başta yanlış ele alınmıştı.

Ne olacaktı? Kangren haline dönmüş olan ve büyük mülk sahipleri ile işgalcilerin ellerinde tuttukları topraklara, mal ve mülklere el konmadan Kıbrıs'taki mülkiyet sorunu mu çözülebilecekti? Kıbrıs'taki tüm mülkiyet ve zilyetlik konularını didik didik ettiler, her Allah'ın günü yepyeni formüller ve çözümler ürettiler ancak evdeki hesap hiçbir zaman görüşme masasına uymadı. Birinin çıkarına olan, diğerinin çıkarını zedeliyordu. Birini tatmin eden çözüm önerisi, diğerinin aç gözlerle karşdakine saldırmasına yarıyordu.

Ne olacaktı? Kıbrıs'taki bölünmüşlüğü, ateşkes halinin, demokrasi yoksunluğunun, ekonomik-siyasal bağımlılığın yaratıcıları olan emperyalist güçler, işgalciler masada kuzu kuzu, iyiniyetle oturup anlaşacaklardı ve çıkarlarını mı ortaklaştıracaklardı? Savaş yapıcıları, barışa mı imza atacaktı? Ülkeyi bölüp bir güzel sömürenler, ülkeyi birleştirmek için imza mı basacaklardı? Daha Kıbrıs'ta döktükleri kanlar kurumadan, insan hakları ve demokrasi için mücadele mi edeceklerdi? Hiçbiri olmadı. Her burjuva-emperyalist devlet, kendi borusunu öttürdü. Görüşmeler tıkandı, sonuç alınamadı...

18 Temmuz 2000 yılından günümüze tam 7 yıl geçti. "Yaparsak bu sefer olacak" dediklerimizin hepsini layıkıyla yaptık. Hükümet çözümcü, Cumhurbaşkanı ondan daha çözümcü, güneğin başında da baş çözümcü "komünistler" var. Peki neden hiçbir sonuç alınamadı? Dahası, peki neden 18 Temmuz ruhunun içerdiği devrimci-

demokratik talepler bile artık anılmaz oldu?

"Koltuğa oturan adam değişir" düşüncesi, bu soruların yanıtını vermez. Koltuğa oturan adamın/adamların, kadının/kadınların savundukları düşünceler ve pratikleridir önemli olan. Eğer Kıbrıs sorununu gerçekten çözmek istiyorsak, emperyalist güçlere karşı birleşmemiz gereklidir. Eğer işgalden ve onun binbir türlü sonuçlarından kurtulmak ve bir "oh çekmek" niyetindeyseniz, emperyalizmle, emperyalizmin işgalci ordularıyla hesaplaşmak gereklidir. Eğer işsizlik, göç, enflasyon, en temel ihtiyaçların bile karşılanamaması, ekonomik krizler, sosyal hayatın kısırılığı gibi gündelik sorunların üstesinden gelme amacındaysanız, öncelikle emperyalist güçlere ve onların burjuva işbirlikçilerine karşı mücadele etmemiz gerekir. Bu ülkeyi bağımsız, anti-emperyalist bir kaleye çevirmemiz gerekir. Şimdi koltuklarda oturanların böyle bir niyeti 18 Temmuz 2000'de de yoktu, şimdi de yok... O zamanlar hükümette, Saray'da olmalarının verdiği "avantajla" keskin nutuklar attılar. Ancak onlar da adları gibi biliyorlardı ki, emperyalizmi karşısına koymayan bu gerici siyasetleriyle işbaşına geldikleri taktirde sonuç bugünkü durum olacaktır.

Şimdiki "yöneticilere" muhalefet edenlerin öfkesine de aldırmanın... Onlar da aynı tavanın balığıdır. Hepsinin siyaseti ortaktır. Hiçbiri, emperyalist güçlerin adadan atıldığı, özel mülkiyete el konup, bunun emekçiler adına devletleştirildiği, mülkiyet sorunu başta olmak üzere burjuva çıkar dalaşından kaynaklanan sorunlara burjuva-emperyalist çerçeveye ve uluslar arası hukuk, guguk ve kuruluşların inisiyatif dışında bir çözümü kabul etmeyen siyasetlerin savunucularıdır. Hepsisi, CTP'nin "BM gözetiminde, AB üyesi, federal, garantörlü, üslü Kıbrıs" siyasetinin takipçileridir. Aksini kendileri de zaten iddia etmemektedirler. Onların kavga nedeni, "burjuva siyasetinin iyi ve doğru uygulanmıyor" oluşudur. Hepsinin muhalefeti, "hükümette ben olsam, bunlardan daha burjuva olurum, emperyalistlere daha iyi yaranırdım"dan ibarettir. Bu bakımdan CTP'nin vardığı sonuçta varmaları kesindir!

Siyaset değişmek zorundadır. Bu siyaset, 18 Temmuz 2000 ruhunun, onun devrimci-demokratik taleplerinin iğdiş edilmesinin baş mimarıdır. Bu siyaset 18 Temmuz ruhunun ve ileride buna benzer şekilde sokaklara çıkabilecek diğer hareketlerin katilidir, katili olmak zorundadır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi; "Koltuğa oturan adam değişir" düşüncesi değişmek zorundadır. "Adam" koltuğa oturduğu için değişmemiştir. Adam koltuğa oturmadan önce de aynı adamdır. Sadece siyasetin gereklerini yerine getirmektedir. Hiçbir şeyden çark etmiş de değildir. O, çıkmaz sokak siyasetinin savunucusuydu ve sonuç, 18 Temmuz ruhunun çıkmaz sokakta sıkışması oldu. "Koltuğa oturan adam değişir" yerine, artık "Kılavuzu karga olanın burnu pislikten kurtulmaz" sözünü kullanmanın zamanı gelmedi mi?

Ev Sahipleri Çıldırdı

K. Kıbrıs'taki kiralık ev sorunu bitmek bilmiyor. İki sene öncesinde dek çok daha kolay bulunabilen kiralık evlerin köküne kibrit suyu ekilmiş durumda. Üstelik kira ücretleri de astronomik rakamlara ulaştı. İki oda, bir salon, kışı kırık tabir edebileceğimiz evler için istenen kira, en az 250 Stg.'den başlıyor. Ülkede asgari ücret ise 350 Stg. civarında seyrediyor. Alınan maaş YTL, ödenen kira Stg. olunca da işler daha içinden çıkılmaz hale geliyor. Meselenin en adam çatlatan boyutu ise, kiralıkların en az altı aylık, çoğunlukla da bir yıllık peşin istenmesi...

Birçok öğrencinin okul yurtlarında yer bulamadığı ve ev de kiralayamadığı için parklarda yatmak zorunda kaldıklarını veya 8-10 kişi bir eve kümes gibi tıklı kaldıklarını daha önceleri bu gazetenin sütunlarında yazmıştık. Ailelerin durumu ise, kirayı paylaşacak fazladan insan olmadığı için daha da zor...

Bu yazıda, ev kiralamak için ev sahipleri ile veya emlakçılarla kiracılar arasında geçen bazı diyaloglara yer vermek istedik. İçinde bulunduğumuz trajedinin komik boyutları var...

İyi günler. Gazetede ki kiralık daire ilanı için aramıştım.

Buyrun, neydi?

Evi görebilir miyiz? Adres tam olarak neresi?

Adres şu şu... Şurayı geçin, ordan sola dönün, ikinci apartman.

Tamam teşekkürler, şimdi geliyoruz.

Bekliyoruz...

(Minibüse binilir, verilen adrese gidilir)

Alo? Biz geldik, evin önündeyiz.

Çok sorry be gardaş ama acil bir işimiz çıktı. Apar topar denize gitmek zorunda kaldık. Malum havalar çok sıcak.

Baştan ne söylemedin be adam! Sıcaksa herkese sıcak! Söylesen deniz keyfin bittiğinde gelirdik!

Acil oldu gardaş kusura bakma. Yarın gelin.

İyi tamam!

(Ertesi gün yine aynı mahalde buluşulur)

Ev çok güzel. Full eşyalı.

Full'u bilemem ama, içeride pek eşya yok gibi?

Niye? Televizyon var ya!

Tamam, onu diyorum zaten. Kibrit kutusu kadar bir televizyon var, başka da bir şey yok! Ana, kumandası da yok bunun... Anten vardır inşallah?

Fiyat kırmak için yapıyorsun! Koltuk da var! Aha orada!

Koltuklara diyecek yok! Koltuklar şahane. Ev yarım kişilik değil mi?

Dört kişiye kadar yolu var.

Hayır, bir tane koltuk var, onun da yayları dışarı fırlamış olduğu için ancak ucuna oturulabilir. O yüzden demiştiniz... Neyse kirası nedir bu evin?

280 Stg. Bir yıllık da peşin isterim. İki de depozit.

Bir yıllık peşinatı bile anladım ama banyosu dahi çalışmayan şu ev için neyin depozitosu bu? Şu evde garanti altına alınacak eşya yok ki. Asıl ben istiyorum depoziti! Ben bu evde yaşarsam ölürüm! Sen ver bana iki ay depozit!

Beğenmezsen başka ev bul! Gül gibi ev.

Ay, çok güldüm bu işle!

Aha kiralık ev. Bakalım mı?

Telefon yok. Apartmana girip soralım.

Tamam...

(Apartmanda rastgele bir dairenin ziline basılır. Kiralık daire sorulur. Komşu ev sahibini telefonla arar. Ev sahibi arabadan ziyade helikoptere benzer bir araçla evin önüne gelir)

Gelin gençler gelin. Ben gençleri çok severim.

Sağol amca. Evi görecektik biz.

Gelin gençler gelin. Ben gençleri çok severim. İşte size ev!

(Ev iki oda bir salondur. Her odaya ancak birer tabut sığabilir. Güçlülükle birer yatak yerleştirilmiştir)

Ev sanki biraz küçük gibi...

Öğrenci değil misiniz? Yeter size.

Öğrenciyiz ama fare değiliz ki amca. Sadece yatağa yer var bu "evde"

Banyo tuvalet harikadır ama. Yeni yaptırıldı. Bir girip bakın.

(Banyo-tuvalet birdir. Bir adım attığınızda lavabonun önüne, şöyle kendi ekserinizde yarım tur döndüğünüzde klozete, klozete sürünerek 10 cm. ilerlediğinizde de duşakabine ulaştığınızdır)

Amca bu ev pigmeler için mi yapılmış? Yeni bir göçmen dalgası mı bekleniyor?

Yahu ev küçük, kabul ediyorum. Ama bir de balkonu görün siz.

Oooo! Balkon harikaymış. Koskocaman.

Yaa, dedim ben size. İsterseniz at koşturun bu balkonda! Manzarası da şahanedir!

(Balkon gerçekten de çok büyüktür. Evle orantısızdır. İki odanın ve banyo-tuvaletin neredeyse üç katı büyüklüğündedir)

Amca, sorması ayıp ama biz balkonda mı yaşayacağız?

Yazları yatarsınız. Püfür püfür eser buraları.

Kışları?

E, odalar var ya!

Ne kadar kirası buranın?

350 Stg. Altı aylık da peşin isterim. Üç de depozit.

Depozit balkon için değil mi? Seni gidi seniii...

Ev güzel. Gençleri de severim.

Biz de seni sevdi amca. Haydi hoşça kal.

Güle güle. Gençleri severim, severim, severim...

(Kaç abi kaç, adam delil!)

Falan emlak mı?

Evet, buyrun?

Gazetede ki ev ilanı için aramıştım.

Ofise gelirsiniz size göstereyim. Evler çok yakın.

Tamam geliyorum.

(Ofise sıcakta kan ter içinde varılır)

Az önce görüşmüştük, kiralık ev için...

Hah, tamam buyrun gidelim.

(Ev yerine otel-ev karışımı tuhaf bir yapıyla karşılaşıyor. Altta birkaç tane dükkan, üstte otelimsi bir yapı)

Sorması ayıp siz oda mı kiraliyorsunuz?

Evet, öğrenciler için özel yaptırıldı burayı.

Talep var mı bari? Çünkü buradan ne minibüs geçer ne de okul servisi...

Belediyeyle konuştuk, üç aya kadar buradan otobüs kalkacak. Birkaç oda da tutuldu. Buyrun odaları göstereyim...

Ama bu odada sadece duvara monte edilmiş bir TV ve bir tane yatak var?

Ama diğer odada da aynı var!

İyi de biz hep yatakta mı oturacağız?

Yurt tipi yaptık bunları...

Sorması ayıp mutfak nerede?

.....

Kardeşim söylesene, nerede yemek yapacağım ben!

Ee... Şurada bir tezgah var...

Haa, tuvalet denilen fare deliğinin yanına koyduğunuz mazgali mi söylüyorsunuz?!

Orası yemek pişirilir hale getirilebilir...

(Ocak koyacak yer bile yoktur)

Pek sanmıyorum. Yemeği devamlı mangalda mı yapalım istersiniz?

Nasııl?

Düdüüüü! Ne nasılı be kadın! Buraya tüp bile koyacak yer yok! Ocak, tencereyi de geçtim, tabak koyacak bile yer yok!

Aşağıda kafeteryamız olacak ama...

Değil mi ama... Olancasıyla kazıklayın milleti! Kaç para buranın kirası?

270 Sterlin. Ama bir yıllık peşin verirsiniz size 260'a olur.

(Buradan kaçmalıyım yoksa...)

Evde gürlütu patırtı istemem! Ev yeni, evde hayvanı da istemem! Yıkıp dökmeyeceksiniz evi!

Amca, evi bir görseydik önce?

Eve misafir almak yok! Arkadaşlarınız gelir, aileniz gelir ben anlamam! Evi size kiraliyorum başkasına değil! Gelen her adam başına para alırım!

Amca, ev?

Sus! Lafımı kesme! Sinir sahibi adamım ben! 3 ay depozit isterim! Evim şahane! Eşyaların listesini teker teker notere yazdıracağız! Birine bir şey olsun evden çıktığınız dönemin rayiç bedelinden Sterlin olarak ödersiniz malımın parasını!

Amca evi görelim evi! Belki tutmayacağız ne biliyorsun!

Sen benim evime kötü mü diyorsun! Benim ev gibi evi sen bu memlekette bul, sonra gel bir de beni bul!

Yahu eve bir bakalım beeee!

Elektrik ve suyu üzerine alacaksınız! Kimsenin faturasıyla falan uğraşamam ben! Evde hayvan beslemek yok! Kuş, kedi, köpek, balık... Bunlara dayanmam! Evi pisletir!

Amca hele bir kapıyı aç da anlaşırız seninle.

Ev ağzına kadar eşya dolu! Hepsini de yepyeni aldım. Küveti yeni taktırdım. Sizden öncekiler küveti söküp gitmişler. Ne gazezleri varsa... Ama buldum, aldım parasını!

(Ev güzeldir ve bir evde olması gereken aşağı yukarı bütün eşyalar vardır)

Ev güzelmiş... Oo balkonun manzarası da iyi...

Sakin balkonda mangal yakayım falan demeyin adamı yakarım. Sinirli insanım ben! Burası aile apartmanı! Sesiniz soluğunuz çıkmasın! Mangal partisi, doğum günü partisi falan anlamam! Parti yapılmaz benim evimde!

Evin kirası nedir amca?

450 Sterlin. Üç depozit, altı ay da peşin isterim! Ama en iyisi siz bir yıllık peşin verin, hiç başımız ağrımasın! Elektrikle suyu üstünüze almayı unutmayın ha!

Amca, sen iyi misin? 450 Sterlin kaç para yapıyor haberin var mı?

Mis gibi ev ulan! Siz tutmazsanız başkası tutar! Çık dışarı çık çık!!!

İttirme be! Bana bak, yaşına başına bakmam dalarım şimdi sana!

Ben dalarım! Benim evimde bana mı dalyon sen!

Yahu gelme üstüme!

Bu diyaloglar, elbetteki mizahi olması bakımından biraz abartılmış şekilde, ev kiralama maceralarının ürünleridir. Arkadaşlarımızın başlarından geçen bu olaylar, inşaat patlaması yaşanan bir ülkede insanların başlarını sokacakları bir ev bile bulamamalarına en güzel örnektir. Hükümete göre ekonominin maşallahı var! Hele de inşaat sektörü öyle bir gelişmiş ki, ülkenin gurur tablosu olmuş. Mimari güzellik, doğal alanlar talan edilerek bu memlekette özellikle son iki yılda her taraf ev, apartman ve villa doldu. Buna rağmen, geçtik ev sahibi olmayı, astronomik kiralar yüzünden ev kiralayabilmek bile imkansız hale gelmiş bulunuyor. Eskiden insanlar mağaralarda yaşarlardı... Barınma sorununu böyle çözerlerdi. Kimse de onlardan kira almazdı. Sonra mağaralar yetmemeye başladı ve insanlar ağaçları keserek, çamurları kullanarak kendilerine evler yapmaya başladılar. Günümüz koşullarında bunlara dahi izin yok artık... Ağaç keserek kendinize ev yapmaya kalksanız, doğal alanların canına okuyan zengin müteahhitlerin aksine, size ceza keserler. Çünkü sizinkisi plansız ve yasal olmayan yapılaşma, onların talan faaliyeti ise ekonomik gelişmedir! Kendinize bir gecekondu yapmaya kalksanız, belediye iki günde o evi başınıza yıkar. Çünkü modern hukuk devletinde, hele de sosyal bir devlette böylesi anarşik yapılaşmanın önüne geçilmelidir ki, müteahhitlerimiz ve de ev sahiplerimiz kâr edebilsinler... KKTC öyle güzel bir sosyal devlettir ki, onun sosyalliği parası olana sosyallik, devletliği de parası olmayana haciz, yıkım, icra ve mahkeme celbi olarak yansır!

KIBRIS PİR SULTAN ABDAL KÜLTÜR DERNEĞİ

1. OLAĞAN GENEL KURULU YAPILDI

Toplumsal yaşama kültürel, sanatsal ve sosyal çalışmalarla katkıda bulunarak sorunlara çözüm üretme iddiasıyla yakın geçmişte kurulan Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, 1. Olağan Genel Kurul'unu 10 Haziran 2007 Pazar günü Arabahmet Kültürevi'nde gerçekleştirdi.

Yaklaşık 40 kişinin katılımıyla gerçekleşen Genel Kurul, 13:00 sularında başlayıp, 14:30'da sona erdi.

Genel Kurul'un açılış konuşmasını, Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin kuruluşundan genel kuruluna kadar başkanlık sıfatıyla görev yapan İbrahim Sezikli yaptı. Açılış konuşmasında özet olarak, Pir Sultan'ın yaşamına, değerlerine ve geleneğine değer verildiği ve onun mücadelesi üzerinden yola çıkıldığı, emekten yana, sömürüye karşı bir çizgide mücadelenin yürütülmesi gerektiği belirtildi.

Açılış konuşmasının ardından, Genel Kurul Divanı'nın oluşumu için oylamaya geçildi. Divan başkanlığına Hülya Özçelik seçilirken, geriye kalan iki sekreter olarak da Ayşe Menekşeli ve İlhan İpek seçildiler.

Divanın sözlü olarak yaptığı kısa bir sunum da Divan başkanı Hülya Özçelik tarafından gerçekleştirildi.

Sonrasında Divan'ın okuduğu gündem oylandı ve onaylandı.

Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin gerçekleştirdiği 1. Olağan Genel Kurul'a temsili olarak katılan tek kuruluş olan E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi, gündemin onaylanmasının ardından, Genel Kurul için hazırladığı mesajını okudu. E.K.İ.M. Yönetim Kurulu imzasını taşıyan mesajı, Çağdaş Öğüç okudu.

E.K.İ.M.'in mesajının okunmasının ardından, Faaliyet Raporu Fügen Ecer tarafından okundu ve oylanarak onaylandı.

Mali Rapor, Oruç Kaya tarafından okundu, oylanarak onaylandı.

Raporların oylanıp onaylanmasının ardından, sıra önümüzdeki dönem için göreve gelecek olan

kurulların seçilmesine geldi.

Yapılan tartışmalar ve oylamalar sonucunda Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin seçtiği kurullar şu şekilde oluştu:

Yönetim Kurulu:

- 1- Nuri İltemiş
- 2- Sabiha İpek
- 3- Elif Türk
- 4- Hülya Özçelik
- 5- Fatma Dağ
- 6- Oruç Kaya
- 7- Fatma Sezikli

Yönetim Kurulu Yedek Üyeleri:

- 1- İbrahim Sezikli
- 2- Bekir Türk
- 3- Haydar Güneş Özçelik

Denetleme Kurulu:

- 1- Fügen Ecer
- 2- İlhan İpek
- 3- Bektaş Şaşkara

Disiplin Kurulu:

- 1- Yaşar Çıldır
- 2- Hacı Ali Kara
- 3- Nasır Dağ
- 4- Salman Ermez
- 5- Mehmet Güneysu

Kurulların seçiminin ardından, Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin önümüzdeki dönem nasıl hareket etmesi gerektiğiyle ilgili dilek ve temenniler yapılarak, genel kurul sonlandırıldı.

Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin 1. Olağan Genel Kurulu'nda E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi Yönetim Kurulu imzasıyla Çağdaş Öğüç tarafından okunan mesajı aşağıda aynen yayınlıyoruz.

Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği 1. Olağan Genel Kurulu Divanı'na,

E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi olarak, gerçekleştirdiğiniz 1. Genel Kurul'unuzu selamlıyoruz.

Değerli dostlar,

Bildiğiniz gibi; kültür ve sanat alanındaki mücadele de, özgür, eşit ve yaşanması bir ülke ve dünya için mücadelenin bir parçasıdır.

Derneğimiz E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi de, adından da anlaşılacağı gibi Emegın Kurtuluşu İçin Mücadele saflarında yerini 10 seneye yakın bir süre önce almıştır ve mücadelesini tüm zorluklara, ambargolara ve olanaksızlıklara rağmen vermeye devam etmektedir. Eminiz sizler de her ilerici derneğin yaşadığı bu tip sorunlarla karşı karşıya kalıyorsunuzdur. E.K.İ.M. olarak sizlerle bu sorunları aşmada dayanışma içerisinde olmak atılması gereken bir adımdır.

Derneğimiz E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi, ülkemiz Kıbrıs başta olmak üzere işçi ve emekçi kitlelerin, emek güçlerinin her türlü kültürel, sanatsal, sosyal, siyasal, ekonomik sorunlarıyla yakından ilgilenir, onların haklı mücadelelerinde yanlarında yer alır. Bu mücadeleyi de esas olarak kültür-sanat alanında verir. E.K.İ.M. ve Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği bu alanda mümkün olduğu oranda birlikte hareket etmeli ve dayanışma içerisinde olmalıdır.

Kıbrıs Pir Sultan Abdal Kültür Derneği olarak belirttiğiniz üzere, toplumsal yaşama kültürel, sanatsal ve sosyal çalışmalarla katkıda bulunarak sorunlara çözüm üretme ve mücadele etme hedefinizi takdir ediyoruz.

Bu bağlamda, içinde yaşadığımız barbarlık sistemine karşı Emegın Kurtuluşu İçin Mücadele saflarında bu hedefe dönük olarak beraber iş yapabileceğimizi umut ediyor, çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

E.K.İ.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi
Yönetim Kurulu

RADYO E.K.İ.M

Yozlaşan ve yozlaştırılmaya çalışılan ve her popüler müziğin adına sanat denildiği şu dönemde, halka kendi öz kültürünü ve sanatını unutturmamak adına yola çıkan ve bu çizgide devam edecek olan radyomuz RADYO E.K.İ.M gerçek sanat ve sanatçıyı halkıyla buluşturmayı amaçlayan yayın politikası ile alternatif müzik dinlemek isteyenlerin ve emegın sesi olmaya, kısaca sizin sesiniz olmaya devam edecektir.

Sevgili Radyonuz Radyo E.K.İ.M
Emegın Kurtuluşu İçin Mücadelede Emegın Sesi
RADYO E.K.İ.M
www.radyoekim.com
RADYO E.K.İ.M Yönetim Kurulu

E.K.İ.M KÜLTÜR SANAT ÜRETİM MERKEZİ KOL FAALİYETLERİ BAŞLADI!

E.K.İ.M. KURSLARI YENİ BİNAMIZDA BAŞLANIŞTIR, İLGİ DUYANLAR KAYIT YAPTIRABİLİRLER.
Bilgi için: 0533 877 93 00
Adres: Şehit Srtk: Hasan Sokak No:5 Kızıbaş Lefkoşa

İŞÇİ ÇOCUKLARINA

Çocuklar, bu ilan sizin içindir. Babanızın, annenizin, ablanızın, abinizin yaşam kavgasını ele alıp yansıtacak, onların bir günlük ekmek mücadelelerini ifade eden yazı veya şiirlerinizi bu sayfalarda yayınlamak için dört gözle bekliyoruz.

AESOP'tan Masallar

- M.Ö. altıncı yüzyılın ortalarında yaşadığı tahmin edilir. Herodotus'un bir anlatısında Samos'lu ladmon'un kölesi olduğu geçer.-

Kurt ve Kuzu

Akarsuda su içen kuzuyu gören kurt, onu yemek için bir bahane uydurmaya çalışır. Daha yukarıda olmasına rağmen, kuzuyu, suyu bulandırmakla ve suyu içilmeyecek duruma getirmekle itham eder. Kuzu, yalnız dilinin ucu ile içtiğini, üstelik daha aşağıda olmasından ötürü yukarıdaki suyu çamurlatmasının imkansız olduğunu savunur. Kurdu oyununu çökmüştür, cevap verir;

' Fakat geçen yıl babama hakaret etmiştin.'

' O zaman daha ben doğmamıştım bile.' diye cevap verir kuzu.

Kurt özetler.

' Kendini haklı çıkarmak için ne söylersen söyle. Seni gene yiyeceğim.'

YANNİS RİTSOS

(3x111 ΤΡΙΣΤΙΧΑ adlı kitabından.
ΚΕΔΡΟΣ yayınları.1987)
- Aslından çeviri A.Adamoğlu-

17. A

Καθίσε στα γονατά μου
το μικρο φεγγαρί.
Μου χτενίζει το μουστακι.

Dizlerime oturdu
küçük ay.
Bıyıklarımı tarar.

20. A

Στο Σταθμο του τραινου η μια γυναικα
με μια μικρη βαλιτσα. Η αλλη
μ' ενα πουλι. Κι η μυρωδια του καφε.

Tren istasyonunda kadının biri
küçük bir valizle. Diğeri
bir kuşla. Ve kahvenin kokusu.

23. A

Μεσημερι με αγαλματα.
Εκεινο τ' ασπρο πουλι
με γνωριζει.

Heykellerle bir öğle.
O beyaz kuş
beni tanıyor.

14. B

Μεσα στ' ασπρο αυγο
κιτρινο πουλι
γαλανο τραγουδι.

Beyaz yumurtanın içinde
sarı kuş
çividi mavi şarkı.

YENİ GELECEKLERE

- Berber Hrisofi 27 yıl önce saçımı keserken, 1945 de yağmur gibi yağın V3 bombalarını anlatıyordu aynadan bana. Bu ülkeye 1940 da gelmişti. 'Döneceğim' diyordu. 'Belimi doğrultur doğrultmaz döneceğim.' Ne belini doğrultabildi, ne de dönebildi yurduna. İlk baharı bekleyen kırmızı karınca yumurtalarına ve böğürtlenlere anlatır şimdi yurdunu. Tık-tık, tık-tık... Birkaç dişi eksik tarağının üstünde gezdirdiği, sırı çıkmış makasıyla. -

Bir gün sizin de kuruyacak içiniz ıslaklıktan. Çatlak çatlak olacak, buruş buruş. İlk yağmurun bir anlamı kalmayacak hiç Sıcak çörek kokusunun - garacoccusu bol olsun isterse - kurum kokusundan Tanıdık bir bisiklet ziline, postacının size uzattığı adresiz mektubun, çarşı içinde. Başınız çatlayacak hatırlamak için.

Gurbete, yurdunuzda yaşar gibi alışacaksınız. Yurdunuzu sever gibi değil.

İlk uçuş denemesindeki serçecik gibi geriye ne kalmışsa yaşamınızda efkaliptüs çıkar çıkmaz karşınıza köşenin birinde kanatlarınızı açıp, toslar gibi sarılacaksınız.

Mutfağınızda paella ve kuskus da pişecek Robin ötecek kupkuru şiirinizin yemyeşil dikenlerinde Katalogtan tabut da seçeceksiniz, içi gök mavisi kadife, dışı sahte mahogany elleri en ucuz pirinçten yastığı kaz tüyünden promosyonlu bir tane alana, ikinci yarı fiyat.

Pişmanlık, uzaklardan gelip bir şamar gibi vuracak yüzünüzün orta yerine Şırrraaakk... Bir şamar gibi, ıslak Bir şamar gibi işgalci teğmenin, nöbetin orta yerinde, düşman yurttaşı beklerken bastıran uykuda bir şamar gibi utandıran bir kızılık, bir sıcaklık basacak, köşede bucakta kalan gururunuzu içiniz çağlamak isteyecek gürül gürül, damlamayacak bile. Tısssss... Bir de bakacaksınız, ilk yağmur gibi ilk kurşunun ilk barikatın ilk esirlerin ilk toplu mezarların da hiçbiri sizin olmayacak Yurdunuz işte böyle parça parça kayacak elinizden. Siyah bir tül gibi, ay ışsız karanlığa düşen gecede.

Bisiklet zilini soracak olursanız kasıklarını tutacak karşınızdaki iki büklüm 'Saatinizin durduğu zamanı' seçe seçe 1958'e çeyrek kala, 1963 buçuk veya 1974'ü 20 geçe.

Postacının 30 uncu mevlidi de okunmuş olacak şimdiye. Çarşının içine PVC pencereyi göçmen evleri sıra sıra. Eski pancurları arayacak gözleriniz. Çividi mavisi, gavuniçi, gül kurusu, gınnabı pancurları. Tanımadığınız çocuklar, bilmediğiniz oyunlar oynayacak nereye çıktığını kestiremediğiniz yeni yolların içinde. Cümbezi soracaksınız sağa sola bakıp, başlarını sallayacak insanlar. Gölgesini anlatmaya çalışacaksınız boşuna, meyvesini dallarında değil, gövdesinde verdiği altında oturanları, şaka yapanları birbirlerine yapma öfkeyi tiryaki edinen, keline dokunulan ihtiyarın 66, brefa oynayanları ve ciklânın, ekşiliğin içinden 'Güneşe veda' haykırışını. Yürüyüp gidecekler, kaçır gibi yanınızdan. Durun..... Herse dövülen taş tekneye ne oldu? Bayramlarda, düğünlerde pehlivanların kaldırdıkları tekneye? Pehlivanlar, hani pehlivanlar nerede?

Başınız çatlayacak hatırlamak için neyi unuttuğunuzu neyi unuttuğunuzu, neyi unuttuğunuzu yurdunuzdan gülüşünü, saçını, gözlerini, adını başınız çatlayacak hatırlamak için mektuptaki kadını.

Yurdunuz işte böyle parça parça kayacak elinizden. Siyah bir tül gibi, ay ışsız karanlığa düşen gecede.

ZENGİNLERİN HİZMETÇİLERİ USTALARIN ARASINDA YÜRÜYÜŞ

Hun Adamoğlu

Merkezi Londra'da, nemli bir öğle sonrası, National Gallery'ye girdim. İlkokul çocuklarının arasından güçlükle ilerleyerek galeri katına ulaştım. Çocukların hangilerinin devlet okulundan, hangilerinin özel okullardan olduklarını rahatlıkla söyleyebilirdiniz.

Devlet okulundaki çocuklar, ortalıkta koşarak, bağırarak herkesi rahatsız ediyorlardı.

Öğretmenleri sabırsızlıkla, sigara içmek için ara kolluyorlardı. Özel okullardaki çocuklar ise klasik uniformaları içinde, saflardaki askerler gibi, ellerinde klipsli yazı tahtası ve kalemli, ancak kendilerinden cevap istendiği zaman konuşuyorlardı.

Bir sirkten başka bir sirke girdim. Galerinin kalabalığı, hareketli bir havaalanı veya tren garı kadardı. Rubens, Peter Paul'un (1577-1640) 'Suçsuzların Katliamı' adlı biblik tablosunun önünden geçtim. Bu resim bir ironidir.

Bethlehem'de, Kral Herod'un emriyle yeni doğmuş erkek çocukların boğazlanma sahnesidir. Yavrular, askerler tarafından havada savrulurken mermer sütunların kenarlarına vurulur. Analar, çocuklarının cesetleri üstünde hıçkırırlar. Bu tablo, bugüne kadar en kıymetli resim olarak kabul edilir.

Fiyatı 49 milyon Sterlin.

'Suçsuzların Katliamı' hikayesi 2000 yıllıktır. Dün olduğu gibi bugün de ve yarın da anneler,

bulamadıkları yemek parasından, ilaç parasından veya ülke zenginliğinin üstüne konmak için gelenler ve yerli işbirlikçilerinin boğazladıkları evlatlarının üstünde ağlayacaklardır.

Ölü Lordları, Dükleri ve karılarını, eski Yunan ve Roma mitolojik günlük yaşantılarını izleyen kalabalıkların arasından geçtim. Besbelli ki bu tablolar yalnız sahiplerine hizmet veriyorlardı. Bu tablolar şehirli asillerin ve Düklerin lüks odalarının duvarlarına asıldığı günlerde, toplumlar ortaçağ şartlarında yaşıyorlardı. Belki de halkların sanatla tanıştıkları dönem, onların kilise ve katedrallere girdikleri zamana rastlar. Ve sanat, o kurumların elinde fakir halkı değiştirmek, korku yaymak ve otorite sağlamak için yönlendirilmişti.

National Gallery'ye bir tek amaçla gitmiştim. Derinden saygı duyduğum Israels Jozef'in (1824 - 1911) 1861'de çizdiği 'Boğulmuş Adamı Taşıyan Balıkçı' isimli yapıtı için. Bu yavaş ölüm seremonisinde, önde anne ve çocukları, onları takip eden küçük bir balıkçı gurubu ve aileleri, arkadaşları ve iş yoldaşlarının cesedini taşıırken, anne ve çocuklar kayıplarının derin acıları içinde ve fırtınalı denizden karaya doğru ilerlerken geleceğin kaygılarını duyarlar.

Maalesef tablonun olduğu odada, Fransız empresyonist ressam Renoir'ın özel bir sergisi de yer alıyordu. Ödemedem izlediğim bu sergi çiçeklerden oluşuyordu. Çiçek ve daha çok çiçek. Burada çiçek, orada çiçek. Bu çiçek çizimlerini görmeye gelen orta sınıf, orta yaş gurubunun erkeklerinin takım elbiselerinin göğüs ceplerinde

çiçek, kadınlarının eteklerinde basılmış çiçek motifleri vardı.

Birkaç hafta önce bir arkadaşımın Thames nehri üzerindeki köprüde yürüyorduk. Soğuk, gri bir öğle sonuydu. Arkadaşım, nehrin ötesindeki ufuk çizgisine büyük bir gülümsemeyle bakarak; 'Bak ne güzel şehir, hayat güzel değil mi?' demişti. Ufuk çizgisini ben de görmüştüm ama benim dikkatimi çeken, köprüdeki uzun saçlı, sakallı pejmürde kılıklı, pis bir genç adamdı. Tek giydiği bir gömlek ve bir pantolundu. Yalınayak, yere eğilmiş, gelen geçenden bozukluk dilenirken soğuktan tiril tiril titriyordu. 'Bak bu adama' dedim arkadaşıma. 'Şimdi hayat güzel mi?'. Onun yanıtı; 'Bu hayattır' olmuştu.

Şimdi bunun sanatla ne ilişkisi var? Bir insanın acı çekmesine diğer bir insan kör yapıyor. Örneğin bu durumu, insan yaşamının bir parçası olarak görüyorlar. Kendileri o durumda olmadıkları müddetçe tabii.

İnsanlar, National Gallery gibi bir resim galerisine girerlerken, diğer insanlar umurlarında değildir. Çünkü burjuvazinin eğitim sisteminden geçmişlerdir. Sanatın ne olduğunu beyinlerinde taşıyorlardır. Onlar, çıplak kadınlar, çiçekler, atlarının üstünde krallar veya ressamlarının egolarını ve banka hesaplarını büyütmeli sanat eserleri görmek isterler. Savaş, açlık, hastalık, sömürü hayatın bir parçasıdır. Sanat dikkatini, insanlığın doğru yüzüne odaklamalı ve doğrunun ne olduğunu göstermelidir.

Çiçek ve çiçek değil.

Kathe Kollwitz
Ağlayan Kadın
1918

Kömür çizimi
476 x 327 mm

National Gallery of Art,
Washington,
Rosenwald koleksiyonu.

Katkılarınızı Bekliyoruz...

Değerli okurlarımız, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi olarak sizden gelen hertürlü görüş, yorum, şiir, karikatür, kısacası her türlü yayınlanabilecek materyale sayfalarımızın açık olduğunu ve özellikle işçi ve emekçilerin sorunları ile ilgili dile getirmek istediklerini bu sayfalarda

yayınlayabileceğimizi bilmenizi isteriz.

Bizlere info@KibristaSosyalistGercek.net mail adresinden, 02392 22 70 680 numaralı telefonda veya fakstan, ayrıca Şht. Sıtkı Hasan Sok. No:5 Kızılbaş Lefkoşa adresinden ulaşabilirsiniz. Katkılarınızı bekliyoruz.

Okuyucu Mektubu

Ogün GELECEK

Aç Gözlülük

Son dönemde dünya kapitalist ekonomisinde yaşanan sorunlar ve bunun düzensizliğin kol gezdiği ülkemize olan katmerli yansımaları giderek kendini daha çok hissettirmeye başladı.

Zaten plansız ve sözde "serbest" piyasa ekonomisine dayalı olan kapitalist sistem sürekli ve kaçınılmaz olarak krizlere ve kaoslara gebedir.

Bu yazıda ele almak istediğim konu aslında kapitalizmin tahlili değil, ülkemiz sermaye çevrelerinin son dönemde gerçekleştirdiği eylemler ve ortaya koyduğu talepler.

Ülkemiz sermaye sınıfı ekonomideki gelişmelerden pek hoşnut değil.

Aslında aralarında hoşnut olanlar da var fakat insanın genlerinden değil ama kapitalizmin insana kattığı aç gözlülüğün kaynaklı olmasa gerek bu hoşnutlar bile daha fazlası için eylemliliğe katılmakta.

Bu zat-ı muhteremlerin derdi kısaca şu;

Ülkemizdeki koşullar giderek zorlaşmakta,

Ülkesini "seven"(yolunacak kaz olduktan sonra seversiniz tabii) bu arkadaşlar ülkelerine daha çok "katkı"(yani kendi lüks yaşamları için bütçelerine daha çok katkı demek istiyorlar sanırsız!) yapmak istemelerine rağmen önleri kapatılıyor!

Devlet(kimin devletiyse artık!) sahip olduğu üretim araçları ile haksız rekabet yaratıyor ve bu nedenle özelleştirilmenin hızlandırılması gerekiyor!

Keyfi emirnameler ile inşaat sektörünün önü kesiliyor!

Devlet sosyal konut projeleri ile özel sektörün işine el atıyor!

Devlet iş çevrelerinden yüksek miktarda vergi talep ediyor!

Yani kısacası bu arkadaşlar "Biz yeteri kadar kazanamıyoruz, devlet bizim daha çok kâr elde etmemize yardımcı olsun!" diyorlar.

Bu aslında oldukça anlaşılırdır.

Çünkü günümüzde var olan devlet mekanizması kapitalist sistemin, yani sermaye sınıfının iktidarının yönetim mekanizmasıdır.

Ve gayet doğaldır ki, iktidarda olan sermaye sınıfı kendi yönetim

mekanizmasının kendi çıkarına uygun olarak hareket etmesini beklemektedir.

Ve dahası bugün ülkemizin kuzeyinde "hükümet olan" CTP seçimler öncesinde bu çevrelerin desteğini alarak ve onlara sırtını dayayarak "iktidara" gelmiştir.

Sermaye çevreleri CTP'ye tabii ki hayrına destek vermemişlerdir.

Zamanı geldiğinde destek almak için desteklemişler ve bugün de bu desteği görmek istemektedirler.

Peki ya emekçinin dostu olduğunu belirten ve sosyalistlikten bahseden CTP'ye düşen görev nedir?

Bu sorunun cevabı çok basittir; şöyle bir etrafımıza bakmak! Bakmak ve CTP'nin ne yaptığını izlemek!

Sermaye çevreleri her ay ceplerine binlerce Dolar'ı indirirken, onların yanında haftanın altı, çoğu zaman ise yedi günü, en az on saat çalışan ve asgari ücreti bile alamayan on binlerce emekçinin yaşadığı sefalet!

Sermaye çevrelerinin kurduğu paralı özel "eğitim" kurumlarına devlet tarafından halkın parasıyla yapılan milyonlarca dolarlık yardımlar ve gün geçtikçe daha da kötüye giden devletin "eğitim" kurumları!

Her yanı saran ve devlet tarafından halkın parasıyla desteklenen paralı özel sağlık kurumları ve giderek çürüyen devlet hastaneleri!

Her ay emekçilerin cebinden alınan gelir vergileri, KDV'ler, özel iletişim vergileri vs.'ler ve bu vergilerle sermaye kesimlerine verilen milyonlarca Dolarlık geriye dönmeyen krediler!

İşte bu ve bunun gibi gerçekler ortadayken sermaye kesimleri "Yeteri kadar semiremiyoruz! Daha fazla! Daha fazla!" diye feryat figan ediyorlar!

Buna aç gözlülük veya azamî kâr hırsı denmez de ne denir?

Eğer ülkem emekçisi kıpırdanmazsa ve örgütlenip kendi iktidarını kurmazsa tabii ki iktidarı elinde tutanlar doymayan ve sürekli yok eden asalaklar gibi sırtımızda tünemeye devam edecekler!

Yeter bu asalaklara kanımızı emdirdiğimiz!

Bu dünya, bu hayat tüm insanların, insanlığı sömüren ve asalak gibi yaşayanların dişlerini damarlarımızdan söküp atmalıyız artık!

Bir gün gelip kanımız tükenmeden!

Gazetemize web sayfamız üzerinden ulaşan bir okuyucumuzun bizlere yazdıkları ve beraberinde yolladığı bir şiirini yayınlıyoruz...

Çocuk ve Çevre

Ahmet DURAK

1 Haziran Dünya Çocuk Günü coşkuyla, 5 Haziran Dünya Çevre Günü ise konferanslar ve allı pullu sözler söylenerek kutlandı. Fakat ülkemiz gerçeğini gözönünde bulundurup bugün bu coğrafyada çocuklarımıza nasıl bir gelecek hazırladıklarını ve nasıl bir çevre bıraktıklarını dile getirmediler. Çocuk ve çevre bu coğrafyada geleceğimizi belirleyecek olan iki ana başlıktır. Çocuk ve çevreyi ilişkilendirdiğimiz zaman geleceğimizi belirleyecek iki derin soruyla karşı karşıya kalırız.

a)Çocuklarımıza nasıl bir gelecek hazırlıyoruz?

b)Çocuklarımıza nasıl bir çevre bırakmayı düşünüyoruz?

Bu iki soruya da şu cevapları verebiliriz.

Çocuklarımıza; günden güne ağacın ve yeşile ait en küçük toprak parçasının dahi yok edilip betonlaştırıldığı bir coğrafya bırakıyoruz.

CMC'yi telleyip bırakıyoruz.

Dağları düzeltip bırakıyoruz.

Denizleri kirletip sahilleri yabancı sermayeye teslim edip bırakıyoruz.

Savaşa hazır bir ateşkes bırakıyoruz.

İllegal bir düzen sonucu izolasyonlar bırakıyoruz.

Yapısı herkese göre değişen sözde bir demokrasi bırakıyoruz.

Elleri kolları bağlı, dünyayı izleyecekleri bir yapı bırakıyoruz.

İlkokuldan üniversiteye ezbere dayalı ve çarpık bir eğitim sistemi bırakıyoruz.

Bağımlı bir ekonomi, üretmeyen bir yapı bırakıyoruz.

Bilgi ve beceri gücüne göre değil, torpil ve adam kayırma sistemine göre bir yapı bırakıyoruz.

Yukarıdaki başlıkları çoğaltabileceğimiz gibi bu başlıkların içeriğini daha da derinleştirebiliriz. Çözüm ise toplum olarak elimizi taşın altına koymak ve bu başlıkları teker teker ele alıp çözümlenecek bir siyasi irade oluşturmaktır. Çevrenin göz göre göre yok edilmediği, demokrasinin tam anlamıyla uygulandığı, dünya ile bütünleşip barış içinde kardeşçe yaşayacağı yemyeşil bir coğrafyada kültürünü bilgi ile bütünleştirip düşünebilen, sorgulayabilen, kendini özgürce ifade edebilen ve üreten çocuklar yetiştirebilmek umuduyla...

ÇOCUK

her çocuk

bir parça güneş

her yüz

bir avuç aydınlık

her el bin emek

her yürek

barışa açan bir çiçek

ve bu uzun meşakatli yolda

gözlerindeki meşalelerle

ebediyete bu çocuklar yürüyecek

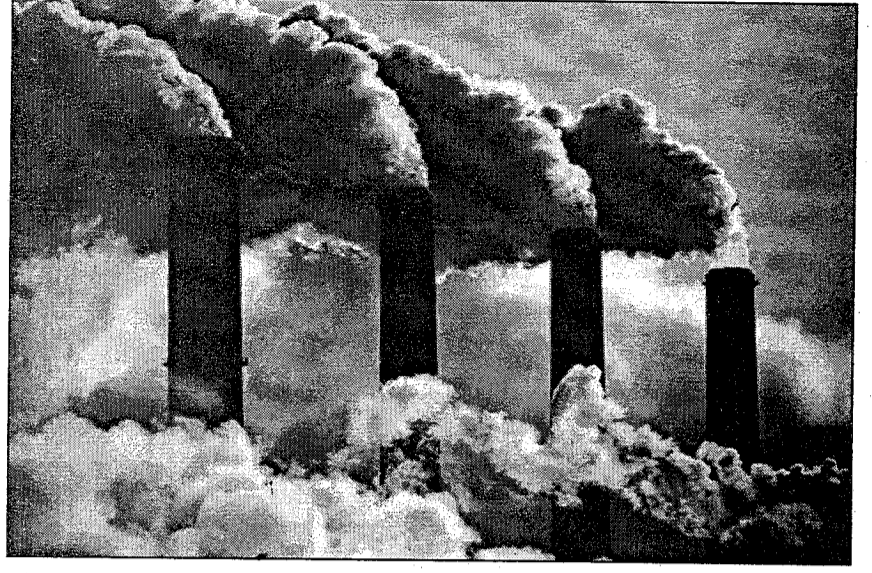
yarınları

yüreklerindeki sevgiyle

bu çocuklar güzelleştirecek

ahmet--durak@hotmail.com

Burjuvazi Bilimi Nasıl Reddediyor?

Bilgisayar teknolojisinin yarattığı devrimin bilimsel araştırmalarda bir dizi önyargıları ve burjuva iddiaları hızlı bir şekilde yokettiğini görüyoruz. Bilimdeki bu ileri atılım karşısında son dönemde burjuvazinin bilime saldırılarının arttığı da açıkça görülüyor.

Burjuvazi yüz yıldan fazla önce kanıtlanan Darwin'in Evrim Teorisi'ni parası ile yenmeye çalışıyor. ABD'de başlayan ve tüm dünyaya yayılmaya çalışılan 'Yaratılış Teorisi' önde gelen saldırılardan birisidir. Burjuvazi materyalist bilime karşı hayali 'bilim' ile önümüze çıkıyor.

Milyarlarca ABD dolarına sahip olan kurumlar kendi idealist teorilerini kanıtlamak için bir dizi bilimadamını maaşa bağlarken aynı zamanda da burjuva hükümetlere de sıkı bir lobi faaliyetine geçtiler. Hedefleri ise önyargılardan oluşan idealist teorilerin bilim teorisi olarak kabul edilmesini sağlamak ve ilkokuldan başlayarak genç nesilleri materyalist bilime karşı yetiştirmektir.

Çek Cumhuriyeti Devlet Başkanı Vaclav Klaus 13 Haziran tarihinde İngiliz Financial Times gazetesine yazdığı yazıda global çevre sorunlarının ele alınışı ile bilimi reddeden bir tavır sergiledi. Bu Vaclav Klaus'un azıllı bir komünizm düşmanı olduğu, Çekoslovakya'da anti-komünizmin lideri olduğu ve de bir dizi burjuva ve küçük burjuva aydınların gözdesi olduğu dikkate alındığında sergilediği tavır daha da önem kazanır.

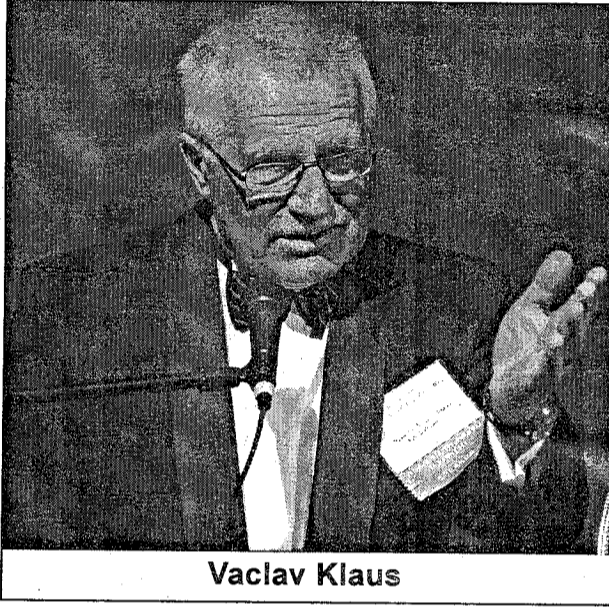
Global ısınma konusunda yapılan binlerce bilimsel araştırmaların çok büyük bir çoğunluğunun aynı yönü işaret ettiğini ve buna karşı global ve planlı bir uygulama ile bu sorundan insanoğlunun en az şekilde etkilenmesini sağlamak için hareket edilmesi gerektiği bilimadamları tarafından vurgulandığında burjuvalar isyan ediyorlar. ABD emperyalizmi başta olmak üzere bir dizi global tekeller global ısınmaya karşı binbir önyargılı gerekçelerle buna karşı çıkmaktadırlar.

Global ısınma konusunda gelişen global önlem alma talebi karşısında burjuvaların siyasi yaklaşımı Vaclav Klaus'un yazısında berraklığa kavuşuyor.

Vaclav Klaus yazısındaki bu sözler burjuvaların tavrını net olarak sergiliyor:

"Hayatının uzun bir süresini komünizmde yaşayan birisi olarak, özgürlük, demokrasi, piyasa ekonomisi ve zenginliğe karşı en büyük tehdidin komünizm değil çevreciliğin olduğunu söyleme gerekliliğini duyuyorum. Bu ideoloji insanlığın özgür ve kendiliğinden evrimini bir nevi merkezi (şimdi global) planlama ile değiştirmek istiyor."

Evet yanlış okumadık... Bilim adamlarının

Vaclav Klaus

global ısınmanın etkilerinin planlı bir yaklaşımla azaltılabileceğini söylemeleri "özgürlük havarisi" Vaclav Klaus'un saldırısı ile karşılaşılıyor.

Üretimin sosyalleşmesi, son 100 yılda gerçekleştirdiği ilerleme ile de kanıtlandığı gibi bu sosyal üretimin de globalleşmesi karşısında insanoğlunun kapitalist üretime ihtiyacının olmadığı gün gibi ortadadır. Hal böyle iken, insanoğlunun doğayı anlama ve doğanın kendi yasaları ile hareketinden insanoğlunun en iyi bir şekilde faydalanması ve en az zarar görmesi bu burjuva üretim ilişkilerine son vermeyi ve planlı bir ekonomiyi devreye koymayı gerektiriyor. Burjuvazi global ısınma konusunda bilim adamlarının bulgularından bu nedenle rahatsızdırlar. Burjuva ortamda Çevrecilerin arzu ettiği böylesi bir planlı ekonominin devreye konulamayacağı, kitle hareketlerinin kabarışı ile toplumun Marksist-Leninist bilimi yeniden keşfederek bu burjuva yaşamın sonunu getirmek demek olduğunu Vaclav Klaus çok iyi görüyor.

"Serbest piyasa" ekonomisi olarak da adlandırılan kapitalist-emperyalizmin bir avuç azınlığın bolluk içerisinde yaşması uğruna derelerin, denizlerin ve havanın kirletildiğini bilmeyen mi kaldı? Bu burjuva azami kar hirsinin yarattığı kirlilik nedeniyle insanların her gün daha da zehirlendiği, daha önce o kadar yaygın olmayan hastalıkların daha da yayıldığı ve yeni hastalıkların kendini gösterdiğini bilmeyen mi kaldı? Ama burjuva-emperyalistler bunu gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Bunların sorumluluğunu burjuvalar yoksul kesimlere yüklüyorlar. Yoksul kesimlerin büyük bir çoğunluğunun işçilerden oluştuğu ve bu işçilerin aldıkları ücretler nedeni ile insan gibi yaşayamaz oldukları yetmezmiş gibi bir de burjuva azami karlar uğruna burjuva üretimin bizzat kendisi tarafından zehirlenip öldürülüyorlar.

Vaclav Klaus global ısınma konusunda petrol,

maden kömürü ve araba firmalarının finanse ettiği "bilim adamlarının" bilimsel tartışmalarda bulgularının aldatıcı olduğu her gün daha da berraklığa kavuşurken bu "bilim adamlarının" artık rağbet görmemesini "demokrasi"nin tehlikede olduğu iddiasını öne sürmesine yol açıyor. Vaclav Klaus aslında Mao Zedung'un "yüz çiçek açsın yüz görüş yarışsın" ideolojisini bize savunmaya çalışıyor göz göre göre...

Ve Vaclav Klaus yazısında hiçbir bilim adamının verisine atıfta bulunmadan basit burjuva iddialarla Yerküre'nin milyonlarca yıllık bir evrim yaşadığını gerekçe göstererek küresel ısınma konusundaki bilimsel gözlemleri bertaraf etmeye çalışarak komik ve aciz bir duruma düşüyor.

Vaclav Klaus'un yazısını okurken konuyu nereye götürmek istediği ta başından belli oluyor. Ve yazısının sonunda tekellerin duymak istedikleri önerileri sunuyor okuyucularına... Financial Times gazetesinin tekellerin ve finans oligarşisinin sesi olduğu dikkate alındığında Vaclav Klaus'un bu gazetede önerilerinin tekeli burjuvazinin kulaklarını okşadığı açıkça görülüyor.

"Küçük iklim değişiklikleri büyük ölemler almasını gerektirmez" diyor Vaclav Klaus... Doğanın diyalektiğini yerle bir eden bu yaklaşım bize belli durumlarda küçük iklim değişikliklerinin büyük yıkımlar getirmedeğini ve getirmeyeceğini kabul etmemizi söylüyor. Ne adına mı? "Demokrasi ve özgürlüğün baskı altına alınmaması" adına...

Yazarımız, örneğin, mide ülserinin büyük bir çoğunluğunun bakterya yüzünden ortaya çıktığı bulgusunu her türlü "bilimsel yöntem"le 15 yıl baskılarla reddeden anti-asit ilaç üreticisi firmalar olduğunu "bilmiyor" herhalde... Ya da sigaranın sağlığa zararlarının yine sigara firmalarının "bilim adamları" tarafından hasır altı edildiğine ne demeli? Bu konuda binlerce örnekler vardır.

Bilimde yaşananlar, gerçekleri açıklayan bilim adamlarının demokrasi ve özgürlüğü baskı altına almadığını gösteriyor. Veriler burjuva-emperyalist tekellerden maaşlarını alan ve onların çıkarlarını savunan "bilim adamlarının" "bilimsel veriler"ini kullanarak demokrasi ve özgürlüğün baskı altına alındığını gösteriyor. Bu gerçek hem global ısınma hem de "yaratılış teorisi" konusunda kendini çok bariz olarak açığa vuruyor.

Dünya ve özellikle de Avrupa aydınlarının ve emperyalistlerin komünizme karşı savaşın önderi olarak göklere çıkardıkları "saygın" Vaclav Klaus bu yazısı ile vardığı noktayı aslında çok güzel sergiledi:

Burjuva-emperyalist düzenin bostan korkuluğu!

Örgütsel Durumumuz Üzerine

Ogün GELECEK

İlişkide olduğumuz kişilerle bağlarımızı daha fazla güçlendirmek ve girebildiğimiz tüm yapılarda etkimizi artırmak için planlı ve programlı çalışma yürütmeye başlamamız gerekmektedir.

Bu çalışma doğaldır ki uzun soluklu ve sabır gerektiren bir süreç gerektirmektedir. Fakat iktidarı alma hedefi güden bir yapının böylesi bir çalışmayı planlaması ve sürekli gözden geçirerek planlarını değişen koşullara uydurması kaçınılmazdır.

Bu bağlamda örgüt olarak öncelikli görevimiz halihazırda ilişkide olduğumuz tüm kişilerle bağlarımızı güçlendirecek çalışmaları başlatmak olmalıdır. Şu an merkezi küçük bir grup dışında örgüte yakın duran kişiler arasında bıraktım yoldaşlığı, düzenli bir ilişki dahi yoktur. Arada sırada karşılaşan ve çoğu zaman da "merhaba"dan öteye gitmeyen bu ilişki doğaldır ki ileride mücadele yükseldikçe giderek daha zorunlu olacaktır. Önceki ilişkilerimizdeki ilişkilerin gelişmesini engelleyecektir. Bu nedenle bugünden başlayarak örgüte yakınlık duyan her bir bireyle daha yakın, düzenli ve programlı bir ilişki ağını kurmak için kolları sıvamak durumundayız.

Muhakkak ki bu konu ilk kez benim tarafımdan ele alınmıyor. Hatta bu konuda halihazırda başlatılmış olan çalışmalar da bulunmaktadır. Benim bu yazıyı yazmamdaki temel neden, var olan çalışmalara bir katkıda bulunmak ve bu çalışmaların daha verimli bir noktaya taşınmasına katkıda bulunmaktır.

İçerisinde Bulduğumuz Toplumsal ve Örgütsel Duruma Bakış

Burada ele almaya çalışılan konu sıfırdan başlayacak olan bir yapılanma değildir. Hareketimiz uzun yıllardır var olan ve içerisinde geçilen dönemlere göre değişen çeşitli örgütlenme şekillerini kullanmış olan bir yapıdır. Bugün geline nokta elimizde büyük bir deneyim ve eskisine göre çok daha güçlü araçların olduğu bir gerçektir. Bu noktada önemli olan ise şu ana kadar yaşanan süreci iyi tahlil edip, örgütümüzün ve toplumun bugün içerisinde bulunduğu koşullara uygun olarak elimizdeki araçları en iyi şekilde kullanmaktır.

2000 yılı ile şekillenen son 6 yılı aşkın süreç 24 Nisan 2004 referandumu ile farklı bir yöne girmiştir.

2000 yılından referanduma kadar olan süreçte toplumsal bir hareketlenme yaşanmış ve toplumun kitlesel olarak politize oluşu ile onbinlerin bir araya gelerek gerçekleştirdiği dev mitinglerle zirveye ulaşmıştır. Fakat bu süreçte kitle örgütleri içerisinde en iyi örgütlenmeyi sağlayan burjuva-reformist sözde sol yapılar önderliği ele geçirmiş ve toplumsal hareketlenmeyi kendi istençlerine ve kendilerine biçilen görevlere uygun olarak yönlendirmeyi başarmışlardır.

Burjuva-reformist "sol"un (B-R "sol") bu "başarı"nın kaynakları iyi incelenmeli ve bunlardan dersler çıkarılmalıdır. B-R "sol" 2000 yılından çok daha önce kitle örgütleri içerisinde programatik çalışmalar yürütmeye başlamış ve başını emperyalist dünya düzeninin önde gelen ülkelerinin çektiği çeşitli kurumların desteği ile bugün gelinen noktaya ulaşmayı başarmıştır.

90'ların başından itibaren Fulbright, BM, birtakım AB kurumları ve özellikle Amerikan gizli haber alma örgütü CIA destekli Ledra Palace ve Pile'de başlatılan sözde "iki toplumu yakınlaştırıcı" etkinlikler aracılığı ile dünya emperyalist sitemine karşı çıkılmadan iki toplumlu çalışmaların yürütülmesi sağlamıştır. Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek gazetesinin o dönemki sayılarında bu konuyla ilgili daha o zamanda çıkan yazının bugün gelinecek noktaya işaret etmesi bakımından dikkate alınması gerekmektedir.

Son yıllarda eski Doğu Bloku ve Kafkasya'daki bazı ülkelerde yaşanan "kadife devrimleri"nin bir benzerinin de ülkemizde yaşanması bu sayede sağlanmıştır.

Konumuzun ana temasından uzaklaşmamak için B-R "sol"un başarısının temel kaynaklarına yapılan bu kısa bakış yeterlidir. Bizim çalışmalarımızda bu tip "katkıların" olmayacağı tam tersi bize karşı bu tip "katkıların" kullanılacağını bilmek açısından bu noktaları aklımızda tutmak gerekmektedir.

Tüm bu yaşanan gelişmelerin sonucunda bildiğimiz gibi B-R "sol" kitle hareketinin önderliğini ele geçirmiş ve 24 Nisan referandumu ile birlikte kendisine biçilen göreve uygun olarak kitlelerin apolitize edilmesi, hatta Kıbrıs Rum toplumuna karşı şoven duyguların yükseltilmesinde ana rolü üstlenmiştir.

Tüm bunlar yanında B-R "sol"un kitle önderliğini ele geçirmesinde farklı etkenler de bulunmaktadır. İşte bu etkenler bizim konumuzun temel konusudur. Kıbrıs komünist hareketinin sahip olduğu zayıf örgütlülük ve buna bağlı olarak etki alanının kısıtlı oluşu muhakkak ki B-R "sol"un arayış içerisindeki kitleleri etkisi altına almasını kolaylaştırıcı bir etken olmuştur. İşte bu

noktada Kıbrıs komünist hareketinin önderi olma çabası içerisinde olan örgütümüze bundan sonraki süreçte büyük görevler düşmektedir. Kendi içerisinde disiplinli ve örgütlü bir çalışma oluşturamayan bir yapı, kitlelerle bağlarını geliştiremez ve günü geldiğinde onlara önderlik yapıp iktidarı almak ve sömürsüz, eşit ve adil bir düzen kurmak için harekete geçemez. İşte bugün önümüzde duran temel görev tam da budur; çevremizde siyasetimize yakın duran kişileri teorik ve pratik çalışmalarda örgüte sapasağlam bağlayarak örgütsel yapıyı güçlendirmek, işçi ve emekçi kesimler arasında gücümüz oranında çalışma yürüterek işçi sınıfı ile bağlarımızı güçlendirmek ve kitle örgütleri içerisinde sabırlı, azimli ve disiplinli bir çalışma yürüterek hedefimize küçük adımlarla ilerlemek.

Burada ele alınması gereken bir diğer önemli nokta daha vardır. Bugün hareketimiz içerisinde egemen olan bir düşünce yapısı bulunmaktadır. Bu düşünce yapısı; ülkedeki kitle hareketinin, yukarıda değindiğimiz gibi, 24 Nisan Referandumu sonrasında giderek gerilediği, kitlelerin siyasete soğuduğu ve şu an kitle içerisinde bizim siyasetimize olan ilginin azaldığı yönündeki hatalı yaklaşımdır.

Bu düşünce hatalıdır, çünkü bugün ülkemizdeki özellikle işçi ve emekçi kesimler bakımından yaşam koşulları eskisine göre çok daha zor durumdadır, çünkü bugün ülkemizdeki işçi ve emekçi kesimler eskisine göre çok daha fazla bizim ortaya koyduğumuz siyasete ihtiyaç duymaktadır. Bugün ülkemizdeki ekonomik koşullarda yaşanan sözde gelişmeler, bir grup azınlığın kontrolsüzce "zenginleşmesi"ne, ama diğer yandan da çok büyük bir kesimin yoksullaşmış dayanılmaz yaşam koşullarına mahkûm olmasına neden olmaktadır.

Elbette bu yoksullaşan emekçi kesimlerin yapıları önemlidir ve bu kesimlerin büyük bir çoğunluğunun Anadolu'dan gelen ve bu ülkede kendisini kalıcı görmeyen kesimlerden oluşmaktadır. Fakat gözardı edilmemesi gereken bir nokta daha vardır ki bu kesimlerin en azından bir bölümü hükümetteki B-R "sol" partinin amacı başka da olsa uygulamak zorunda kaldığı yeni iş yasaları sonucunda eskisine göre daha güvenli şekilde mücadeleye girmesine olanak tanımaktadır. Yani bunun anlamı yasal statüde işlemeye başlayan kesimler bugün eskisine oranla daha güvenli bir şekilde bu ülkede kalabilmektedir. Buradan hükümetteki B-R "sol" partinin işçilerin yararına iş yaptığı anlamı çıkmamalıdır. Çünkü bu yasa ile işçiler işverene kölelik yasalarındakine benzer şekilde bağlanmışlardır. Ama bu olumsuz yön işçilerin eskisine oranla daha fazla mücadele vermeye ihtiyaç duyduklarının göstergesidir. Burada bahsettiğimiz kesimler de dahil ülkedeki çok sayıda işçinin bugün içerisinde buldukları yaşam koşulları her geçen gün daha da ağırlaşan bir noktadadır. Barınma, sağlık, eğitim, temel gıdaları alabilme durumları çok kötü bir noktadadır. Tüm bunlara ek olarak ülkede yaşanan sözde "ekonomik kalkınma" sonucunda vatandaş olan emekçi kesimlerin de yaşam koşulları giderek zorlaşmaktadır. Evet belki ülkemiz yollarında eskisine oranla çok daha fazla sayıda lüks araba dolaşmaktadır, ama bunun yanında ülkemizde sayısız gençin biralım ev sahibi olma, araba sahibi olma gibi ekonomik olanakları, iş bulamama, evlenecek, evlense bile çocuk sahibi olabilecek, kendisine ya da ailesine iyi bir sağlık, eğitim sunabilecek ekonomik koşulları elde etmesi dahi gün geçtikçe zorlaşmaktadır. Tüm bunlar yanında ülkemizdeki sözde demokratikleşmeye rağmen işçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürü her geçen gün daha da artmaktadır. Uyuşturucu, kumar, fuheş, yozlaşma vs. vs. gibi sosyal sorunlar ise toplumun tüm kesimlerini her geçen gün daha da olumsuz bir şekilde etkilemektedir. İşte ülkemiz işçi sınıfının ve diğer ezilen tabakalarının bugün içerisinde bulunduğu manzara bu şekildedir.

Manzara bu şekilde iken "Neden bu kesimler arasında devrimci bir hareketlenme yaşanmamaktadır?" sorusu sorulabilir.

Bu sorunun cevabı çok geniş bir şekilde verilebilir, ama kısaca bizler açısından en önemlilerini; bu kesimlerin ülkenin özel koşullarından dolayı (ülkenin küçük oluşu, buna bağlı olarak devrimci mücadele yürütmenin zor oluşu ve buna dünya devrimci hareketinin bugün içerisinde bulunduğu geri noktayı da eklersek) devrimci mücadele yürütmeye olan güvensizlikleri, B-R "sol" partilerin bugüne kadar yürüttükleri siyasetten dolayı siyaseten soğumaları ve belki de bizim açımızdan şu an için en önemli olan ülke devrimci güçlerinin geriliği ve bu kesimlere ulaşamaması, onların sözcüsü, önderi olamaması olarak sıralanabilir.

Peki bu durum karşısında bizlere düşen görev ne olmalıdır?

"Nasıl da ülkedeki hareket gerilemiştir." diyerek ülke devrimci hareketinin de gerilemesini kabullenmek mi, yoksa buna karşı direnerek var olan imkanları en verimli şekilde kullanarak zaten geri olan hareketin daha da gerilemesini önlemek ve hatta onu ilerletmek midir?

Bence yapılması gereken ikinci sırada söylenen olmalıdır. Bunu yapmak zor değildir. Çünkü bugün hareketimizin sahip olduğu kadro ve araçlar ve ülkedeki emekçi ve işçilerin siyasetimize olan ihtiyaçları bizlere ilerleme imkanları sunmaktadır. Fakat bizlerin istemeyerek de olsa gerilemeyi kabullenir tutumumuz bugün sonunda hareketimizin atabileceği ileri adımları dahi atmamasına neden olmaktadır.

Kaldı ki işçi sınıfının hareketsizliği bizlere çok daha büyük görevler biçmektedir. Çünkü işçi sınıfı hareketinin komünist hareketten bağımsız gelişimi bizler için olumlu değil, tam tersi olumsuz koşullar yaratacaktır. Yani bizler ancak işçi sınıfı hareketi gerilemişken sınıfla bağlar kurabilir, işçi kitleleri hareketlendiğinde de bu bağlar sayesinde işçi sınıfına ve tüm diğer ezilen toplumsal katmanlara önderlik etme olanağını elde edebiliriz. Lenin "Ne Yapmalı?" adlı eserinde işçi sınıfının yaşam koşullarının el vermemesi nedeniyle bilimsel sosyalizme olan uzaklığı sonucunda, ortaya çıkacak işçi sınıfının kendiliğinden hareketlerinin şöyle veya böyle burjuva siyasete kayacağını belirtmişti. O dönemde Lenin'in eleştirileri "ekonomist" olarak adlandırılan Anti-Marksist akıma karşı yapılmıştı. Bugün bizim hareketimiz içerisinde egemen olan böyle bir akım değildir. Fakat ülkemizin son dönemde içerisinden geçtiği sürece bağlı gelişen moral bozukluğuna bağlı olarak "işçi kitlelerinin hareketsizliği şartlarında bizim onları örgütlememiz çok zordur!" tarzındaki yaklaşımın hatalı yönü Lenin'in bu eserinde değindiği noktaları tekrardan hatırlanarak ortadan kaldırılabılır.

Belki bugün ülke işçi sınıfı hareketsizdir. Fakat biz bugün kitleler ile ilişkilerimizi kurup geliştirmesek yarın işçi kitleleri hareketlendiklerinde bu hareketlerin önderliğini geçmişte olduğu gibi burjuva siyasetler ele geçirebilir ve geçirecektir. Bu nedenle bizlerin kadrolarımızı oluşturma ve kendi örgütsel mekanizmalarımızı geliştirip işçi sınıfı içinde kök salma görevimiz bir o kadar daha önem ve aciliyet kazanmaktadır. "Nasıl da bugün ülkede bir hareketlenme yok!" tarzında bir düşünceye dalır ve rehavete kapılırsak, ileride işçi kitleleri hareketlendiğinde biz sadece onlara arkadan el sallarız ve kitleler de burjuva siyasetler peşinde telef edilir. Bu konuyu Lenin'in "Ne Yapmalı?" eserinden şu alıntıyla biraz daha açalım: "Kitlelerin kendiliğinden kalkınışı ne kadar güçlüyse, hareket de o kadar genişleyecek ve sosyal demokrasinin gerek teorik, gerekse politik ve örgütsel çalışması o kadar yüksek bir bilinç gerektirecektir."

Buradan yola çıkarak uzun bir süredir önümüzde duran kadrolarımızın oluşturulması hedefine değinmek doğru olacaktır. Kadrolarımızın oluşturulması hedefinde belli adımların atılmasına rağmen şu anki durumumuz ulaşılacak noktanın çok çok altında kalmaktadır. Bunun nedeni büyük oranda kadrolaşmış olan ve yeni yetişen elemanların kadrolaşması görevini üstlenmesi gereken kişilerde ortaya çıkan moral bozukluğu ve dağınıklığıdır. Bu kişilerin sahip oldukları siyasi-ideolojik donanım onları halen daha ayakta tutmaktadır fakat bu ayakta duruş onların bugün koşarak ilerleyebilir durumda oldukları anlamına gelmemektedir. İçinde bulunduğumuz bu sıkıntılı durumdaki kurtulmanın en akla gelen mantıklı yolu yeni bir motivasyonun yaratılarak yeni elmanlar içerisinden öne çıkan unsurları en erken zamanda yetiştirip onlar yerine koşabilecek, onları da tekrardan koşturabilecek, eski ve yeni kadroların el birliği ile koşabilecekleri kişilerin ortaya çıkmasını sağlamalarıdır. Bunu yapmak yolunda atılan adımlar olumludur, fakat yeterli değildir. Ve gün geçtikçe yeni elemanlarda da moralsizlik oluşması, hatta yığınlığın ortaya çıkıp hareketten kopmaları ihtimali kendisini korumaktadır. Var olan bu olguları aklımızda tutarak toparlanmak ve yapabileceğimizin en iyisini yapmak durumundayız. Aksi halde ileride kadrolaşabilecek elemanların olmadığı bir duruma düşmemiz olanak dışı değildir. Muhakkak böylesi bir durumda bile mücadelenin devam edeceği ve bir gün tekrardan güçleneceğine kuşku yoktur, fakat bizlerin görevinin bu ihtimali ortadan kaldırmak için elimizden geleni yapmak olduğu da tartışılmaz bir nokta olmalıdır.

Tüm bunlara değindikten sonra şimdi şu soruyu sorabiliriz: Nasıl bir örgüt?

Nasıl Bir Örgüt?

Bu soruya verilecek olan yazıt için muhakkak ki Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yoktur. Dünya komünist hareketinin geçmişi bu konuda bizlere kılavuzluk etmektedir. Burada hemen "geçmişe, başka

ülkelerin koşullarına saplanıp kalma" gibi bir yöntemden bahsetmiyoruz. Tam tersine dünya komünist hareketinin bizlere sunduğu zengin bilgileri bugünün özellikle teknolojik gelişmelerini kullanarak ve ülkelerin toplumsal, coğrafik, kültürel vs. koşullarına uyaralayarak geliştirmek ve en verimli şekilde kullanmaktan bahsediyoruz.

Bu noktada yapılması gereken elimizde bulunan örgütsel mekanizmaları geliştirmek ve ihtiyaca bağlı olarak yeni mekanizmaları oluşturmak olmalıdır. Tabii bu yapılırken harekete yakın duran unsurların teorik eğitimi, politik bilinçle sahip olmaları için, yani kadroların oluşturulması için de çalışma yürütülmek durumundadır.

1. Teorik Eğitim Çalışmaları Bireysel Çalışma

Kadroların kendi bireysel teorik çalışmalarını teşvik edilmesi ve bu bireysel çalışmaların merkezi bir yapıyla kontrol edilip yönlendirilmesi gerekmektedir. Bunu yapabilmek için öncelikle komünist hareket kitleye bir "Marksist Teorik Çalışma Kılavuzu" sunmalıdır. Bu kılavuz bireylerin kendilerini geliştirmek için hangi yolu izlemeleri gerektiğini ortaya koyan bir yol gösterici olmalıdır. Buna bağlı olarak komünist yapı kadrolaştırmaya çalıştığı kişilerin teorik çalışmalarını ne kadar devam ettirdiklerini analiz etmek amaçlı olarak dönem dönem sohbet ortamları yaratmalıdır. (bu hem yapılan kitle çalışmaları ile hem de bireysel temaslarda yapılan sohbetlerle yapılabilir)

Kitleysel Çalışma (Toplu Eğitim ve Yayınlar Üzerinden Eğitim)

Komünist yapı tarafından teşvik edilen ya da bireysel ihtiyaçtan doğarak yürütülen bireysel teorik çalışmalar ileriye taşıyabilecek kitleysel çalışmaların oluşturulması önemli bir etkidir.

Bu çalışmalar çeşitli şekilde yapılabilir. Şu an için ele alınabilecek çalışma yöntemleri şöyle sıralanabilir; Daha önce "Bolşevik Parti Tarihi" ve "Emperyalizm" konulu çalışmalarda yapıldığı gibi kitleye açık toplu çalışmaların yapılması (ki bu çalışmalar her ne kadar da az katılımla gerçekleştirilse bile katılan kişilerin ilerletilmesini gözardı edilemeyecek kadar önemli bir gelişme olması bakımından yapılması zorunludur), yine kitleye açık olarak başlatılan haftalık gazete okuması veya gündemdeki konuların ele alınması çalışmalarının daha düzenli ve katılımı artıracak yöntemleri geliştirerek devam ettirilmesi ve son olarak gerek KSG üzerinden, gerekse halihazırda hazırlanmış olan veya hazırlanacak olan kitap ve broşürler üzerinden bireysel çalışmayı teşvik edici yayınların geliştirilip devam ettirilmesi.

Tüm bunlara ek olarak altta pratik eğitim çalışmasında ele alınacak "kitleysel ajitasyon" çalışmalarıyla ilintili olarak ele alınabilecek bir diğer çalışma ise "kitleysel propaganda" çalışmaları öncesinde gerçekleştirilebilecek olan eğitim çalışmalarıdır. Bu çalışmalar, yapılacak kitle ajitasyon çalışmaları öncesinde ele alınacak konularla ilgili kadroları eğitici çalışmalar olarak ele alınabilir. Böylece yapılacak kitle ajitasyonu çalışmalarının her şeyden önce kadroların eğitilmesi ve kendilerini geliştirmeleri için teşvik edici olması bakımından yararlı olması sağlanabilir.

2. Pratik Eğitim Çalışmaları

Herşeyden önce "pratik eğitim çalışmaları" olarak ele alınacak konuların amacının kadroların teorik eğitim yanında pratik çalışmalar içerisinde eğitilmelerini sağlamak amaçlı olduğunu belirtmek gerekiyor. Bu nedenle burada ele alınan konuları bu çerçevede düşünerek değerlendirmek daha verimli olacaktır.

Kültürel ve Sanatsal Faaliyetler

İlişki içerisinde bulunduğumuz kültür-sanat örgütleri üzerinden başlatılan pratik çalışmalar birçok sıkıntıya rağmen ilerletici bir etken olarak devam etmektedir. Bu çalışmaların iyileştirilerek ve geliştirilerek devam ettirilmesi vazgeçilemez bir seçenektir. Bu örgütler üzerinden yürütülen pratik çalışmaların farklı yönlerden olumlu etkileri vardır. Öncelikle bu çalışmalar üzerinden kitleysel bağlar geliştirilmekte ve yeni kadroların keşfedilip kazanılması için koşulları oluşturmaktadır. Bir diğer ve temel yön ise yapılan çalışmalar aracılığı ile kadroların pratik çalışmalar üzerinden eğitilmesi sağlanmaktadır. Burada dikkat edilmesi ve ele alınıp ilerletilmesi gereken şey, bu çalışmaların komünist yapı tarafından denetlenip disipline edilmesi ve verimliliğinin artırılmasıdır. Ve son olarak dikkate alınması gereken olumlu yön ise bu örgütlenmelerde yürütülen ekip çalışması sonucunda ileri çıkan kişilerin geliştirilip kadroya kazanılması için olanak yaratmasıdır. Bu bakımdan ileri çıkan yeni kişiler bu yapıya eklenmeli ve burada deyim yerindeyse pişirilip bir üst noktaya yükseltilmelidir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi (KSG) Abone Ağı

Öncelikle belirtilmesi gereken şey, KSG üzerinden

sürdürülen çalışmaların köklü bir şekilde ele alınmasının gerekliliğidir. Bunun nedeni yürütülen çalışmaların daha verimli ve olması gerekene yaklaştırılması için düzenlemeler yapılması zorunluluğudur. Bu bakımdan gerek teknik işler gerekse gazetenin dağıtımını bakımından konu ele alınmalıdır. Burada ele alınacak olan yön, gazetenin örgütleyici yönü ve ağırlıklı olarak dağıtımındadır.

Konunun teknik yönünü kısaca ele alacak olursak bu konuda şu an elde olan kadrolar gözden geçirilerek yeni bir görev dağılımının yapılması gerekliliği bulunmaktadır. Bunun nedeni belli ve az sayıdaki kadroların işin hammallığını yüklenirken diğer bazı ve kalabalık kadronun işin pek bir yerinde durmamasıdır. Bu bakımdan kadroların koşulları yeniden gözden geçirilerek her bir kişinin, işin en azından ufak bir kenarından tutmasını sağlamak gerekmektedir.

Konunun esas önemli yönü ise kapalı, içe dönük olmayan ve kitleye hitap etme hedefinde olan, dahası hareketin dışı açılan hemen hemen tek sesi olan yayın organının kitleye ulaştırılma ya da ulaştırılmama sorunudur. Şunu herkes bilir ki komünist bir yayın organının temel görevi bir yandan kadrolar arası, diğer yandan ise kitleye dönük örgütleyici olmasıdır. Kadrolar arası örgütleyici olması yönü yukarıda kısaca ele alınan işin teknik yönü içerisinde ele alınmalıdır, fakat kitleye dönük örgütleyici görevi yönü ayrıca ele alınması gereken bir konudur. Komünist bir yayın organı, komünist yapının örgütlenme ve kök salma hedefinde olduğu çevreler içerisinde yaygınlık kazanması zorunlu bir gerekliliktir. Bu bakımdan komünist yapıyı öncelikle şu an var olan gazete abonelerine yayının daha düzenli bir şekilde ulaştırılması ve bu kişileri zaman zaman ziyaret ederek ilişkileri geliştirmeyi planlamasıdır. Bunun yanında hedef örgütlenme çevreleri tespit edip bu çevreler içerisinde gazeteyi dağıtmak için çalışmalar yürütmelidir. Bunun için yapılabilecek ilk şey basit hedeflerden başlayarak, örneğin bir ya da iki iş çevresi belirleyerek bu çevrelerde gazeteyi belki ilk başta bir iki kişiye olacak ve giderek yaygınlaştıracak şekilde çalışma yürütecek bir ya da iki kişiyi görevlendirebilir, bu hedeflere ulaştıkça gazete dağıtımını oralarda örgütlenen kişiler üzerinden sürdürmeye devam ederek, bunlara yeni çevreler eklemek için yeni hedefler tespit etmektir.

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi (KSG) Yayın Kurulu

KSG'nin yeniden yapılandırılması kapsamında oluşturulan yeni Yayın Kurulu'nun hedefi hareketin siyasi-ideolojik liderliğini üstlenmek olmalıdır. Yani bu yapı siyasi konuları ele alan, siyaset üreten ve kitle propagandasını yürüten bir organ haine dönüşmelidir.

Kitleysel Ajitasyon

Kitleye yönelik olarak yapılabilecek çalışmaların öncelikli hedefi, bir yandan işçi sınıfı içerisinde bağlar kurup geliştirirken, diğer yandan da yukarıda teorik eğitim altında "kitleysel çalışma" başlığıyla ele alınırken belirtildiği gibi, kadroların pratik çalışma içerisinde hem yürüttükleri teorik çalışmalarını pratikle birleştirip özümsemeye, hem de yürütülen pratik çalışma ile eğitilmesidir.

Bu bağlamda yürütülebilecek çalışmalar dönemsel koşullara ve olanaklara bağlı olarak artırılıp, azaltılabilecek kitle içi ajitasyon çalışmalarıdır. Bu çalışmaların ilk ayağı yukarıda ele alınan gazetenin dağıtımını ve belli çevreler içerisinde yaygınlaştırılmasını sağlamak olabilir. Bu çalışmaya bağlı olarak veya bu çalışmalara ek olarak yukarıda belirtildiği gibi koşullara ve olanaklara bağlı olarak yaygınlığı belirlenecek olan kitleysel bildiri dağıtımını, sohbet toplantıları veya mümkün olursa belli konularda eylemlilik örgütlenmesi yapılabilir.

Sendikal Mücadele

Bu konuda şu an için ele alınabilecek çok bir şey yoktur. Çünkü şu an ülkedeki koşullar sendikal mücadelenin erozyona uğratıldığı ve bizlerin sendikalar içerisindeki örgütsüzlüğümüzden kaynaklanan etkisizliğimize bağlı olarak bizlere pek bir seçenek sunmamaktadır. Bu nedenle bu koşullarda yapılabilecek en önemli şey bize yakın çevrelerin belli bazı sendikalar içerisinde yer almalarını ve çevre kazanmalarını teşvik etmektir.

3. İleriye Dönük Çalışmalar

Kıbrıs Sosyalist Partisi II. Kongresi

KSP II. Olağan Kongresi'nin örgütlenmesi için yapılması gereken bir takım öneriler vardır. Öncelikle II. Olağan Kongre'nin tarihinin belirlenmesi gerekmektedir.

Buna bağlı olarak II. Olağan Kongre'ye giderken hedefin ne olacağı saptanmak zorundadır. II. Kongre'nin Parti'nin yeniden yapılandırılması ve işlevsellik kazandırılması için bir atılım olması amacıyla çalışmaların başlatılmasıdır. Bunun yapılabilmesi için öncelikle Parti'nin çalışmalarını kısıtlayan faktörlerin

tespit edilmesi ve bunların aşılabilmesi için neler yapılabileceğinin belirlenmesi gerekmektedir. Parti'nin önünü tıkayan temel faktörler şunlardır: Kadro yetersizliği, varolan kadroların engelleyici koşulları ve kitle hareketindeki büyük gerilemeye bağlı olarak kadrolarda ortaya çıkan dağınıklık.

Sırayla ele alacak olursak;

1. Kadroların yetersizliği giderek aşılacak ve genç kadroların eğitime bağlı olarak sorun olmaktan çıkacak olan geçici bir sorundur. Bu sorunu aşmak için komünist yapıya büyük görevler düşmektedir.

2. Var olan kadroların engelleyici koşulları, üstesinden gelinmesi gereken bir sorundur. Bunun üstesinden gelmenin bir yolu olan kadroların koşulları değişebilecek kişilerin koşullarını değiştirmesi, ki önümüzdeki süreçte en azından bazı genç yoldaşların koşulları değişecektir, bir diğer yolu ise ileri çıkan ve koşulları uygun olan kadroların öne çıkarılarak bu sorunun üstesinden gelmektir, ki bu bakımdan koşullarımız giderek iyileşmektedir.

3. Kitle hareketindeki büyük gerilemeye bağlı olarak kadrolarda ortaya çıkan dağınıklık giderek etkisini kaybeden ve ülkedeki yeni hareketlenmelere gebe olan koşullara bağlı olarak giderek yerini olumlu yönde bir etkiye bırakacak olan bir sorundur. Burada temel nokta kapitalizmin çürümüşlüğü'nün giderilemeyeceğinin bilincinde olmak ve işçi sınıfına duyulan güven olmalıdır.

Tüm bunlara bağlı olarak öngörülen şey; yıl sonuna kadar gerçekleştirilecek olan II. Kongre öncesinde halihazırda başlatılmış olan kadroları toplama ve geliştirme çalışmalarına daha sıkı bir şekilde sarılmak ve ön propagandası yapılarak gerçekleştirilecek II. Kongre'de genç kadrolarla desteklenecek yeni bir yapı ile Parti'nin etkinlik kazandırılmasıdır. Yeni Parti yapısı kitle propaganda ve ajitasyonunu sürekli olarak yürüten ve komünist siyasetin kitleler tarafından öğrenilmesi için sürekli çalışma yürüten bir mekanizma olmalıdır. Bunun koşulları oluşturulabilir ve oluşturulmalıdır.

Çekirdek Kadroya Yönelik Çalışma

Çekirdek kadroya yönelik çalışma giderek azalan ve tamamen durmuş olan tartışma kültürünün yeniden oluşturulması bağlamında ele alınmalıdır. Güncel siyasetten giderek kopan ve pasifleşen bir yapının tartışacak konularının azalması doğaldır, fakat komünist bir yapının böyle bir seyir izlemesi kabul edilemezdir. Ülkedeki koşullar ne kadar gerilerse gerilesin, komünist mücadeleye güvenen bir yapı pasifleşmeyi reddetmeli ve ileride kendisini bekleyen kavgalara hazırlanabilmek için her bir anın değerini bilerek çalışmalarını kesintisiz devam ettirmelidir. Bizim yapımız son birkaç yıldır sürekli direnme gösterse de pasifleşme yönünde ilerlemektedir. Bunu durdurmanın ve tersine çevirmenin zamanı gelmelidir. II. Kongre bu yönde tetikleyici bir etken olmalıdır.

Çekirdek kadronun ileriye yönelik çalışması ise yukarıda ele alınan ve ileri çıkan unsurlarla takviye edilerek geliştirilmesi şeklinde ele alınmalıdır.

Günlük Yayın Organı İçin Çalışma

Kitleye ve özellikle işçi sınıfına yönelik çalışmaları burjuva basın tarafından sürekli olarak perdelenen ve sesi boğulmaya çalışılan komünist hareketimizin kendi iletişim ağlarını kurması zorunludur. İşçi sınıfı içerisinde bağ kuran ve onların desteğiyle ayakta duran günlük bir yayın organının gerekliliği tartışılmazdır. Bunun için koşulların oluşması gereklidir. Bugün için bu koşullar mevcut değildir, fakat bize bağlı olarak yaratılabilecek koşulları oluşturmak için bizim atmamız gereken adımlar da yok değildir. Bu bağlamda ekonomik ve teknik alt yapı hazır olana, ülke koşulları ve olanakları artana kadar, bizler böylesi bir organın işlemlerini sağlayacak mekanizmaların oluşması için çalışmalarımızı artırmalıyız. Artırmalıyız çünkü halihazırda KSG üzerinden belli ölçüde bu mekanizmalar mevcuttur. Fakat günlük ve kitleysel olması hedeflenecek bir yayın organının şu anki yapıyla sürdürülmesi mümkün değildir. Bu mekanizmanın oluşturulması için yukarıda tek tek ele alınan konulardaki gelişmeler sonucunda ortaya çıkacak olanaklar sürekli değerlendirilmeli ve günlük yayın organı hedefi sürekli akıllarda tutulmalıdır. Bunun yanında bu işi yapacak olan profesyonel kadroların hazırlanması için de hazırlık yapılmalıdır. Örneğin dizgici, muhabir, muhabirler ağı, yazar, vs. vs.

Son Söz

Yukarıda değinilen tüm konular tartışmaya açık olan ve Kıbrıs Komünist Hareketinin bugün içerisinde bulunduğu durumun gözlemlenmesine dayanan görüşlerdir. İlerlemek, gelişmek, güçlenmek ve burjuva düzeni yerle bir edip yerine proleteryanın iktidarda olduğu bir düzen kurabilmek için düşünmeye, tartışmaya ve birlikte üretip doğruyu bulmaya devam. Mücadelemize olan güvenimizle...

Türkiye Seçimlere, TSK da K. Irak'a Koşuyor

Türkiye adım adım erken seçime giderken, seçime girecek tüm partiler stratejilerini belirledi. Özellikle medyanın üstün çabaları sonucu halkın zihninde esasında birbirinden farkı olmayan "sağ ve sol" partiler alana indi.

Mehmet Ağar'ın DYP'si ile Erkan Mumcu'nun ANAP'ı son anda birleşmenin eşliğinden dönerken, Ağar'ın partisi Demokrat Parti (DP) adını alarak seçimlere giriyor. Kongre salonlarında Ağar ile birliktelik adı altında burjuva çıkar dalaşından yenik çıkan Erkan Mumcu ise salya sümük ağlayarak "partiyi feda edemedim" diyerek seçimlere giremeyeceklerini açıklıyor. Mehmet Ağar ise kan kokan siyasetiyle Sedat Bucak gibileri başta olmak üzere binbir türlü kirli işin içinde olanları partisine toplayarak meclis kapılarını zorlamayı deniyor.

AKP kral saraylarını andıran yeni genel merkez binasını açarken, tüm yurdu geziyor ve bildik siyaset ve sloganlar üzerinden oy toplamaya çalışıyor.

MHP, kan ve kelle üzerinden siyaset yapmaya devam ederek, güreşçisinden haltercisine, Battalgazi'sinden kaşarlanmış katillere dek milletvekilliği kapılarını açarak meclise girmeye çabalıyor.

Genç Parti de seçimlerde, geçmiş seçimlerde olduğu gibi trilyonlar harcayarak meclise girmeye uğraşiyor. Namli dolandırıcıların devlet yönetimine aday olduğu Genç Parti'nin listeleri türkücü-şarkıcı tayfasıyla daha da bir renkleniyor. Tüm burjuva partilerindeki tutarsızlık ve çıkmaz Genç Parti'nin seçim sloganlarında da kendini gösteriyor. Örneğin; Genç Parti'nin TV'lere verdiği reklamların birinde "İşsizlik Son Bulacak" denirken, iki dakika sonra ekrana gelen yeni reklamda ise "Her İşsizede 300 YTL Maaş" sloganı dikkat çekiyor. Genç Parti'nin bir karar vermesi gerekiyor; işsizlik ortadan kalkacak mı, yoksa işsizlik devam edecek ama -tabii yerseniz- her işsizede 300 YTL işsizlik maaşı mı bağlanacak? Hele ki "Ezilenler İktidar Olacak" türünden sol jargonların Genç Parti tarafından kullanılması, zihinlere Nazi'lerin iktidara gelişlerini hatırlatıyor.

Sağda durum böyleyken, ona alternatif olan tek sol oluşum, CHP-DSP ittifakıymış gibi gösteriliyor. Eski faşistleri, burjuvazinin yıllarca temsilciliğini yapanları milletvekili adayı gösteren CHP, emperyalizme bağımlılık başta olmak üzere Kürt sorunu, ülkenin ekonomik problemleri, siyasal krizler ve çıkmazları karşısında kimi yerlerde MHP'den daha da faşizan-askerci bir çizgide siyaset yapıyor. Ekonomi, iç ve dış siyaset gibi temel konularda sağ, hatta faşist bir partiden hiçbir farkı olmayan CHP, milliyetçi-Kemalist-askerci-"laik" çevrelerin kurtuluş umudu olarak gösteriliyor.

DTP, EMEP ve SDP, geçmiş seçimlerde olduğu gibi yine ittifak halinde meclisi zorlarken, bu kez seçim taktiğini değiştiriyor ve her bölgede belirlenecek bağımsız adaylar üzerinden mecliste milletvekilliği elde etmek için çaba gösteriyor. TKP ise yine kendi programı ile tek başına seçimlere katılıyor.

Türkiye'deki erken seçim döneminin en başta göze çarpan niteliği, askeriyenin zorlamasıyla hükümetin değiştirilmesi operasyonu oluştu... Bilindiği üzere TSK, geçtiğimiz ay bir e-muhtıra vererek erken seçim ile cumhurbaşkanlığı seçimlerinin startını çoktan vermişti. Türkiye'nin demokratlığıyla övünenler, askerinin bu gayri-resmi darbesi karşısında seslerini dahi çıkartamadılar, kuzu kuzu erken seçime koşmaya başladılar. AKP Meclis'te istediği değişikliği yapabiliyor, çoğunluk onlarda olduğu için Cumhurbaşkanı'nı bile seçebiliyor, seçimlere henüz vakit varken görev süresinin dolmasını beklemeden erken seçime

gitmeyebilirmiş... Tüm bunların göstermelik formaliteler ve birtakım hukuki şablonlar olduğu askeriyenin müdahalesiyle bu seçim döneminde bir kez daha görülmüş oldu.

İşin garibi, bu işten çıkarları zedelenen Türkiye burjuvazisinin tek başına hükümet yaptığı AKP dahi askeriyeye sesini çıkartabilmiş değil. AKP'den askeriyeye karşı burjuva-demokratik dahi olsa muhalif bir sesin yükselmesini beklemek zaten boş bir iş olurdu ve fakat bu durum, burjuva partilerinin tüm demokrasi nutuklarının yalandan ibaret olduğunun bir göstergesi oldu.

Seçimlerdeki tek rakipler olarak gösterilen sağ ve "sol" partiler, yani AKP-MHP-AP ve Genç Parti ile CHP'nin seçim söylemlerine baktığımızda ise ortak bir karakteristik bulmak mümkün oluyor.

Bu ortaklık ise, "teröre karşı mücadele"dir. Tüm burjuva partilerinin dilinde pelesenk olan "terörü bitireceğiz" sözü, kan kokan, TSK'nın ağzıyla konuşan, halklar arasında düşmanlık ve ayrımcılığı körükleyen bir slogan olarak tarihteki yerini alıyor. PKK'nın ateşkes ilanı hala daha devam ediyor. PKK, aylar önce yaptığı açıklamada savunma durumu haricinde silahlı eylem yapmayacağını deklare etmesine rağmen, her nasılsa (?) Türkiye'nin dört bir yanından şehit haberleri gündeme oturuyor ve öyle bir hâl alıyor ki, seçmenler "kim teröre karşı en sert davranırsa, oyu mu ona vereceğim" noktasına getiriliyor. Aşağı yukarı her seçim döneminde Kürt Ulusal Hareketi üzerinden siyaset yaparak, fetihçi, ırkçı ve savaş taraftarı siyaset, bu seçim döneminde de kendini gösteriyor. Belirttiğimiz gibi, tüm burjuva partiler "terörün kökünü kazımak" vaadiyle meydanlarda Fatih Sultan Mehmet gibi kükrüyor. Ancak hiçbir yoksulluk, emperyalizme bağımlılık, işsizlik, açlık, eğitimsizlik, geleceksizlik, işçi hak ve özgürlükleri gibi en temel sorunların ucundan bile geçmiyor. Varsa yoksa "bölücü teröre karşı mücadele"!

Türkiye'deki seçim dönemi, şovenist hislerin şahlandırıldığı, milliyetçiliğin tırmandırıldığı ve etnik temel üzerinden kutuplaşmanın yaratıldığı bir dönem olarak kayıtlara geçiyor. Seçim dönemine kadar Barzani-Talabani gibi Amerikan işbirlikçisi Kürt ağalarıyla ufak tefek pürüzler dışında sorun yaşamayan askeriyeye ve burjuva devlet mekanizması, her ne hikmetse seçim dönemine girildiğinde papaz oluyorlar. PKK'ye karşı mücadele, teröre karşı mücadele, teröristlerin K. Irak'ta yaşam alanı bulması ve buna bölgesel Kürt yönetiminin destek verdiği türünden gergin demeçlerle sınır ötesi bir operasyonun sinyalleri veriliyor.

Türkiye kamuoyunun büyük bir çoğunluğu TSK'nın Kuzey Irak'a operasyon yapmasını destekliyor. Son dönemdeki Cumhuriyet mitingleri, kimi burjuva çıkar gruplarının, gizli servislerin, kontr-gerillanın ideolojik önderliğinde gerçekleştirilirken ve milyonlar burjuvalar arasındaki çıkar dalaşında yine yoksulluklarından sorumlu olan taraflardan birinin yanında alanlara indirilirken, Türkiye kamuoyunun ideolojik dezenformasyonu hesaplanmıyor değildi.

Cumhuriyet mitingleri de bunun bir parçasıydı. Milli duygular, Kemalizm'in bir türlü sökülemeyen etkisi, burjuva-işbirlikçi hükümetlerden bunalan yoksullara kurtuluş olarak gösterilen günümüz rezil sisteminin kurucusu M. Kemal hayranlığı, askeriyeye sarfedilen övgü ve hamaset edebiyatları derken, K. Irak'a sınır ötesi operasyonun gelmesi hiç de beklenmedik değildi. Yaratılan tüm gerginlik ortamları, planlanarak, programlanarak, sebep-sonuç ilişkisi ve psikolojik harp taktikleri içerisinde hazırlandı ve bunların sonucu hem seçimlerde, hem de TSK'nın gözünü diktiği K. Irak operasyonunda kendini açıkça gösterecek.

K. Irak'a saldırı planları çoktan yapıldı! TC'nin burjuva-emperyalist çıkarları, PKK bahane gösterilerek K. Irak'a girilmesini ve kaç yıldır oralardan nemalanan yabancı sermaye gruplarının yanında TC sermayesinin de iş yapmasını şart koşuyor. "Barışçıl" koşullarda, yani işgal altında ve iç savaş durumunda olan Irak'ta birçok TC şirketi iş yapıyor, büyük "başarılar" imza atarak Irak'ı yeniden "yapılandırıyor". Ancak görünen o ki, TC burjuvazisi için bu kadarı yetmiyor. K. Irak'taki petrol, bölgede Amerika tarafından kurulan Kürt yönetiminin varlığı (Amerikancı Amerikancıya karşı! Emperyalist dünyada olur böyle şeyler!), Türkiye içindeki Kürt Ulusal Hareketi'nin yarattığı etkinin azaltılması, hatta yok edilmesi gibi etmenlerin yanı sıra, yıllardır eski Sovyet Türk Cumhuriyetlerinde oynanan "soydaşlık" numarası ve bunun üzerinden burjuva çıkarlar elde etme çabaları K. Irak'taki Türkmenler üzerinde de uygulanarak sıkışmış durumdaki TC sermayesinin önü azami oranda açılmaya çalışılıyor. Bu da, kan üzerinden, savaş üzerinden, halk çocuklarının hiç bilmedikleri, görmedikleri ve tadamayacakları yaşamların daha da fazla lükse kavuşması için cepheye, tanımadıkları toprakları "fethetmek" üzerinden gerçekleştirilmeye uğraşılıyor. Son dönem askere alınan gençlerin çok büyük çoğunluğunun K. Irak sınırına gönderilmesi, TSK'nın bölgedeki yığınağı, sınır ötesi operasyonun çok uzak olmadığını, belki de kimi yayın organlarına yansıdığı üzere topçu ateşleri, Kontr-gerilla elemanlarının taciz eylemleriyle başlamış bulunduğunu gösteriyor. K. Irak operasyonunu canla başla isteyen TSK ile TC burjuvazisinin, güç dengeleri ve olası empozeler karşısında ne tür bir tavır takınacağını önümüzdeki günler gösterecek.

Türkiyeli devrimciler ise bize göre seçimlere oldukça hazırlıksız yakalandı. Seçimleri boykot taktiğini stratejiye çeviren bazı gruplar dışında, diğer partilerden farklı olan sol partilerdeki dağınıklık ve çabuk harekete geçmedeki zafiyet kendini gösterdi. Bu seçimlerde, diğer partilerden farklı bir kulvarda duran solun büyük bir başarı elde etmesi pek mümkün görülüyor. Ancak seçim dönemlerinde politikleşen halkın örgütlenmesi, siyasetlerin anlatılması vb. türde tipik seçim dönemi çalışmalarından sonuç almak da olasıdır. Türkiye solunun son seçimlerdeki durumu, esasında tüm dünyada yaşanan büyük gericilik döneminin de Türkiye'ye bir yansımasıdır. Türkiye solu, devrimcileri, kendine Marksist-Leninist diyen teşkilatları, böylesi yoğun bir dezenformasyon, komplo ve dünya çapında eşit görülmemiş bir şekilde süren gericilik dönemi karşısında birleşmek ve emperyalizm ile yerli işbirlikçilerine, yerel burjuva iktidarına son vermek üzere birleşik bir cephe oluşturmak zorundadırlar. Zorlu ancak netice verebilecek olan bu girişim, işçi sınıfı ile emekçilerin önünü açmak için tek çıkar yol olarak görünmektedir.

İngiltere'de Başbakan Değişikliği

İngiltere'de 24 Haziran günü başbakan değişikliği oldu. Tony Blair başbakanlıktan çekilerek başbakanlığa tek aday olan Gordon Brown getirildi.

Hükümette böyle değişiklikler olurken diğer taraftan da işçilere karşı işverenlerin saldırısı da kızışmaktadır.

Metro işçileri emeklilik haklarına işverenin getirmeye çalıştığı kısıtlamalara karşı grev için oylamaya gidiyor. Demiryolları, Gemicilik ve Taşımacılık (RMT) Sendikası işverenin uygulamaya koymaya çalıştığı yeni emeklilik kurallarına karşı çıkmaktadır. RMT'ye göre 11 bin üyesi yaz aylarında seri grevler için oylamaya gidecek. RMT Genel Sekreteri Bob Crow hastalık dolayısıyla işi terketmek zorunda kalan işçilerin emeklilik haklarını kaybetmeleri yönünde işverenin gayretlerine karşı direnceklerini açıklayarak "geçen sene grev tehdidinde bulunduğumuzda geri adım atmak zorunda kalmışlardı, bu değişiklikler şimdi de o zamanki gibi kabul edilemezdir" dedi.

Uyuşmazlığın Londra için Taşımacılık (TfL) emeklilik için yeni uygulamalar getirmeyeceğine dair RMT'ye güvence verirse ancak engellenebileceğini de ekledi.

Diğer taraftan İskoçya ve Cumbria'da demiryollarında çalışan 500 işçisinin bonusları işveren tarafından donduruldu.

İskoç işçilerin bonusları Martta yaptıkları grev sebebiyle kesilirken Cumbria işçilerinin bonusları da tren kazası sonrasında kesildi.

İşveren, Network Rail, bonuslarla ilgili olarak RMT'nin şikayetini konuşmayı reddederek RMT'yi suçlu göstermek için yolcuları ortaya atmaktadır. Grev dolayısıyla taşımacılıkta yaşanacaklardan RMT'yi sorumlu tutacak açıklamalarda bulunmaktadır.

20 Haziran günü de Kraliyet Posta Yöneticileri grevi önlemek için İletişim İşçileri Sendikası (CWU) ile bir görüşme yaptılar. Yöneticiler yaklaşık 40 bin işçinin işine son verme planları içerisindedirler. Yapılan görüşmelerden bir netice alınamadığından posta çalışanları 29 Haziran günü 24 saatlik grev kararı aldılar. Bu grev 1999'dan sonra posta çalışanlarının ilk ulusal grevi olacak.

Coca Cola senenin ikinci çeyreğinde yüzde 9'luk kar elde ettiğini açıklarken İngiltere'de 500 kadar dağıtım işçisi ücretler dolayısıyla greve hazırlanmaktadır. Coca Cola işçilerine yüzde 2-5'lük bir artış teklif etti. Enflasyonun çok altındaki bu artışın kabul edilemeyeceğini bildiren Birlik Sendikası greve gidebileceklerini açıkladı.

Galler'de de Grampian Gıda merkezinde çalışanlar 3 günlük greve hazırlanmaktadır. 25, 27 ve 29 Haziran günlerinde yapılacak grev ücret ve emeklilik konularında anlaşmazlıktan kaynaklanmaktadır.

İşveren sendika ile görüşmeyi reddetmektedir.

Diğer taraftan İngiltere ve de dünyada ileri gelen bankalardan Barclays temizlikçileri grevlerinin ardından talep ettikleri ücretleri aldılar. Banka bin kadar çalışanına saat başı ücreti olarak 7.50 sterlin vermeyi kabul etti.

İşverenler ile işçiler arasında yaşanan bu çatışmalara karşı işverenler şimdi de Gordon Brown'u arkalarına alarak sahaya inmeye hazırlanıyorlar. Başbakan ilan edilmesinin ertesi günü gazeteler Brown'ın sendikalara karşı almayı düşündüğü tedbirlere yer verdi. Halihazırda İngiltere

Emek Partisi'nin politikalarını belirlemede sendikaların da söz hakları vardır. Sendikalar aralarında bir karar üzerinde anlaştıkları takdirde

blok oy ile, yüzde 50 oy hakkı ile, Parti politikalarını veto edebilirler. Brown'ın Parti politikaları hakkında üyelere son söz söyleme hakkı vermek için tek oy, bir üye bir oy, sistemini devreye koyma planları olduğu belirtildi.

1980'lerde Muhafazakar Parti'den Margaret Thatcher de başbakan olduğu dönemlerde ilk iş ülkeyi kimin yönettiği sorusunu sormak olmuştur: ülkeyi politikacılar mı yoksa sendikalar mı yönetiyor diyerek harekete geçmişti. Emek Partisi lideri Gordon Brown da aynı şekilde sendikaları kontrol altına alma uğraşına başladı. Bu partilerin başka türlü hareket etmeleri beklenemez; temsil ettikleri tekelin çıkarları ile işçi ve emekçilerin çıkarlarının uyuşmadığının açık bir şekilde ifadesidir.

Alman Telekom Sendika İle Anlaştı

Alman Telekom çalışanları geçtiğimiz haftalarda işverenin ücretlerde yapmayı planladığı kesintilere karşı çıkmışlar ve greve gitmişlerdi.

Bir devlet işletmesi olan Alman Telekom 2006 senesinde sadece yüzde 32'lik hisse devlette kalacak şekilde özelleştirilmişti. O zaman özelleştirmeye karşı çıkan çalışanlara ücretlerde herhangi bir kesintiye gidilmeyeceğine dair de söz verilmişti.

11 Mayıs'tan beri Alman Telekom işçileri grevdeydi. Bu dönemde yüzde 32'lik hisse sahibi devlet "tarafsızlık" ayaklarında sendikaya işverenle anlaşma çağrısı yapmıştı.

Ancak yeni mal sahipleri şirketin altında yeni şirketler devreye koyarak işçileri bu şirketlerde çalışmaya yönelttiler. Ya bu yan kuruluşlarda çalışacaklar ya da işten atılacaklar.

Sendika ile varılan anlaşmaya göre bu yan kuruluşlarda çalışmaya devredilen 50 bin işçinin ücretlerinde kesinti yanında haftalık iş saatleri da artırılabilecek. Haftalık 34 saatlik çalışma saati 38 saate çıkarılırken 30 bin çalışanın ücreti de 42 ay içerisinde yüzde 6.5 düşürülecek. Yaklaşık 20 bin Alman devlet memuru iş saatlerinin artışına tabii tutulurken ücretlerinde

kesintiye gidilmeyecek.

Bu anlaşma ile Alman Telekom 2010 itibarı ile 670 milyon ile 1.2 milyar euro kazanacak. 50 bin çalışanın da 2012'ye kadar işten atılmayacakları ve de yan kuruluşları da 2010'a doğru satmayacaklarının "sözü" verildi.

Böyle bir anlaşmayı kabul etmiş durumda olan Ver. di sendikası ücretlerinde azaltılmaya gidilecek işçiler için işverenin 3 senelik bir fona yatırım yapmayı kabul ettiğini söyleyerek anlaşmayı başarılı göstermeye çalışmaktadır.

Son söz ise işçilerin oyları ile belirlenecek.

Mehmetali Tremeşeli'nin Anıları ve Düşündürdükleri

Bizim nesil ve sonrası (yani Kıbrıs Cumhuriyeti dönemi ve sonrasında doğup büyümüş olan nesil) ülkemiz tarihini eleştirel bir tarzda ele aldık. Bunu özellikle 'sol' adına söylüyorum. Olayları incelerken, Kıbrıs'ta yıllardır bitmeyen ulusal sorunumuzun geçirdiği safhaları ele alırken, emperyalist müdahaleleri hep baş köşeye oturttuk.

Bu kuşkusuz yanlış değil. Gerek Kıbrıs'ta gerek Dünya'nın başka bir çok bölgesinde halen çözümsüz bir şekilde sürüp giden ulusal sorunların kökeninde emperyalizm yatmaktadır.

Emperyalizmin Kıbrıs'ta EOKA ve TMT'nin kuruluşunu teşvik ettiğini de yazdık, söyledik. Bu da doğrudur.

Gel gelelim Bu iki faşist Gladio tarzı örgütlenmede yer alan babalarımızın ağabeylerimizin durumuna hep hoşgörü ile baktık. Onların hikayelerini ilgi ile dinledik. Onların kahramanlık diye anlattıklarını biz de kahramanlık sandık.

Çinde buldukları koşullarda onlar yurtları için mücadele eden yurtseverler olarak algılanmalıydılar. Ne de olsa Rum olanlar İngiliz'e karşı dövüşmüş, Türk olanlar da vatan topraklarında boyunduruk altına girmeden yaşamak için mücadele etmişlerdi! Üstelik bu mücadele uğruna hayatlarını ortaya koymuşlardı.

Tremeşeli'nin anılarını okurken, daha önce hiç tanımadığım, karşılaşmadığım bu insani, kendi babamın ya da tanıdığım diğer TMT 'kahramanların' yerine koyarak okudum. Sanki onlardan biriyle sohbet eder onlardan birinin hikayesini dinler gibi...

Ve hep şu sorunun yanıtını aradım; acaba EOKA'nın ve TMT'nin peşinde koşan bu insanlar gerçekten yurtseverliklerinden mi böyle davrandılar?

Ayios Spiridon'un Çanları, TMT tetikçilerinden Mehmetali Tremeşeli'nin anılarını topladığı kitap.

Meraklısı için hemen söyleyeyim; kitabın akıcı bir dili var. Kıbrıs tarihine ilgi duyan ve Kıbrıs'taki olayları izleyen herkesin keyifle okuyabileceği ilginç bir kitap.

Birçok insan bu kitapta TMT'nin birtakım eylemlerinin ifşa edileceğini sanıyordu. Bu beklenti ile kitabı okuyanlar hayal kırıklığına uğrayacaklar.

Bu kitap olayların genel seyirinin mikro düzeyde bir kesitinden başka bir şey değildir.

Ama Kıbrıs tarihini iyi bilen kimseler kitabın satır aralarında bulacakları ilginç ipuçları ile önlerinde parça parça duran birçok konunun birbirleriyle olan bağlarını daha rahat kavrayacaklardır.

Kitabın ilk bölümü karma bir köy olan Tremeşe köyünde 20 yy. başları ve ilk yarısındaki sosyal yaşamı, Rum ve Türk köylülerinin ilişkilerini, sosyal hayatını ve bu arada bazı önyargıların anlatır. Bunlar o dönemde Kıbrıs'ın neredeyse tümünde var olan sosyal yaşamın bir kesiti gibidir.

Sonrasında ise, 50'li yıllarda özellikle 1953 yılında Rumların Enosis için BM'ye başvuru girişimleri, buna karşılık Türklerin tepkileri ve yerel örgütlenme girişimleri anlatılır. Tremeşe köyünün etrafında bulunan 6 Türk köyünün yerel örgütlenmesini tamamen kendi inisiyatif ile örgütleyen Tremeşeli, ülke çapında bir örgütlenme ihtiyacı duyduğu anda Volkan ile temasa geçer. Ancak Volkan'ın ve lideri Dr. Fazıl Küçük'ün pasif direnişi tercih ederek silahlı eylemi göze alamamaları nedeni ile daha "atak" adam ve daha atak örgütlenmeye gerek olduğu ortaya çıkar.

Bu atak adam meselesini önce Faiz Kaymak anılarında yazmıştı (Kıbrıs Türkleri Bu Duruma Nasıl Düştü adlı kitabına bkz.). O zaman (1957) Kıbrıs Türk Kurumları Federasyonu başkanı olan Faiz beye bir Ankara seyahatinde TC yetkilileri istifa etmesini çünkü daha atak birine ihtiyaç duyduklarını söylemişler.

Klerides de anılarında (Niyazi Kızılyürek'in Klerides'e ilgili son kitabına bkz.) I-İngiltere'nin Türkiye'ye Kıbrıs'ta Doktor Küçük'ten eden bir MIT görevlisine daha atak bir liderlik gerektiğini anlatır. Sonuçta daha atak liderlik TMT kuruluşu ile yaratılır.

TMT'nin kuruluşu ile Tremeşeli ve ekibi de TMT'ye katılır.

Bu süreç içinde de özellikle 1955'ten itibaren Tremeşeli ve arkadaşlarının bölgede ve daha sonra da TMT içinde yaptıkları silahlı faaliyetlerin bir kısmı var.

Kitabın başında Tremeşeli bu kitabı niye yazdığını şöyle açıklıyor;

"Silahların konuştuğu, yaşamların yitirildiği ve büyük bedellerin ödendiği bu süreçte yatak altında saklananlar, 'savaşçılar'ın sırtlarına basarak koltuklara yerleştiler. Özgürlük savaşını maaşlı kalemlere kayda aldırırken, gerçekleri saptırıp onu yaşayanları yok saydılar. Üstelik bu inkarcılığı biz hayattayken yapabilecek kadar ileri gittiler."

"...toplumumuzun kabullenmediği cinayetler ve birtakım kötü olaylar, özellikle yaşamını yitirmiş mücadeleye arkadaşlarımıza fatura edilmeye çalışıldığını bireyle izlemekteyim..."

"Suskunluğu bozmak ve karalama girişimlerini engellemek zorundayız. Yaratılan 'sahte kahramanlar'ın

maskelerini düşürmek, yalanlarla dolu bir tarihin gelecek kuşaklara aktarılmasını engellemek, bugün hayatta olan silah arkadaşlarımızın son görevidir diye düşünüyorum" (sayfa 1 ve 2)

Tremeşeli kitabına yazdığı girişle büyük bir işe soyundu.

Önce TMT savaşçılarının haksızlığa uğradığını, katıklarının inkar edildiğini, kendilerine iftiralar atıldığını iddia etti. Bu sahtekarlıkları engellemek için kitabını yazdığını belirtti. Sahte kahramanların maskelerini düşürmeye soyundu.

Ama bu iddialarının hiçbirini kitabında yerine getirmede.

Her şeyden önce "Özgürlük savaşını maaşlı kalemlere " yazdırırlar kimlerdir? Bu soruyu kime sorsanız ilk alacağınız yanıt Rauf Denktaş'tır. Halbuki Tremeşeli'nin Kitabında Rauf'un adının geçtiği her yerde kendisinden şitayisle bahsedilmektedir.

Tremeşeli ve arkadaşlarına mal edilen cinayetler ve birtakım kötü olaylar hangileridir?

Avukatların katledilmesi, bazı solcu Türklerin katledilmesi, birtakım ırza geçme olayları vs. Pek bunlardan hangisi ile ilgili gerçekleri ortaya koyabildi Tremeşeli? Hiçbiriyle! Hatta en yakın silah arkadaşlarından biri olan Alpay'ın TMT tarafından katledilişi ile ilgili bildiklerini yazacak cesareti bile kendinde bulamadı.

Yaratılan sahte kahramanların hangisinin maskesini düşürdü? Hiçbirinin.

Tremeşeli'nin kitabı aslında başrolünde kendisinin oynadığı bir aşk ve kahramanlık romanından başka birşey değildir. Bu kitapta anlatılan aşklar açısından kitap gerçekten güzel bir aşk romanıdır. Ama kahramanlık açısından söylenebilecek tek şey burada anlatılanların her birinin birer sahte kahramanlık ibaret olduğudur.

Tremeşeli sahte kahramanların maskesini düşürememiştir. Çünkü kendisi de o sahte kahramanlardan birisidir.

Tremeşeli, "geçmişe dönüp baktığımda, Kıbrıs Türk toplumunun bir özgürlük savaşı verdiğini görmekteyim" (S1) derken, aslında özgürlük adına çevirdiği halkların ne anlama geldiğini hala daha anlamadığını ortaya koymaktadır.

Bu kitabı aslında kendi vicdan azabını dindirmek için yazmıştır. Bunu sağlamanın bir yolu da "ne yaptysam vatan için halkımın özgürlüğü için yaptım" düşüncesi ile kendini avutmaktır.

Halbuki, Tremeşeli gibi, aslında doğru yönlendirilse ülkesi ve halkı için fedakarca işler yapabilecek insanlarımız ne yazık ki İngiliz emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçileri tarafından her türlü kirliliğe ve tetikçilikte kullanılmışlar ve bunu fark etmişlerdir. Bunu fark edemediği için Tremeşeli silahlar sustuktan sonra paraya, pula ve makamlara konanların neden hep cephe gerisinde duranlar olduğunu anlayamamakta ve sitem etmektedir. Haksızlığa uğradığını düşünmektedir. Gerçekte ise olması gereken olmuş, ortalık yatışıp sular durulunca, tetikçilere ihtiyaç kalmayınca burjuvazi onları işe yaramaz limon posası gibi bir kenara atmıştır.

Örneğin, silah taşımanın idamla cezalandırıldığı bir ülkede, olay çıkarmak amacıyla silahlanan Tremeşeli'ye silahları satan köyün ileri gelen Rum taciri! Bu Rum tacirin Tremeşeli'nin silahlı olduğunu ihbar etmemesi olması mümkün değil. Köyde çeşitli silahlı olaylar oluyor, Tremeşeli Rumların önünde silahını gizlemek ihtiyacı bile duymuyor ama 'zavallı' İngiliz bunu bir türlü öğrenemiyor ve Tremeşeli'yi yakalayamıyor!

Hele Tremeşeli ve ekibini, EOKA'nın kuruluş yıldönümünde, bir EOKA'cıyı öldürmek için Tremeşe köyü dışında kurdukları pusuya müdahale eden 3 mangal İngiliz askerinin o arazi üzerinde yakalayamaması hiç de inanılacak gibi değil. İngiliz eğer oraya bilerek gelmediyse, başlangıçta EOKA'nın bir eylemi varsayımıyla EOKA'cı avlamak için gelmiştir. Daha sonra karşıdakilerin Volkancı olduklarını fark edince havaya ateş ederek kaçmalarına yardımcı olmuşlar ve bilahare de bölgeyi kuşatmayarak Volkancıların bölgeden uzaklaşmasını sağlamışlardı diye düşünüyorum. Ama Tremeşeli ile arkadaşları bu olaydan daha da bilenecek çıkmışlar, kendilerine bu kahramanlığı bahsedenin İngiliz olduğunu anlamamışlar bile.

Sonraları bu kahramanların yaptıkları 'kahramanlıklar' sokağa çıkıp yoldan gelip geçen, yaya, bisikletli ve motosikletli insanları vurmak, ya da köyleri kahvehaneleri basarak silahsız, savunmasız insanları sırf Rum oldukları için katletmek olmuştur. Bu 'kahramanlık' öyküleri arasında bir tek askeri tesise ya da askeri birliğe karşı girişilmiş silahlı tek bir eylem yok. Tüm eylemler yalnızca sivil ve savunmasız insanlara karşı!

Ama vatan ve halk için çalışmak isteseydi bunun yolu Tremeşeli'ye açıktı.

"Benim için o bir arkadaştan çok bir kardeşti" dediği solcu Rum arkadaşı Petros Tremeşeli'ye bu yolu göstermişti.

Bu yol işçi sınıfının yoluydu. Bu yol halkların kardeşliğinin yoluydu.

Tremeşeli, Petros sayesinde Marx, Engels, Lenin ve Stalin'i öğrenmişti. Marksizmden haberdardı. Hatta yasaklı döneminde Nazımın şiirlerine bile ulaşmıştı.

Üstelik o dönemde Kıbrıs Türk toplumu içerisinde filizlenen bir sol hareket vardı. (Derviş Ali Kavazoğlu, İbrahim Aziz, Fazıl Önder gb.) Onların yolundan gidebilirdi, belki kendisi, belki silah arkadaşları ama kesinlikle mensubu olmakla öğündüğü TMT teşkilatı bu gibi ilerici demokrat insanları hunharca katletmiştir.

Yalnız Tremeşeli değil EOKA ve TMT'ye bulaşmış olan babalarımız, amcalarımız ve tüm tanıdıklarımızın aslında bu faşist hareketler içinde yer almalarının hiçbir mazareti olamaz. Onlar yurtseverliklerinden değil, en iyimser ifade ile cehaletlerinden, ama çoğu zaman da çıkar ilişkilerinden dolayı faşist hareketlerin içinde yer aldılar.

İkinci Dünya savaşından Alman ve İtalyan faşizmine karşı muzaffer çıkmış Stalin önderliğindeki SSCB'nin en etkili olduğu bir ortamda, Onlar ırkçı ve şoven temelde bir çekismeye tutuştular ve bu uğurda bir çok masum insanın kanına girdiler.

Bu noktada 1926 yılında Kıbrıs'ın bağımsızlığı şiarı ile kurulan KKK(Kıbrıs Komünist Partisi)'nin tasfiye edilmesi ve bağımsızlık politikasını Enosis politikası ile değiştirerek Kıbrıs Ortodoks Kilisesi'nin peşine takılan AKEL'in ülkemizin yaşadığı felaketlerde büyük sorumluluk taşıyan taraflardan biri olduğunu da teslim etmek durumundayız. (Okuyucunun dikkatini çekmek isterim ki ancak sosyalist bir Yunanistan ile Enosis biz komünistler açısından doğru bir politikadır. İrkçi kafatasçı Enosis politikası sadece emperyalizmin böl ve yönet politikalarına hizmet eder)

Eğer AKEL Petros ile Mehmetali'yi aynı mücadele içinde birleştirebilseydi, Mehmetali'nin gözü pekliği Petros'unki ile İngiliz emperyalizmine karşı birleşmiş olsaydı, bugün Kıbrıs ve hatta Dünya tarihi çok farklı yazılmış olacaktı.

"Nenemin de testisleri olsaydı dedem olurdu" deyişinizi duyar gibiyim sevgili okuyucular. Bunu bizlere söyleyenler utansın!

Yunanlı yazar Dido Sotiriyu 1962 yılında yayınladığı "Benden Selam Söyle Anadolu'ya" (Türkçesi Alan yayınları tarafından yayınlandı, 1982 Abdi İpekçi Türk-Yunan Dostluk ödüllü) adlı kitabında Manoli Aksiyotis adında bir Anadolu Rum köylüsünün Balkan Savaşı, Birinci Dünya savaşı ve Kurtuluş savaşı yıllarında Türklere karşı verdiği mücadelelerin öyküsünü anlatır.

Tremeşeli'nin öyküsü Manoli'ninkine çok benziyor. Tek farkı birinin Yunan ötekinin Kıbrıslı Türk olması. Bir de yaşananlardan Manoli'nin daha olgun dersler çıkarmış olmasıdır.

Bu kitabı Tremeşeli'nin okumasını çok isterdim.

Tremeşeli Kıbrıslı Turk Rambosu, Manoli de Anadolu Rumluğunu temsil eden bir Rambo!

Rambo'yu biliyorsunuz Amerikalıların Vietnam'da komünistlere kan kusturan sahte kahramanı. Şimdilerde Türklerin de Kurtlar Vadisi Irak dizisinde ve filminde yarattığı Sahte kahraman da bir Türk Rambosu!

Aslında her insan kendi yaşam romanının kahramanıdır. Önemli olan yaşamımız boyunca bize biçilen rolleri değil, bilinçli olarak kendi tercih edeceğimiz rolleri oynayabilmemizdir.

Ortadoğu ve Balkanlar'ın tarihi 19.yy sonu ve tüm yirminci yıl boyunca hep masum insanların katli, kayıplar, göçler, yıkılan ocaklar ve yaşanamayan aşkların tarihidir.

Kapitalizmle beraber ulusların ortaya çıkması ve ulusal toplulukların gelişimi süreci başlamıştır. Ancak 19.yy sonunda kapitalist devletlerin emperyalistleşmesi ve sömürgeci devletler haline gelmeleriyle birlikte sömürgelelerde yaşayan ulusal toplulukları birbirlerine kırdırarak sömürgeleleri daha kolay yönetme bir yöntem haline gelmiştir.

Osmanlı imparatorluğunu parçalayarak petrol bölgelerini yağmalama peşinde olan İngiliz, Fransız ve Alman emperyalistleri bütün 20.yy boyunca bölge halklarını birbirine kırdırılmışlardır. Türk-Yunan sorununun da, Türk -Ermeni Sorununun da, Türk-Kürt sorununun da, Kıbrıslı Rum-Kıbrıslı-Türk sorununun da, Filistin-İsrail sorununun da sorumluları, yaşanan tüm katliamların, soykırımların, göçlerin sorumluları işte bu emperyalist vahşiler ve onların Türk, Yunan, Kıbrıslı Türk, Kıbrıslı Rum, Ermeni, Kürt, Arap ve Yahudi yerli işbirlikçileridir, ki bunlar da emperyalist emellerle hareket eden burjuvalar, küçük burjuvalar ve feodallerdir.

Tüm bunların ışığında Tremeşeli'nin yaşadıklarının bir özgürlük mücadelesi olmadığı açıktır. Tremeşeli ve arkadaşları ülkemizde kardeş kanı akıtılmasının araçları olmaktan öteye gidememişlerdir. Bu nedenle, Tremeşeli'nin ödediğini iddia ettiği bedellere de yazık olmuştur. Canlara yazık olmuştur; yitip giden aşklara da yazık olmuştur. Tremeşeli'nin sahte kahramanlık dünyasının tek gerçek kahramanı da güzel bir aşkın açısını çeken Mariadır.

Hayatının son deminde Tremeşeli'nin bu gerçekleri anlayarak, sahte kahramanlıklar ve masum insanların katliamından dolayı tüm Kıbrıs ve Dünya halklarından özür dilemesi ve ayrıca diğer hala yaşıyorsa Maria'yı da bulup ondan da özür dilemesi yapabileceği en onurlu davranış olurdu.

Komünist bir örgüt yaratma yolunda teorik çalışmanın önemi tartışılmazdır. Bu çalışmada muhakkak ki bireysel çalışma önceliklidir ve bu çalışma örgütsel olarak da merkezileştirilerek ve yol gösterilerek desteklenmelidir. Bizler KSG olarak dönemsel olarak ortaya çıkan sorunlarda incelenmesi ve anlaşılması bakımından önem taşıyan Marksist yazını sayfalarımıza taşıma hedefindeyiz. Bu yayınların hem Marksist teoriye olan ilgiyi artırması, hem de Marksizmin anlaşılması ve günümüz koşullarına uyarlanarak devrimci mücadeleye katkı koyması umuduyla...

12 Temmuz 1921

Kaynak: Lenin Döneminde Komünist Enternasyonal, Belgeler, Cilt 2,

Maya Kitapları 3, Birinci baskı, Eylül 2002, sayfa 65-101

Elektronik kopya: Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek-Londra Bürosu, Haziran 2006

I. Genel İlkeler

1) Parti'nin örgütlenmesi, faaliyetinin koşullarına ve amacına uygun olmalıdır. Komünist parti, devrimci sınıf mücadelesinin her aşamasında ve sonrasında sosyalizme-yani komünist toplumun ilk basamağına-geçiş döneminde proletaryanın öncüsü, en ileri bölüğü olmalıdır.

2) Komünist partilerin tümü için her zaman mutlak doğru ve değişmez bir örgütlenme biçimi yoktur. Proleter sınıf mücadelesinin koşulları sürekli olarak değişmektedir ve bu yüzden proletaryanın öncüsü her zaman etkili örgütlenme biçimleri arayışında olmalıdır. Aynı şekilde her komünist parti, ülkenin tarihsel olarak belirlenmiş özgül koşullarını karşılayabilmek için kendi özel örgütlenme biçimlerini geliştirmelidir.

Ancak ulusal farklılıkların belirli sınırları vardır. Proletaryanın sınıf mücadelesi, ülkeden ülkeye ve proleter devrimin farklı evrelerine göre değişir, fakat uluslararası komünist hareket için tayin edici önemde olan, mücadelenin koşullarındaki benzerliktir. Bu benzerlik, tüm komünist partilerin örgütlenmesi için bir temel olma vazifesini görür.

Bu nedenledir ki, yapmamız gereken, mevcut komünist partileri yeni parti modelleriyle değiştirmeye çalışmak ya da mutlak örgütsel biçimler ve ideal tüzükler icat etmek değil; onları geliştirmek ve ilerletmektir.

3) Burjuvazi hala dünyanın büyük bir kısmına hükmetmektedir. Bu yüzden, komünist partilerin çoğu ve ayrıca dünya devrimci proletaryasının birleşik partisi olan Komünist Enternasyonal, ona karşı savaşmak zorundadır. Önümüzdeki dönemde, tüm partiler için merkezi öneme sahip görev, burjuvazinin devrilmesi, ve iktidarın ele geçirilmesidir.

Bundan dolayı, kapitalist ülkelerdeki komünist partilerin tüm örgütsel çalışması, proletarya devriminin egemen sınıflar üzerindeki zaferini mümkün kılacak ve sağlama alabilecek örgütler kurmaya yöneltilmelidir.

4) Her siyasal eylemin vazgeçilmez koşulu ve dünya tarihinin şu anki en önemli mücadelesinin yaşamsal faktörü, önderliktir. Komünist partiyi örgütlemek, proleter devrimin komünist önderliğini örgütlemek demektir.

İyi önderlik edebilmesi için, partinin kendisinin iyi bir önderliğe sahip olması gerekir. Bu, nedenle, temel örgütsel görevimiz, bir örgüt yaratmak ve devrimci proleter hareketin etkin önderlikleri haline gelebilmeleri için, komünist, partileri bu örgütün deneyimli organlarının rehberliğinde eğitmektir.

5) Devrimci sınıf mücadelesine önderlik etmek için, komünist parti ve onun yönetici organları

büyük bir savaşım gücüne ve aynı zamanda kendisini mücadelenin değişen koşullarına uyarlayabilme yeteneğine sahip olmalıdır. Ayrıca başarılı bir önderlik, proleter kitlelerle kurulan sınıfsız bağları gerektirir. Böyle bir bağ kurulmadıkça; önder kitlelere önderlik edemeyecek, en iyi ihtimalle sadece onların kuyruğuna takılacaklardır. Bu organik bağlar; komünist parti örgütlerinde demokratik merkezileşmenin uygulanması aracılığıyla örülmeye çalışılmalıdır.

II. Demokratik Merkezileşme Üzerine

6) Komünist parti örgütünde demokratik merkezileşme, proletarya demokrasisi ile merkezileşmenin gerçek bir sentezi ve birleşimi olmalıdır. Bu birleşim, ancak parti örgütlenmesi her zaman birlikte ve bir bütün olarak faaliyet yürüttüğü ve mücadele ettiği zaman elde edilebilir. Komünist parti içindeki merkezileşme, biçimsel ve mekanik bir merkezileşme demek değildir; komünist faaliyetin merkezileşmesi, yani güçlü, etkili ve aynı zamanda esnek bir önderliğin yaratılması demektir.

Biçimsel yahut mekanik merkezileşme, "iktidarın" parti bürokrasisinin elinde merkezileşmesi demek olacaktır; bu da parti bürokrasisinin diğer parti üyelerini veya partinin dışındaki devrimci proleter kitleleri tahakküm altına almasına geçit verecektir. Komünist partinin, proleter sınıf mücadelesine önderliğini ve komünist önderliğin merkezileşmesini devrimci proletaryaya hükmetmek için kullanmak istediğini, sadece komünizmin düşmanları iddia edebilirler; Bu iddialar birer yalandır. Parti içi husumetler ve iktidar mücadeleleri de, Komünist Enternasyonal tarafından benimsenen demokratik merkezileşme ilkelerine aynı derecede zıttır.

Devrimci olmayan işçi hareketlerinin eski örgütlerinde, burjuva devlet örgütlerinde ortaya çıkmış olan, "bürokrasi" ile "halk" arasındaki

bölünmelerin benzerleri ortaya çıkmıştı. Burjuva çevrenin kötürümleştirici, etkisi altında bir işlev ayrışması gerçekleşmiş; biçimsel demokrasi, çalışan halkın aktif katılımının yerini almış ve örgütlenme, aktif memurlar ve pasif kitlelere bölünmüştü. Devrimci işçi hareketi bile, burjuva çevrenin etkisinden ve bu şekilcilik ile bölünmenin kötü etkilerinden tamamen kurtulamamıştır.

Komünist partiler, sistematik bir şekilde devam eden bir politik ve örgütsel çalışma planını uygulayarak, birçok düzeltme ve değişiklik yaparak bu çelişkilerin tamamen ve kesinlikle üstesinden gelmelidirler.

7) Kitlesele bir sosyalist partinin bir komünist partiye dönüşümü için, eski düzen değişmeden bırakılırken Yetkinin MK'ye devredilmesi yetmez, Merkezileşme, yalnızca kağıt üzerinde kalmamalı, pratikte de uygulanmalıdır. Tüm parti üyeleri, merkezileşmenin, onların çalışmalarını ve savaşma kapasitelerini gerçekten nasıl da pekiştirdiğini kavramalıdır. Aksi takdirde kitleler, merkezileşmeyi, partinin bürokratikleştirilmesi olarak görecekle ve partiye merkezileşme, önderlik ve sıkı bir disiplin kazandırma yönündeki her çabaya karşı çıkacaklardır. Anarşizm ve bürokratism, ayllı madalyonun iki yüzüdür.

Biçimsel demokrasi, kendi başına, işçi hareketini bürokratik veya anarşist eğilimlerden kurtaramaz, çünkü bunlar gerçekte bu tip demokrasiden kaynaklanır.

Örgütün merkezileştirilmesini başarmak ve güçlü bir önderliği elde etmek için girilen tüm çabalar, biçimsel demokrasiyi uyguladığımız sürece başarısız kalacaktır. Bir yandan hem parti içinde yönetici organlar ile geri kalan parti üyeleri arasında, hem de diğer yandan, parti ile parti dışındaki proleter kitleler arasında, etkili bir ilişki ve bağlantı ağı kurmalı ve geliştirmeliyiz.

Kıvılcım Yayıncılık Tarafından Yayınlanan Kitap ve Broşür Listesi: Bu yayınlara ulaşmak isteyen okurlarımız gazetemizin telefonlarından (0392 22 70 680) bizlere ulaşabilirler.

Hamur Kağıda Ciltli Yayınlar:

- Kıbrıs Sorunu. 120 Sayfa. 5 YTL.
- Bilgisayar Çağında İnternet'in Ağında. Nusret Şen. 94 Sayfa. 4 YTL.
- Bir Öncelliğin Ne Önemi Var Ki?. Nusret Şen. 78 Sayfa. 4 YTL.
- Bir Sovyet Otomatik Fabrikası. A. Erivanski. 86 Sayfa. 5 YTL.

Hamur Kağıda Broşürler:

- Proletaryanın Emperyalizme Karşı Savaşımı ve Milli Mesele I. Kitap. Ahmet B. 153 Sayfa. 4 YTL.
- Proletaryanın Emperyalizme Karşı Savaşımı ve Milli Mesele II. Kitap. Ahmet B. 112 Sayfa. 4 YTL.
- Tarihi Materyalizmin Çarpıtıcılığında Zıtların Birliği. 49 Sayfa. 3 YTL.
- Bulgar İşçi Partisi (Komünist) V. Kongresinde Merkez Komitesi'nin Sunduğu Siyasi Rapor (19 Aralık 1948). Georgi Dimitrov. 70 Sayfa. 4 YTL.
- Kısa Dersler (Diyalektik, Ekonomik Yasaların Nesnelligi, Teori ve Pratik, Teori-Program-Strateji-

- Taktik-Devrim Aşamaları, Devrim ve Reform, Milli Mesele, Parti Kavramıyla İlgili Tezler, Parti Yapısıyla İlgili Tezler, Parti İşleyişiyle İlgili Tezler, Partinin Gelişme Süreciyle İlgili Tezler). 25 Sayfa. 3 YTL.
- Rusya'da İşçi Sınıfı Hareketinin Gelişmesi ve Marksist Bir Parti İçin Mücadele (1870-1903). 46 Sayfa. 3 YTL.
- SBKP(B) Tarihi Kısa Ders'in Yayınlanması İle Bağlantılı Olarak Parti Propandasının Örgütlenmesi Üzerine SBKP(B) M.K. Kararı. 25 Sayfa. 3 YTL.
- Stalin Komünizmdir, Stalin İnsanlıktır. 58 Sayfa. 3 YTL.
- Annan Planı, Strateji ve Taktik. 13 Sayfa. 2 YTL.
- Kıbrıs Sosyalist Partisi Programı ve Tüzüğü (I. Olağan Kongre'de Onaylanan Değişikliklerle). 43 Sayfa. 3 YTL.
- Kıbrıs Sosyalist Partisi I. Olağan Kongresi Faaliyet Raporu ve Mesajlar. 48 Sayfa. 3 YTL.

"Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamaz!"

Sınıf mücadelesinin öğelerinden biri ve belki de en önemli ideolojik mücadeledir. Özellikle Sovyetler Birliği'nin resmen dağıtılması ve kapitalizmin gökleri çıkarılması sürecinde Marksist-Leninist teorinin çarpıtılması doruk noktasına ulaşmıştır.

Lenin'in ünlü "Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olamaz!" sözünü düstur bilen KSG Marksizm-Leninizm'in temel sorunlarına dönük gerek Marksistlerin bizzat kendi yazılarını ve gerekse bizim eski yazılarımızı bu sayfada yayınlıyoruz.

MAO VE DİYALEKTİK

Yazılış Tarihi 1980

1- ÇELİŞME SORUNU:

İnsanlar olayları incelerken ilk başta **görünüş**'ün farkına varırlar. Kapitalizmin gelişmesi bu görünüşteki zıtlığı (sınıflar) o kadar bariz bir hale getirdi ki, Marks'tan önce Fransız tarihçileri "**sınıf mücadelesi teorisi**"ni ortaya koymuşlardı bile.

Olgulara yüzeysel yaklaşım, en fazla yüzeyde görebildiği farklı bir kaç nitelikleri ortaya koyar ve bunlardan hareket ederek **tanımlamalara** girer. Halbuki bu görünüşün "ardına" gitmek; şeyleri, hareketleri, yani **ilişkileri** içinde ele almak gereklidir.

Şeyleri hareketleri, ilişkileri içinde ele aldığımızda onların hiç de yüzeysel olarak bakıldıkları zaman **göründükleri** kadar basit olmadıklarını, **binbir çeşit nitelikleri** içlerinde taşıdıklarını ortaya çıkar. Ki, bu **niteliklerin, eğilimlerin** bazıları birbirlerine taban tabana zıttır. Şeyleri harekete iten, işte yüzeyde görünmeyen, fakat içlerinde barındırdıkları zıt niteliklerin bir arada mevcudiyetidir. Zıt nitelikler, eğilimler, şeylerin içinde mevcut ise, bunlardan biri diğerini yok etmeye çabalar. Şeyleri harekete geçiren de budur.

Ve **içerik, şekillenir**: İçteki çelişmeler, kendilerini ortaya koyarlar. (Yansıma değil) Eğer söz konusu işlem (süreç) antagonist karakterde ise, çelişme kendisini antagonist şekillerle ortaya koyar.

Kapitalizmde, üretici güçlerle, üretim ilişkileri arasındaki çelişme, kendini sınıflar arası **antagonizma şeklinde** ortaya koyar.

Eğer işlem antagonist karaktere sahip değilse, onun içindeki çelişmeler, kendilerini antagonist şekillerle ortaya koymazlar.

Birinci türden işlemlerde, içteki çelişmeler üzerinde zıtların (antagonistlerin) mücadelesi yükselirken, ikinci tür işlemlerde bu mücadele, antagonizma ortaya çıkmaz.

İşte Mao Zedung'un "çelişme"si aslında **ANTAGONİZMA** dır. O, içteki çelişmeler temelinde ortaya çıkan antagonizmaya çelişme der. Ve bu yüzeysellik onda o kadar yaygındır ki sürekli "sosyal çelişmeler"den bahis eder.

Mao Zedung'un "antagonist çelişme" kavramı da, "çelişme" kavramı gibi boş ve yanlış.

(Her ne kadar Enver Hoca ve Arnavut Emek Partisi, Mao Zedung'a diyalektik konusunda "saldırsalar" da Mao Zedung'un diyalektiğini ve onun kavramlarını ve formülasyonunu kullanmaktan hiçte geri durmazlar. Çünkü bu kavramlar ve formülasyon Marksist diyalektiği iğdiş etmiştir ve mükemmel spekülasyon araçlarıdır.

Yansıma kategorisi ise Mao Zedung'da yoktur. Her ne kadar "Yeni Demokrasi"de kullansa da. Ki bu kategori çok önemlidir. Olgular arası ilişki ele alınırken bunun ne tür bir ilişki olduğu kavranmalıdır. Ekonomi ile siyaset arasındaki ilişki yansıma kategorisine girer. Bu ilişkide **son tahlilde** belirleyici olgu ekonomidir ve siyaset ekonominin **ürünü**, onun **yansımasıdır**. Yansıyan ışık nasıl ters dönerse, ekonomik ilişkilerde de, siyaset şeklini alır, yani siyasette kafası üstünde dururlar.

2- NİCELİĞİN NİTELİĞE DÖNÜŞMESİ: Idealistlerin tersine "göklerde kendi başına dolaşan" nitelik veya niceliklerin olmadığını, bunlara şeylerin sahip olduklarını biliyoruz.

Her şey bin bir türlü niteliğe sahiptir. Ve niceliğin niteliğe dönüşmesi kanunu, o şeyi herhangi bir niteliği ile ilgili olarak incelediğimizde ortaya koyar kendini. Nitelik ve nicelik **bir arada, birliktedirler**. (1) Her bir nitelik **ölçülebilir**. (Nicelik ile ilgili bazı kavramlar: miktar, artış, azalış, kuvantum, derece, standart, birim, büyüklük, küçüklük, ...) Herhangi bir niteliğin (şeyin niteliği) saf, basit, nicel artışı sonsuza kadar gitmez. Öyle bir an gelir ki, basit nicel artışlar bu niteliği zıttı bir niteliğe dönüştürürler. Dolayısıyla (basit **nicel** artışta, tam zıttı; **nitelik** değişikliğe yol açar.) (2) İşte niceliğin niteliğe dönüşmesi budur.

İnsanlar yaşarlar. Bu yaşamı ölçebiliriz. Zaman standardı ve yıl birimiyle. Yaşamın miktar olarak artışı -her insana göre değişen- belli bir ana geldi mi, yaşam, ölüme dönüşür. Yani basit miktar artışı (yılların artışı) yeni bir nitelik yaratır.

Mao Zedung'un "çelişmenin birincil ve ikincil yönleri"ni ele alırken verdiği ("A ve B") örnek'te yapılan şey, Hegel'i deli eden tedriciliktir. Yukarıdaki örnekte gördüğümüz gibi yaşam, ölümü içinde barındırır. Bunlar **özdeş**ler. Birinin diğerine dönüşmesiyle ispatlandığı gibi. Fakat olay, yaşam burada azalıyor; ölüm orada çoğalıyor şeklinde olmaz (tedricilik). Sürekli çoğalan yaşamdır. Ve ölümü içinde nüve, embriyo halinde barındırır. Yaşamın miktar **artışı** belli bir ana geldiğinde "ani olarak", "patlama şeklinde" ölüme dönüşür. (Mao Zedung'un örneğine göz atalım: önce "birincil-ikincil" der, sonra bunun kuvvetlerindeki **artış ve azalış** sorunu olduğunu söyler. Sonra "yeni ve eski" ve "daha küçük, daha büyük" der. Eğer hala birincil, ikincil dese aynı kavramları kullanırdı. En önemlisi de tüm mantık silsilesi tespitimizi doğrulamakta.) Aslında Mao Zedung'un yaptığı basit bir nicelik karşılaştırma işlemidir. Malum olduğu üzere, şeyleri birbirleriyle nicel olarak karşılaştırabilmemiz için, onların ortak bir niteliği ve buna bağlı olarak ortak standart ve birimleri olmalıdır.

Mao Zedung'un "çelişmenin birincil ve ikincil yönü" ile ilgili örneklerine bakarsanız dikkatlice onunun aslında, farkında olmadan basit bir **karşılaştırma** işlemi yaptığını görürsünüz. Proletarya ve burjuvazi, ortak bir nitelikleri -güç- temelinde nicel kıyaslanırlar!

İlave olarak: Sadece niceliğin niteliğe dönüşmesini görmek yeterli değildir. Nicelik artış, niteliği değiştirir. Mesela **yaşam**, farklı miktarlarıyla, farklı isimleriyle bilinir: bebeklik, çocukluk, ergenlik, gençlik, orta yaşlılık, ihtiyarlık, bunaklık. Hepsisi de yaşamın farklı halleridirler.

3- NEGASYONUN NEGASYONU:

Bireysel, özel, genel; tez, anti tez, sentez; ilkel komünizm, sınıflı topluluk, modern komünizm: Bu hareketin bir daire şeklinde olduğu, fakat hareket için de gelişmenin ortaya çıkıp, başlangıca dönüşün bir üst seviyede olduğunu ortaya koyan hareketin en genel kanunlarından biridir. Mao Zedung'da bu yoktur. ABD DKP'nin Mao Zedung'dan verdiği bir referansta Mao Zedung bu kanunu reddetmektedir.

Mao Zedung diyalektiktir: Her şeyin değişeceğini, doğmuş herşeyin öleceğini bilir. Aynı zamanda görünüşteki zıtları da görür. ("Antik çağın yüce skeptisizm" bu aşamaya ulaşmış bir diyalektiktir. Ve Çin'de diyalektik ancak bu aşamaya ulaşabilmiş. Tao/Konfüçyüs). Ve yine Mao Zedung, metafizikçi pozisyonuna düşmekten kurtulamaz: Herşeyin kendi iç çelişmeleri nedeniyle geliştiğini ileri sürer. Doğru olan bu prensip, şeyler birbirinden kopuk ele alındığında yanlış döner. Mao Zedung'da olan bu. O bu temelde "düşünceyi" de bir süreç, dolayısıyla kendi iç çelişmeleriyle gelişen bir süreç olarak ilan eder ve işte Mao Zedung'un burjuvaziyi "eğiterek" değiştirme çabasının, Kültür Devriminin "içte devrim yapma" sloganının ardında bu yatar. Ve bunun üzerinden materyalist olan Mao Zedung idealizme düşmekten kurtulamaz. Mao Zedung'un "çelişme üzerine" yazısında ortaya koyduğu diyalektiği bir formüldür. AEP'nin hala daha kullandığı bir formül.

Aşağıya bazı yoldaşların çelişmelerle ilgili yazısından bazı alıntılar sunuyorum:

-Uluslararası karmaşık ve çetin mücadelenin yarattığı çelişme ile, ülkemizde sınıf mücadelesinin yarattığı çelişme (s.2)

- Çelişmeler ve bunlar arasındaki ilişki ve çelişmeler (s.3)

- Feodal çelişmeler ... anti-feodal çelişmeler (s.3)

- Toplumun üretici güçleriyle, üretim ilişkileri ve alt yapı arasındaki ilişki ve çelişki. (s.?)

- Alt yapı, üst yapı arasındaki çelişmelerin sınıfsal planda yansıması (s.4)

- Burjuvazi-proletarya çelişmesi (s.4)

- Çelişmenin niteliğini belirleyen çelişme (s.5)

- Çelişkilerin hepsini -örneğin emperyalizm,

feodalizm ve komprador kapitalizm gibi. notu bizim (yani yoldaşların - bn) (s.6)

"Emperyalizm, yarı feodal sistem" çelişmesinde, üç farklı nitelikte çelişme vardır. 1- Emperyalizm, 2- Feodalizm, 3- Komprador kapitalizm. Emperyalizm-halk çelişmesi, feodalizm-halk çelişmesi. (s.6)

- Birincisi; farklı ekonomik sistemleri oluşturan, ya da temsil eden unsurlar bir kefeye konup çelişmenin ana-birincil yönü oluşturulamaz.

- Farklı özellikleri olan ve bir anlamda ayrı ekonomik sistemlere sahip ve ayrı nitelikteki ekonomik sistemleri aynı kefeye koyup baş çelişme oluşturmak imkansızdır. (s.8)

- Peki komprador burjuvazi hangi çelişme kapsamındadır. (s.9)

- Feodalizm baş çelişmesi. (s.13)

- Komprador kapitalizm ve feodalizm. Bunların sınıfsal plandaki yansıması. (s.16)

Şimdi yoldaşlara kendi ağızlarıyla cevap verelim:

- "Don Kışotca uydurulmuş bir çelişme". (s.9)

- Mesele içinden çıkılmaz hale sokulmuştur. (s.7)

- Elbette ki çelişmenin "Ç"si, aşamanın "A"sı konusunda bu kadar ciddi ve önemli hatalar ve yanlışlar yapılırsa, bundan sonra gelecek gelecekte ayrıntılarda daha da ciddi yanlışlar yapılacak ve işin içinden çıkılmayacaktır.

Yoldaşlara dönelim:

- "O halde her aşamanın stratejisinden anlatılmak istenen baş çelişmedir." (s.8) (Not: Bu anlatılmak istenen anlatılmayan, bununla ilgili kelimeleri dahi bilmeyen kişi Stalin. "Yareşanko'nun hataları" yazısında "antagonistik sınıf çelişmeleri"ne gır gır mahiyetinde değinen Stalin.)

- Leninist devrim meselesinde baş çelişme tayin edici bir öneme sahiptir, s8. (Not: Kendi devriminin tayin edici sorunuyla ilgili kelimeyi bilmeyen kişi de Lenin.)

Yoldaşların deyimiyle:

- doğrusu bu tür iddialar insanı çileden çıkarır - (s.15)

Yoldaşların yaptıkları belli başlı hatalar:

1- Mao Zedung'un "her şey çelişmedir" "sözü, kelimesi kelimesine kullanılıyor. Her şey çelişme. Feodalizm, kapitalizm, emperyalizm, anti-feodal...

2- Mao Zedung'un zıt gördüğü iki kelimeyi bir araya getirip (ki bu kelimelerin her biri de "bir çelişme" çelişme kurma metodu ("illegal çalışma-legal çalışma", "demokrasi-merkezîyetçilik") 1'e bağlı olarak kullanılıyor. Bunlar formülden öğrenilmiş ve aşırı bir şekilde kullanılıyor.

3- Fakat yoldaşlar Mao Zedung'dan pek öğrenememişler. Mesela "baş çelişme" konusunda. Bunun "tayin edici" önemine Mao Zedung'a referans vererek değinen yoldaşlar, bizzat Mao Zedung'un "Halk saflarındaki çelişmeleri .." yazısında bunu kullanmadığını görmüyorlar. Aynı şekilde Mao Zedung formülünü hiç bir yerde mantıklı sonucuna vardiirmaz, kullandığı kavramları sürekli ve tutarlı bir şekilde kullanmaz. Bu nedenle gayet esnek. Yoldaşlar ise hepimiz gibi, Mao Zedung'un kavramlarını tutarlılaştırmak, onları tutarlı bir şekilde kullanmak istiyorlar. Sonuç: lüzumundan fazla basit bir şema.

Her sorun "çelişme" "temel çelişme", "baş çelişme" ... ile halledilmeye çalışılıyor. Marksizmin en basit temel doğruları (ekonomi-siyaset ilişkisi) gözlerden kaçıyor.

Bolca kullanılan "temel çelişme" kavramının ardında yatan nedir?

Devrim siyasettir. Ve bugün Türkiye'de devlet komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devleti. Emperyalizmin güdümünde. Dolayısıyla devrim bu devleti parça parça edecek. Şimdi biz, Türkiye'deki ekonomik ve siyasi şekilleri ortaya koyup, devrimin ekonomik ve siyasi hedeflerini belirlemek yerine "çelişme de çelişme" dersek, ekonomi ile siyasetten güzel bir çelişme çorbası yaparsak hakikaten sorunlar içinden çıkılmaz hale gelir. Yoldaşlar bu konu da Mao Zedung'u alt üst edip sorunlara çözüm getirmeye çalışıyorlar. "Şu çelişme kavramına alınmadıysa, bu çelişme içindedir, vb." Ve hala daha meseleler içinden çıkılmaz halde.

İTİRAFNAME

Aydın ADAMOĞLU

'Tanrı, ateistlere inanmaz.'

Bir kilise reklamı.

İtiraf ediyorum. Ben katilim.

Katillerin en büyüğü hem de, inanın.

Ben tanrıyı öldürdüm.

Sizin tanrınızı

Sizin yarattığınızı

Sizin taptığınızı

İsterseniz beni asın.

Fakat bir dakika. Şimdi sabahın 2.30u.

Terliğimin teki elimde. Sersem gibiyim.

Hem istemeyerek oldu, hem canımın acısından.

O her kılığa girebiliyordu değil mi?

Ve her mekânda da olabiliyordu?

Vay canına...

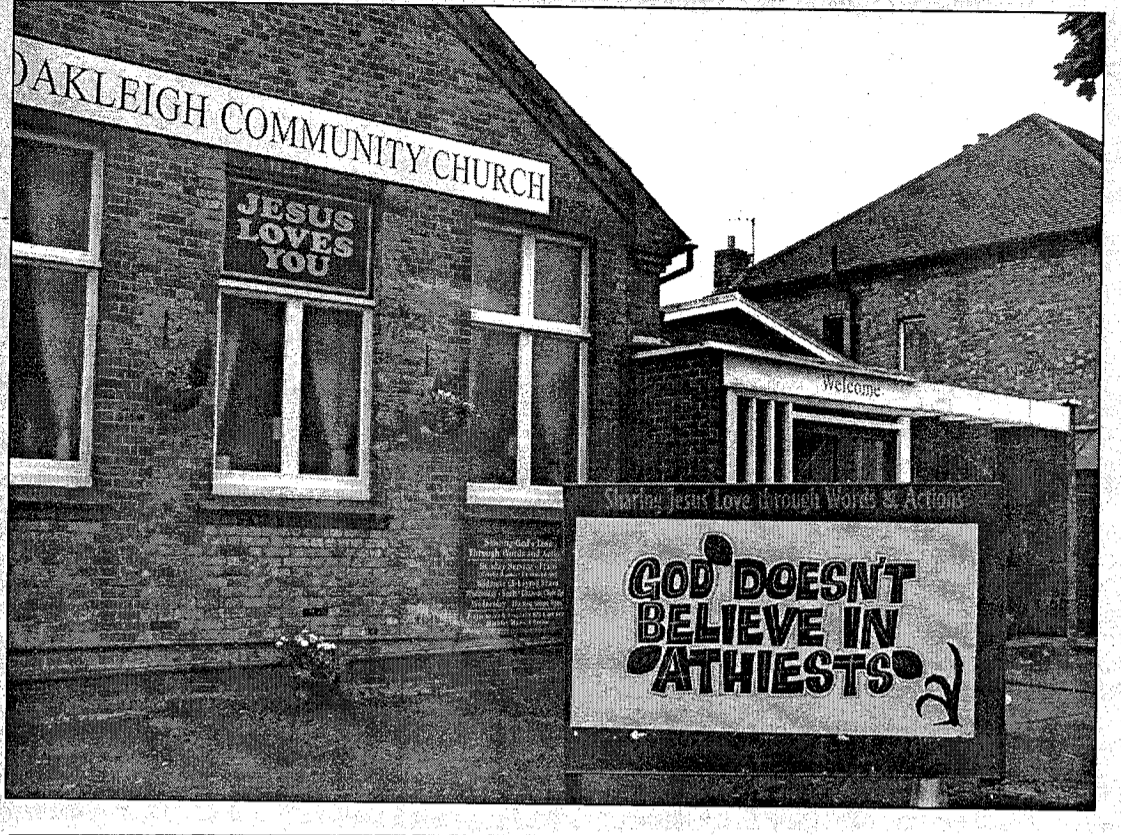
Demek ki ölmemiş.

Komünist kanımın içinde

Yamyassı yapışılı odamın duvarında

Ölü numarası yapıyor

Küpdüşen kılığında.

CESURLAR VE ÖDLEKLER

Aydın ADAMOĞLU

Bu yıl kırlangıçlar geç kaldı.

Duyduğunuz bu acı çığlıkları,

Motor evinde bağlı, çıplak kadından öğrendi gökyüzü

Ve uçuruma itilen adamdan.

Onları taklit ediyor.

Sarı JCB, kazmaya başladı mı anlayın

Tombaladan çeker gibi

Ya birilerimiz eksilecek aramızdan

Ya hediyelerimiz çıkacak siyah plastiktoralardan.

Bu yıl kırlangıçlar geç kaldı.

Şşşşşşş.....Dinleyin

Sıra gökyüzünün, kırlangıçlar gelene kadar.

Daha daha ince telefon, iPod, arabanın bagajına100W amplifikasyon örneğin

Oyalanacak başka icatlar sokmak kalmadı mı kulaklarınıza?

Ödlekler devam etsin. Onlara sözüm yok.

Benden değil korkunuz, acı konuşandan değil

Kimseden kimseden biliyorum.

Cesursanız eğer, işte ermeydanı

Beni değil, işgalci yandaşlarını, işbirlikçilerini değil,

Gece karanlığın,

Gündüz maviliğin, sessiz haykırışını dinleyin

Tutup ıslak başını yurdunuzun,

Koymak için, dikleşmeye başlayan omuzlarınıza.

Bu yıl kırlangıçlar geç kaldı.

Ya siz?

E.K.i.M. Sinema Gösterimleri:

"Birlikte İzlemek, Paylaşmak, Tartışmak ve Birlikte Üretmek İçin" sloganıyla ilgi duyan, katılmak isteyen herkesi ücretsiz film gösterimlerine davet eden E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi, yakında aylık yeni film gösterimi programını duyuracaktır.

E.K.i.M. Sinema, alışlageldik ve insanların hayatına, sorunlarının çözümüne hiçbir şey katmayan Hollywood filmlerinin aksine, özellikle işçilerin-emekçilerin sosyal, politik, ekonomik, kültürel, sanatsal sorunlarının irdelendiği ya da tartışarak irdelenebileceği, eğitici ve öğretici film gösterimlerini tercih ediyor.

Gösterimler iki haftada bir Cumartesi akşamları saat 20:30'da gerçekleştirilmektedir.

İlgi duyan herkes E.K.i.M. sinema gösterimlerine davetlidir.

Bilgi için telefon:

0533 877 93 00

E.K.i.M. Tartışma ve

Sohbet Geceleri:

Ülkemizde ve dünyada olup biten sosyal, politik, ekonomik gelişmelere kayıtsız kalmayıp Emeğin Kurtuluşu İçin Mücadele saflarında yerini alan E.K.i.M. Kültür Sanat Üretim Merkezi, her hafta Perşembe akşamları saat 20:00'da E.K.i.M. merkezinde tartışma ve sohbet geceleri düzenliyor.

İ.M, tüm işçileri, emekçileri, ilerici, aydın, demokrat, devrimci ve ülkesinde ve dünyada olup bitenlere duyarlı olanları ya da öğrenmek isteyenleri her Perşembe saat 20:00'da E.K.i.M. Merkezine bekliyor.

Bilgi için telefon:

0533 865 86 91

ONLAR BİZE SADECE KAN VE GÖZ YAŞI VERDİ!